

ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΗΣ ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ ΠΑΡΩΝ

ζήσε σαν να πρόκειται να πεθάνεις αύριο…

52 ΣΕΛΙΔΕΣ
3,50 €

ΑΝΑΚΤΗΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΤΕΥΧΟΣ 2 ΕΤΟΣ 1
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2016
www.anaktisi-mag.gr

Γκαμπριέλ **ΝΤ'ΑΝΟΥΤΣΙΟ**

Ντομινίκ **ΒΕΝΝΕΡ**

ΝΙΚΗ ΤΡΑΜΠ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙ Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΠΑΤΡΙΩΤΗ

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΜΗΤΡΙΑΡΧΙΑΣ

ΤΟ ΧΡΕΟΣ ΣΤΗΝ ΦΥΛΗ

LEGIO PATRIA NOSTRA

Η ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΕΝΟΣ ΕΛΛΗΝΑ

ΕΘΕΛΟΝΤΕΣ ΣΤΗΝ ΛΕΓΕΩΝΑ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ

ΑΝΑΝΟΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣΗ ΤΗΣ ΛΑΪΚΗΣ ΚΥΡΙΑΧΙΑΣ

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ '44

ΟΙ ΝΕΟΙ ΕΘΝΙΚΙΣΤΕΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟΥΣ ΚΟΚΚΙΝΟΥΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΟΥΤΖΟΣ Η ΣΠΑΝΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Η ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ ΤΗΣ Ο.Π.Λ.Α. Η ΜΑΧΗ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΕΤΡΟΣ ΜΑΚΡΗΣ-ΣΤΑΪΚΟΣ «ΣΧΕΔΙΟ ΑΝΤΑΡΣΙΑΣ ΑΠΟ ΤΟ '43»

Η ΑΝΑΝΟΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣΗ ΤΗΣ ΛΑΪΚΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ

EDITORIAL

του Άγγελου Δημητρίου

Ο Εθνικισμός γεννιέται σήμερα έξω από έτοιμες φόρμες, απαιτητικός στην διαμόρφωσή του σύγχρονου οράματος, λαογενής, νεανικός, άγουρος, και γι' αυτό παρά ποτέ, ελπιδοφόρος.
Οι Εθνικιστές μάχονται για να επαναφέρουν στην πολιτική την ανθρωπιά, όπως αυτή διαπλάθεται μέσα στις κοινότητες, τους λαούς, αντίθετα από τον οικονομικό ελιτισμό.
Και κάθε προσπάθεια που επικεντρώνεται στον άνθρωπο, δεν μπορεί παρά να αναζητά την αλήθεια, να θέτει στο κέντρο κάθε προβληματικής την αλήθεια των πραγμάτων, κι ίσως αν δύναται, την αλήθεια των όντων.

Έτσι σε αυτό το δεύτερο τεύχος της Ανάκτησης, τίθεται σαν κεντρικό ζήτημα, αυτό του ηρωισμού, όχι για να ατενίσουμε ένα πρότυπο μέσα στην προθήκη ενός μουσείου, αλλά για να το γνωρίσουμε στην λαϊκή του έκφραση.
Από τις μάχες των Αθηνών του '44 όπου νέοι Εθνικιστές επιζητούσαν ένα μέλλον σε συνθήκες ελευθερίας, μέσα σε ένα παγκόσμιο σκηνικό όπου η πληγωμένη Ελλάδα, άλλο δεν μπορούσε από το να «διαλέξει στρατόπεδο»....
Από αληθινές παραστάσεις της θρυλικής Λεγεώνας των Ξένων, του χθες και του σήμερα...
Μέχρι τους Εθνικιστές των ημερών μας, όπως ο αείμνηστος Σπύρος Σταθόπουλος, των οποίων ο πολιτικός αγώνας αφορά στο να αυτό-ορίζουν το μέλλον τους, την γη τους και τον κόπο τους.
Μέσα από την Παραδοσιακή οπτική, όπως εκφράστηκε και εκφράζεται από μαχητές, ιδεολόγους, διαννούμενους.
Ενός πολιτικού αγώνα, για εθνική λαϊκή επανόρθωση που μεταφέρεται από στόμα σε στόμα σαν κύμα στα επιτελεία της οικονομικής και πολιτικής εξουσίας.
Αυτή η τελευταία, έχοντας μορφοποιήσει μια απολίτικη γενιά, μέσω της απαξίωσης της πολιτικής με διάφορους τρόπους, ξαναβρίσκει σήμερα μπροστά της- εμπόδιο στα ασύδοτα συμφέροντά της- την έννοια του πατριωτικού πολιτικού καθήκοντος.

ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΟ 2ο ΤΕΥΧΟΣ...

ΟΔΟΣ ΗΛ. ΡΟΓΚΑΚΟΥ

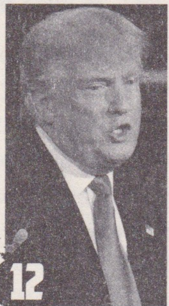
...περάσαμε από τις ρίζες του Λυκαβηττού, όπου θα συναντήσει ο περαστικός την οδό Ευέλπιδος Ηλία Ρογκάκου. Ελάχιστοι ξέρουν σήμερα ποιος ήταν, ποιοι και γιατί τον δολοφόνησαν.Ήταν γιος πολύτεκνης οικογένειας εκ Μάνης. Το 1941 πολέμησε στην Μάχη της Κρήτης. Όπως οι πιο πολλοί Ευέλπιδες στην Κατοχή, γράφτηκε φοιτητής στο Πολυτεχνείο. Στα 1942 οργανώθηκε στην «Χ». Λόγω της δράσης του, στοχοποιήθηκε από την Ο.Π.Λ.Α. και στις 17/11/1943 έπεσε σε ενέδρα έξω από το σπίτι του κοντά στο νοσοκομείο «Ευαγγελισμός». Μαζί με τον αδελφό του έδωσε μάχη και τραυματισμένος μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο. Νοσηλευτές τον κατέδωσαν στην Ο.Π.Λ.Α. η οποία τον εξόντωσε στις 1/12/1944. Μετά την δολοφονία του- φυσικά- κατηγορήθηκε ως συνεργάτης των Γερμανών. Ο δε πατέρας του Στυλιανός Ρογκάκος (Εθνικές Ομάδες Ανταρτών Πελοποννήσου) καταδόθηκε από τους κομμουνιστές στους Ιταλούς και απεβίωσε ως αιχμάλωτος στην Ρώμη(1944).

Ο φόνος του Ηλία Ρογκάκου, ήταν η επίσημη κήρυξη του Κατοχικού Εμφυλίου μεταξύ της Ο.Π.Λ.Α. και της «Χ». Η σκοπιμότητα ήταν να τρομοκρατηθούν τα μέλη όλων των μη Εαμικών οργανώσεων. Πέτυχαν όμως ακριβώς το αντίθετο. Μετά την κηδεία του Εύελπι στο Α' Νεκροταφείο οι εθνικιστές και πατριώτες φοιτητές συγκρότησαν διαδήλωση και πέταξαν έξω απ' το Χημείο, το Πολυτεχνείο, την Ανωτάτη Εμπορική και άλλα Ιδρύματα, όποιον Εαμίτη συνάντησαν. Αυτοί ήλεγχαν τα συσσίτια των φοιτητών κι έτσι μια κραυγή στοίχειωσε την σκλαβωμένη Αθήνα για καιρό: «Φάτε κόλλυβα για τον Ρογκάκο»! Ο Η. Ρογκάκος σαν φοιτητής είναι ο πρωτομάρτυρας των Εθνικιστών στον Κατοχικό Εμφύλιο.

ΥΓ. Η Ανάκτηση θερμά ευχαριστεί το ζεύγος Βασιλείου και Κυριακής Ρογκάκου για την αμέριστη βοήθεια τους.

10

43

12

22

18

28

32

περιεχόμενα

Πινδάρου 12, Αθήνα 2ος όροφος τηλ. 2103611590 fax 2117801821 info@logxi.com
εκδόσεις **Λόγχη** εποπτεία της ύλης είχε ο **Άγγελος Δημητρίου** σχεδιασμός **DtP88**
επικοινωνία: www.anaktisi-mag.gr
κείμενα - συνεργασίες info@www.anaktisi-mag.gr

για το τεύχος αυτό συνέβαλαν οι: Πέτρος Μυλωνάς, Μιχάλης Τάντης, Ευριπίδης Ρηγόπουλος, Γεώργιος Καραμαδούκης, Κωνσταντίνος Κίτσιος, Γιάννης Παναγιωτακόπουλος, Αλέξης Φωκάς, Δημήτρης Ζαφειρόπουλος, Ν. Αγαπηνός, Πέτρος Μακρής-Στάϊκος, Μιχάλης Γεωργιλάς, Νίκος Καρατουλιώτης, Ιωάννης Λαζάρου παρέμβαση **ΑΓ-ΑΝΑΚΤΗΣΗ:** το Αντίδοτο

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΜΕΣΩ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΥ ΣΤΑ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ ΚΑΙ ΣΤΑ ΚΕΝΤΡΑ ΤΥΠΟΥ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΑΙ ΣΕ ΕΠΙΛΕΓΜΕΝΑ ΣΗΜΕΙΑ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ: βιβλιοπωλείο **ΛΟΓΧΗ** (Πινδάρου 12), βιβλιοπωλείο **ΠΕΛΑΣΓΟΣ** (Χαρ. Τρικούπη 14), βιβλιοπωλείο **ΝΕΑ ΘΕΣΙΣ** (Μαυρομιχάλη 86), πάγκος εφημερίδων Χαρ. Τρικούπη και Ακαδημίας.
ΣΤΗΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΟΝ (Ερμού 61) **ΔΕΣΜΟΙ ΕΛΛΗΝΩΝ** (Πασσαλίδη 29)
ΣΤΟ ΒΟΛΟ βιβλιοπωλείο **ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ** (Ανθίμου Γαζή 121)

ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ Η ΑΝΑΚΤΗΣΗ

Μπροστά στην επέλαση του Ιμπραήμ

του Μιχάλη Τάντη

Έτος 1824. Η Επανάσταση των Ελλήνων έχει πια εδραιωθεί στη Νότιο Ελλάδα. Ο Σουλτάνος Μαχμούτ Β' ανησυχεί και ψάχνει για λύση. Αυτή του δίνεται από τον σύμμαχό του Μωχάμετ Άλι της Αιγύπτου, ο οποίος με μελλοντικό αντάλλαγμα τη Κύπρο και την Κρήτη, στέλνει στη Πελοπόννησο τον γιο του Ιμπραήμ.

Ο Ιμπραήμ, που στην υπηρεσία του είχε και Γάλλους αξιωματικούς, αποβιβάζεται στη Μεθώνη χωρίς καμία αντίσταση, αφού λόγω των εμφυλίων πολέμων το λιμάνι δεν ήταν υπό τον έλεγχο των Ελλήνων. Η εκστρατεία του Ιμπραήμ είναι δυναμική, ταχύτατη και στο πέρασμά της καταπνίγονται όλες οι προσπάθειες αντίστασης, με κυριότερο παράδειγμα την μάχη στο Μανιάκι όπου σκοτώθηκε ο Παπαφλέσσας. Οι φυλακισμένοι αγωνιστές μαθαίνοντας τα νέα, στέλνουν επιστολές προς τη κυβέρνηση χωρίς να λάβουν όμως απάντηση. Αργότερα, οι κυβερνητικοί ανήμποροι να αντιδράσουν, αποφάσισαν να απελευθερώσουν τους φυλακισμένους σε μια προσπάθεια να σώσουν το μέλλον του ξεσηκωμού. Ο Κολοκοτρώνης οργανώνει, όσο μπορεί, στρατιωτικά τμήματα και επιχειρεί κατά του στρατού του Ιμπραήμ με καταδρομικά χτυπήματα. Ο κλεφτοπόλεμος αυτός, εξοργίζει τον Ιμπραήμ και εκείνος απαντά με τη τακτική της «καμμένης γης».

Τότε ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης του αποστέλλει την παρακάτω επιστολή: «Αυτό οπού μας φοβερίζεις, να μας κόψης και κάψης τα καρποφόρα δέντρα μας, δεν είναι της πολεμικής έργον, διατί τα άψυχα δένδρα δεν εναντιώνονται εις κανένα, μόνον οι άνθρωποι οπού εναντιώνονται έχουνε στρατεύματα και σκλαβώνεις, και έτσι είναι το δίκαιον του πολέμου... Όχι τα κλαδιά να μας κόψης, όχι τα δένδρα, όχι τα σπίτια που μας έκαψες, μόνον πέτρα απάνω στην πέτρα να μην μείνη, ημείς δεν προσκυνούμεν. Τι τα δένδρα μας αν μας τα κόψης, και κάψης την γην δεν θέλει την σηκώσης και η ίδια η γης που τα έθρεψε, αυτή η ίδια γη μένει δική μας και τα ματακάνει. Μόνον ένας Έλληνας να μείνη, πάντα θα πολεμούμε και μην ελπίζης πως την γην μας θα την κάμης δική σου, βγάλτο από το νου σου».

Ο Ιμπραήμ, αιφνιδιασμένος από τον ανταρτοπόλεμο των Ελλήνων, αναδιπλώνεται και δίνει συγχώρεση στους Έλληνες με τα περίφημα «προσκυνοχάρτια». Ο Κολοκοτρώνης αντιδρά με το θρυλικό «Φωτιά και τσεκούρι στους προσκυνημένους»!

σε κάθε τεύχος, θα φιλοξενείται η στήλη του **Λάβαρου 21, της πρωτοβουλίας για την τίμηση των 200 χρόνων από την έναρξη του Αγώνα,** που συμπληρώνονται το 2021.

επισκεφτείτε την ιστοσελίδα: **www.lavaro21.gr**

ΤΟ ΧΡΕΟΣ ΣΤΗΝ ΦΥΛΗ

του Ευριπίδη Ρηγόπουλου

Φίλοι μου, συναγωνιστές μου, ακούστε την Ψυχή σας, ό,τι λέει αυτή να κάνετε, μην την αμφισβητήσετε ποτέ. Μην παρασυρθείτε από τον παραλογισμό και την ανηθικότητα της κάθε εποχής. Σειρήνες υπήρχαν και θα υπάρχουν πάντοτε, όσο κι αν κάθε γενιά πιστεύει ότι εκείνη ζει τους έσχατους καιρούς.

Μην κρίνετε από την μάζα, μην περιμένετε επιβράβευση. Μοναδικός κριτής οι αγέννητοι απόγονοί σας. Μοναδικός οδηγός ,τα καλέσματα κι οι συμβουλές των προγόνων σας. Μοναδικός στόχος η συνέχιση του πεπρωμένου του Αίματος. Πολλοί θα ακολουθήσουν τα ίδια βήματά ,ακόμη κι όταν χαθεί αυτός ο κόσμος. Η παρακαταθήκη ιδεών του παρελθόντος, η υλοποίηση των αγώνων του Αύριο, αυτός ο Αγώνας μας!

Κτίσε το μέλλον των παιδιών μας, το παρόν δεν θα υπάρχει σε λίγο.

Ο ορίζοντας του μέλλοντος είναι τα θεμέλια του παρόντος. Μην αναζητάς εργάτες γιατί ποτέ δε θα το χτίσεις, μόνος πάλεψε να σκάψεις , όσο πιο βαθιά μπορείς , για να στηρίξεις το οικοδόμημά σου. Εκεί θα στεγάσεις το Πιστεύω σου, εκεί θα μεγαλώσεις την Οικογένειά σου, εκεί θα θαφτείς συντροφιά με τις Ιδέες σου. Μπορεί να μην έρθει κανείς να κατοικήσει εκεί που θα 'σαι, μπορεί να έρθουν πολλοί. Εσύ θα έχεις πάντα μια Οικία να σε προστατεύει και να μεγαλώσει τα παιδιά σου με ασφάλεια και ιδανικά.

Φτιάξε το οίκημά σου χωρίς να περιμένεις τους άλλους να σε βοηθήσουν. Δημιούργησε το μέλλον χωρίς να προσμένεις επισκέπτες. Κάνε τον δικό σου Πυρήνα με τις αρχές και τις αξίες σου και όποιος θέλει ας ακολουθήσει. Θα έχεις τη δική σου Ασφάλεια, τη δική σου Ιδέα και αν φτιάξεις γερά θεμέλια, θα το έχουν και τα παιδιά των παιδιών σου. Τότε θα σ' ακολουθήσουν κι άλλοι... Αυτό είναι, σήμερα, το χρέος στη Φυλή.

του Γεώργιου Καραμαδούκη

Ο ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ ΩΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΙΔΕΑ

Διαβάζω με ενδιαφέρον τον τελευταίο καιρό άρθρα εθνικιστών που μιλούν για το μέλλον του εθνικισμού. Οι περισσότεροι συντείνουν στην άποψη απουσίας ιδεολογικού στίγματος, δηλαδή στην απουσία μιας πολιτικής ιδεολογίας που θα χαρακτηρίζει τον εθνικισμό και θα τον κάνει διακριτό από τις υπόλοιπες ιδεολογίες.

Ορισμένοι προτείνουν τον όρο «Ριζοσπαστική Δεξιά» και μια ιδεολογία που θα λειτουργεί ως αντίβαρο στην Ριζοσπαστική Αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ. Πιστεύουν δηλαδή στην έννοια της παρατάξεως που θα εσωκλείει τον εθνικισμό, ώστε με πυρήνα αυτόν να προσεγγιστούν μεγαλύτερες μάζες ανθρώπων που πιστεύουν στην εθνική ιδέα.

Η κοσμοθεωρία για την ένωση των Ελλήνων

Θα μου επιτρέψετε εδώ, έστω και ως νεώτερος στον χώρο του εθνικισμού να διαφωνήσω με τα παραπάνω. **Όταν ο εθνικισμός μπει στο καλούπι μιας πολιτικής ιδεολογίας τότε χάνει τον πανελλήνιο χαρακτήρα του. Γίνεται κόμμα και παράταξη.** Στόχος όμως του εθνικισμού θα πρέπει να είναι η ένωση όλων των Ελλήνων που πιστεύουν στην ιδέα του έθνους. Να γίνει δηλαδή πανελλήνιος.

Ο Εθνικισμός λοιπόν δεν πρέπει να εκπέσει σε πολιτική ιδεολογία αλλά να παραμείνει κοσμοθεωρία που συνίσταται στο ρητό του Δραγούμη: «όποιος ενεργεί για το έθνος του είναι εθνικιστής». Όταν τον στενεύουμε σε ιδεολογικά πλαίσια του τύπου «ο εθνικισμός είναι δεξιός», τότε χάνουμε την μεγάλη εικόνα του και αυτό διότι εθνικιστές υπάρχουν σε όλα τα κόμματα, ακόμα και στα μη δεξιά.

Αν εξαιρέσουμε μέρος των ψηφοφόρων του ΚΚΕ και του ΣΥΡΙΖΑ και οπωσδήποτε της ΑΝΤΑΡΣΥΑ η μεγάλη πλειονότητα των Ελλήνων ψηφοφόρων, αλλά και αυτών που απέχουν από τις εκλογές πιστεύουν στην εθνική ιδέα. Όταν λοιπόν βάζουμε φραγμούς ότι μόνο οι δεξιοί είναι εθνικιστές, αποκλείουμε ένα μεγάλο μέρος Ελλήνων που πιστεύουν στο έθνος αλλά όχι στην φιλελεύθερη οικονομία.

Προτάσεις για την ευρεία αποδοχή του εθνικισμού

Κατά την γνώμη μου ο εθνικισμός σήμερα πάσχει από το γεγονός ότι πνευματικοί και πολιτικοί εκπρόσωποι του χώρου έχουν αναδείξει μόνο την σκληροπυρηνική τάση του, δηλαδή τους δικτάτορες Παπαδόπουλο και Μεταξά. Ασφαλώς οι ηγέτες αυτοί ωφέλησαν την χώρα πολύ περισσότερο από τους κοινοβουλευτικούς, αλλά θα πρέπει κάποια στιγμή να καταλάβουμε ότι συνιστούν σκληρά πρότυπα που δεν μπορούν να ελκύσουν μάζες Ελλήνων.

Αυτό που μπορεί να αποτελέσει για μένα το μέλλον του εθνικισμού είναι η προβολή προτύπων που μπορούν να ενώσουν τους Έλληνες και δεν είναι τόσο ιδεολογικά βεβαρυμμένα. Οφείλουμε λοιπόν στο προσκήνιο να τοποθετήσουμε τον Ιωάννη Καποδίστρια, τον Ίωνα Δραγούμη, τον Περικλή Γιαννόπουλο, τον Αλέξανδρο Κουμουνδούρο, τον Χαρίλαο Τρικούπη, τον Κωστή Παλάμα και πολλούς άλλους που μπορούν να συσπειρώσουν εθνικιστές όλων των πολιτικών χώρων, δημοκρατικών και μη.

Ο εθνικισμός δεν πρέπει να ταυτιστεί με πολιτικές ιδεολογίες αλλά να αξιοποιεί από κάθε ιδεολογία το τι συμφέρει την πατρίδα κάθε φορά.

Καμιά ιδεολογία στην ιστορία δεν έλυσε όλα τα προβλήματα και καμία δεν εφαρμόστηκε κατά γράμμα. Αν είχε συμβεί αυτό τότε θα μέναμε σε αυτήν την άριστη ιδεολογία και θα την εφαρμόζαμε εις τον

ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ

αιώνα τον άπαντα. Όπως έλεγε ο Ηράκλειτος «τα πάντα ρει», δηλαδή τα πάντα μεταβάλλονται. Αυτό στην πολιτική σημαίνει ότι ένα μέτρο που πήραμε κάποτε από την αριστερά τώρα να πρέπει να το αλλάξουμε και να λάβουμε ένα δεξιό μέτρο διότι οι συνθήκες μεταβλήθηκαν (διεθνείς, οικονομικές, κοινωνικές). Η εμμονή πως μια ιδεολογία θα φέρει την Άνοιξη έχει αποδειχθεί ουτοπία. **Για αυτό ο εθνικισμός οφείλει να υπερίπταται των πολιτικών ιδεολογιών** και να προβάλλει μόνο το δόγμα «ενεργούμε υπέρ του έθνους». Ας μην ξεχνάμε πως ο εθνικιστής Μεταξάς είχε αριστερό υπουργό τον Δημητράτο...

Για ένα αριστοκρατικό μέλλον

Κλείνοντας την πρότασή μου για το μέλλον του εθνικισμού πιστεύω ότι αυτός μπορεί να εξυπηρετηθεί μέσω ενός αριστοκρατικού πολιτεύματος ,παρά εντός κόμματος ή παρατάξεως. Εάν είναι όμως να δημιουργηθεί μια τέτοια παράταξη, τότε αυτή οφείλει να προβάλλει τα ενωτικά πρότυπα του εθνικισμού για να αποφύγει την εύκολη από τους αντιπάλους ρετσέτα της ακροδεξιάς. Επιπρόσθετα το κόμμα αυτό οφείλει να στελεχώνεται από πρόσωπα πανελληνίου κύρους που έχουν αγωνιστεί για την Ελλάδα και που δεν είναι ταυτισμένα με τον σκληρό κομματικό σωλήνα του εθνικισμού που καλώς ή κακώς είναι άσχημα χαρακτηρισμένος. Τέτοια πρόσωπα θα εμπνεύσουν τους Έλληνες από όλους τους κομματικούς χώρους και ίσως το εθνικιστικό κίνημα να μπορέσει να έχει μια προοπτική έστω και εντός του κοινοβουλευτισμού.

Το σημαντικό σε ένα τέτοιο κόμμα είναι να έχει πατριωτικές θέσεις στην εξωτερική πολιτική και να προτείνει κάθε φορά εκείνο το μέτρο από την οποιαδήποτε ιδεολογία θεωρεί ότι την συγκεκριμένη στιγμή μπορεί να λύσει ένα πρόβλημα. **Αν ταυτιστεί με συγκεκριμένες ιδεολογίες, θα καθηλωθεί και απλά θα αποτελέσει ένα αντίβαρο του ΚΚΕ στο κοινοβουλευτικό σύστημα.**

Προσωπικώς θεωρώ την δημιουργία ενός τέτοιου κόμματος εξαιρετικά δύσκολο να συμβεί και γι' αυτό προτείνω τον ειρηνικό αγώνα, για την αλλαγή του κοινοβουλευτισμού με την πολιτική της μη βίας που είχε εφαρμόσει ο Γκάντι εναντίον των Βρετανών στην Ινδία. Ας βαδίσουμε σε ένα αριστοκρατικό μέλλον για τον εθνικισμό με ενωτικές φυσιογνωμίες.

Βροχή στο πευκόδασος

Γκαμπριέλε Ντ' Ανούντσιο

μετάφραση-σχόλια
Κωνσταντίνος Κίτσιος

Ο Γκαμπριέλε Ντ' Ανούντσιο (1863–1938), υπήρξε από τους πιο φημισμένους ποιητές της Ιταλίας, τόσο για το έργο του όσο και για την περιπετειώδη ζωή του. Αριστοκράτης, δανδής, θρυλικός εραστής και εξαιρετικά ανδρείος και ριψοκίνδυνος πολεμιστής. Πολέμησε στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο όπου και έχασε την όραση στο ένα του μάτι, ενώ έγινε ξακουστός για την κατάληψη του Φιούμε το 1919.

Η λυρική αυτή σύνθεση γράφτηκε το 1902, όταν ο ποιητής ζούσε στο στο Σεντινιάνο της Τοσκάνης, κοντά στη Φλωρεντία με την ηθοποιό Ελεονόρα Ντούζε. Το ιταλικό πρωτότυπο αποδεικνύει την εκλεπτυσμένη ρητορική ικανότητα του ποιητή, που εκφράζεται κυρίως μέσω της μίμησης των ήχων με «εργαλεία» φωνητικής κα μετρικής υφής, σ' ένα παιχνίδι από ομοιοκαταληξίες, ειδικά εσωτερικές, ασυμφωνίες και συμφωνίες, χρησιμοποιώντας πολυάριθμες λογοτεχνικές υποβολές.

Οι σχολιαστές αναφέρονται στον «μουσικό τρόπο» με τον οποίο αποδίδεται ο «μύθος», όπως στα μεσαιωνικά παραμύθια. Το ποίημα είναι χαρακτηριστικό της αισθητικής / ηδονιστικής προσέγγισης του Ντ' Αννούτσιο. Ωστόσο, στο πρόσωπο της Ερμιόνης παρατηρούμε μια μεταμόρφωση προς το μυθικό στοιχείο που ενδυναμώνεται προοδευτικά και ο ποιητής μετατοπίζεται από την φυσική ύπαρξη στην μυθική εμπειρία.

Σιώπα. Στις παρυφές του δάσους δεν ακούω
λέξεις δικές σου, ανθρώπινες. Μα ακούω
λόγια καινούργια που λένε οι σταγόνες
και τα φύλλα τα μακρινά.
Άκου. Βρέχει από τα σκόρπια σύννεφα.
Βρέχει πάνω στους θάμνους τους αλμυρούς
απ' την θάλασσα
κι απ' τον ήλιο καμένους. Βρέχει πάνω στα
πεύκα
Με τους σκασμένους φλοιούς, τα ορθά,
Βρέχει στις μυρτιές τις θεϊκές
Στα λαμπερά λιόδεντρα
Απ' τα λουλούδια φορτωμένα,
Στους θάμνους του πυκνούς από
κουκούλια μυρωδάτα
Βρέχει στα πρόσωπά μας που με το δάσος γίναν
ένα
Βρέχει πάνω στα γυμνά μας χέρια, πάνω στα
ελαφρά ενδύματά μας
Πάνω στις φρέσκες σκέψεις, που η ψυχή ανοίγει
καθαρή
Πάνω στο παραμύθι τ' όμορφο, που χθες
Σ' εξαπάτησε, που σήμερα μ' εξαπατά,
ω Ερμιόνη.
Ακούς; Η βροχή πέφτει στα μοναχικά φύλλα
μ' ένα θρόισμα που διαρκεί και αλλάζει στον
αέρα
με τα φυλλώματα αλλού πυκνά κι αλλού αραιά
Απαντά στο κλάμα, το τραγούδι απ' τα τζιτζίκια
Που το κλάμα του Νοτιά η βροχή δεν το φοβίζει
Ούτε ο γκρίζος ουρανός
Και το πεύκο έχει έναν ήχο, η μυρτιά έναν άλλο
κι οι θάμνοι τον δικό τους,
Όργανα διαφορετικά, κάτω απ' αμέτρητα
δάχτυλα.
Κι εμείς είμαστε βυθισμένοι στο νεύμα του
δάσους
Ζωντανοί από πράσινη ζωή.
Η μεθυσμένη όψη σου μαλακώνει απ' την βροχή
σαν ένα φύλλο
Τα μαλλιά σου μοσχοβολούν σαν τα λευκά
λιόδεντρα
ω γήινη ύπαρξη, Ερμιόνη!
Άκου, άκου. Η συμφωνία απ' τ' αέρινα τζιτζίκια
Γίνεται πιο αδύναμη σιγά- σιγά
Από το κλάμα της βροχής που δυναμώνει.
Μα ένα τραγούδι αναμιγνύεται πιο βραχνό
Που από κει κάτω ανεβαίνει, απ' την υγρή,
τη μακρινή σκιά.
Πιο βαθύ, κι αδύναμο, σβήνει, λιγοστεύει
Μόνο μια νότα ακόμα τρέμει, σβήνει
Ανασταίνεται, τρέμει και σβήνει.
Δεν ακούγεται η φωνή της θάλασσας.
Τώρα ακούγεται σ' όλες τις φυλλωσιές, να πέφτει
ασημένια η βροχή που εξαγνίζει
Το θρόισμά της αλλάζει ανάλογα απ' το φύλλωμα
Πιο πυκνό, πιο αραιό.
Άκου του αέρα ο γιός τραγουδάει στην πιο βαθειά
σκιά
Ποιος ξέρει πού, ποιος ξέρει πού!
Και στα μαύρα σου ματόκλαδα βρέχει Ερμιόνη.
Έτσι που φαίνεται να κλαις από ηδονή
Όχι λευκή, αλλά σαν μια πράσινη νύμφη φαίνεσαι
να βγαίνεις απ' τον φλοιό.
Κι όλη η ζωή είναι μέσα μας φρέσκια και
μυρωδάτη,
η καρδιά στο στήθος σαν ανέγγιχτο ροδάκινο
Απ' τα βλέφαρα στα μέσα μάτια, σαν πηγές
στο φρέσκο χορτάρι,
τα δόντια σου σαν άγουρα αμύγδαλα.
Πάμε μαζί από λόγγο σε λόγγο κι η πράσινη πλεξίδα
απ' τ' άγρια χόρτα δένει τους αστραγάλους
Ποιος ξέρει πού, ποιος ξέρει πού...
Βρέχει στα πρόσωπά μας που με το δάσος γίναν
ένα.
Βρέχει στα γυμνά μας χέρια, στα ελαφριά
ενδύματά μας
Πάνω στις φρέσκες σκέψεις που η ψυχή ανοίγει
καθαρή
Πάνω στο παραμύθι τ' όμορφο που χθές
μ' εξαπάτησε, που σήμερα σ' εξαπατά,
ω Ερμιόνη!

ΈΛΞΑΤΕ ΣΠΑΘΗΝ

Ο τίτλος του βιβλίου του Κωνσταντίνου Πλεύρη, «ΈΛΞΑΤΕ ΣΠΑΘΗΝ» είναι εμπνευσμένος από μιαν διήγησιν του Πατρός του, ο οποίος υπηρέτησεν εις το ιππικόν, κατά την Μικρασιατικήν Εκστρατείαν. Όταν η Ίλη επετίθετο εναντίον εχθρικών αντιστάσεων και επλησίαζεν, επελάυνουσα εις την γραμμήν εφόδου, ο Αξιωματικός επί κεφαλής έδιδεν το παράγγελμα «ΈΛΞΑΤΕ ΣΠΑΘΗΝ» και οι ιππείς έβγαζαν τα ξίφη των και με μεγαλυτέραν ορμήν επετίθεντο και κατέκοπτον τον εχθρόν.

Ο τίτλος είναι συμβολικός και συμβολίζει τον τιμωρόν όσων βλάπτουν το Έθνος και την Πατρίδα. Δια τον λόγον αυτόν επελέγη αυτό το βιβλίο να αποτελέση το εναρκτήριον σάλπισμα της πολιτικής κινήσεως **«Ε.Μ.Ε.Ι.Σ» (ΕΝΩΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑΣ ΣΥΜΠΑΤΡΙΩΤΩΝ)**, του Κωνσταντίνου Πλεύρη. Δια πολλά έτη, ο Κων/νος Πλεύρης προσεπάθησεν με τα βιβλία του, να δημιουργήση το απαραίτητον πολιτιστικόν κίνημα και να συνεγείρη την συνείδησιν των Ελλήνων, ώστε να αντιληφθούν ότι η Ελλάς χάνεται και πρέπει όλοι όσοι αισθάνονται Έλληνες να συσπειρωθούν δια να περισώσουν ό, τι σώζεται και να ξανακερδίσουν ό, τι χάθηκε.

«Ε.Μ.Ε.Ι.Σ» οι Έλληνες , όλοι μαζί να δώσωμε το «παρών» στην Πρώτη Γραμμή να γίνωμε Σταυροφόροι της Ελληνικής Αναγεννήσεως. Μέλη της πολιτικής κινήσεως **«Ε.Μ.Ε.Ι.Σ»**, δύνανται να εγγραφούν όλοι όσοι προμηθευτούν το βιβλίο αυτό.

Όταν η Ελλάς κινδυνεύη, οι Έλληνες δεν έχουν το δικαίωμα να αδρανούν. Ο ωχαδερφισμός πρέπει να εκλείψη και κάθε ένας να πιστέψη ότι σ' αυτόν έλαχε η μοίρα να σώση την Πατρίδα. Μικροδιαφορές υπάρχουν και θα υπάρχουν πάντα, αλλ' εκείνο που πρέπει να ενώνη είναι η Ελλάς. Το ηττοπαθές, «δεν διεκδικούμε τίποτε και από κανένα», δεν αρμόζει σε Έλληνας. Διότι οι Έλληνες οφείλουν να διεκδικούν ό,τι ιστορικά , φυλετικά, Εθνικά, πολιτιστικά ανήκει στην Ελλάδα. Η Ελλάς οφείλει να διεκδική ό,τι έχασε και ταυτόχρονα να προστατεύη ό,τι δικό της κινδυνεύει.

Το **«ΈΛΞΑΤΕ ΣΠΑΘΗΝ»** ,πρέπει να αποτελέση το εφαλτήριον μιας συνολικής προσπαθείας τώρα, πρίν να είναι πολύ αργά. Η οργανωτική δομή της πολιτικής αυτής κινήσεως, θα ακολουθήση άμεσα, ώστε η όλη προσπάθεια να καταστή συντεταγμένη δράσις και όχι αγελαία έκφρασις. Πάντοτε η καλή οργάνωσις μιας οιασδήποτε δράσεως αποτελεί τον ακρογωνιαίον λίθον της επιτυχίας.

«Ε.Μ.Ε.Ι.Σ» οφείλομε να οργανώσωμε κατά τοιούτον τρόπον την προσπάθειάν μας, ώστε να προκύψη το βέλτιστον αποτέλεσμα.

Τα δυο σταυρούμενα βέλη, που είναι το σήμα-σύμβολον της πολιτικής κινήσεως **«Ε.Μ.Ε.Ι.Σ»**, συμβολίζουν τον Ελληνισμό και την Ελληνορθοδοξία.

Η Ελληνορθοδοξία απετέλεσε τον συνδετικόν κρίκον των Ελλήνων της διασποράς δια πολλάς γενεάς. Σήμερον δε με την προσπάθειαν δημιουργίας πολυφυλετικών κοινωνιών η Ελληνορθοδοξία καθίσταται κυριαρχικός δεσμός των Ελλήνων οπουδήποτε κι αν ευρίσκονται. Τα δύο χρώματα των βελών του σήματος συμβολίζουν, το μεν θαλασσί τον Ελληνισμόν , το δε κίτρινο την οικουμενικότητα της Ελληνορθοδοξίας.

Ο Εκδοτικός οίκος «ΗΛΕΚΤΡΟΝ», και η «ΕΠΑΝΕΛΛΗΝΙΣΙΣ» είναι εις την διάθεσιν όλων δια λεπτομέρειας και διαδικασίας.

Κάποια Χριστούγεννα στον Άθωνα

του Άγγελου Δημητρίου

Τέλη Δεκεμβρίου...

Ένας άγουρος μοναχός καθόταν σκυμμένος κι είχε το κεφάλι του ασκεπές. Έπλεκε με γρήγορες κινήσεις –λες μηχανικά- κομποσχοίνι και το βλέμμα του έμοιαζε παραδομένο στα βαθύχρωμα νερά. Όπως είχε μαζευτεί κουλουριασμένος στην εμβρυακή του στάση, σα να τον τραβούσε μια παράφορη ενόρμηση για παλιννόστηση στην πρώτη, στην απώτατη, στην καταγωγική του πατρική αγκαλιά. Τα χείλη του, κινούμενα ανεπαίσθητα μαρτυρούσαν: φώλιαζε μέσα του η ευχή.

Παραπλέαμε, κινώντας απ' την Ουρανούπολη, την χερσόνησο του Άθωνα, για το λιμάνι της Δάφνης. Περνούσαν κι έφευγαν από μπροστά μας τα μοναστήρια, οι καλύβες, οι μικροί αρσανάδες σε απάγκιους ορμίσκους κι ορθωνόταν πάλλευκη η μεσαιωνική πολιτεία κάτω από μαύρα χειμωνιάτικα σύννεφα.

Από τη Δάφνη, μια μικρή στάση στις Καρυές κι έπειτα πιο βόρεια ακόμα, για τη Μεγίστη Μονή του Βατοπαιδίου, να γιορτάσουμε με τους πατέρες τη γέννηση του Χριστού. Λαχτάριζα να ξεκρίνω κάτω απ' τα χιονοσκέπαστα δάση των καστανιών που πλαισίωναν το χωματόδρομο της πορείας μας, έτσι καθώς ήταν απλωμένα σε λόφους και πλαγιές- ενώ βάραινε πάνω απ' τα κεφάλια μας γκριζωπός κι ετοιμόγεννος ο ουρανός -λαχτάριζα να ξεκρίνω το καφεπράσινο χρώμα τους, που 'σβηνε μεριές-μεριές σε ξανθές αποχρώσεις.

Η νύχτα των Χριστουγέννων

Φτάσαμε στο Βατοπαίδι, στο αρχονταρίκι, προφυλαγμένοι απ' το κρύο. Έπαιρνε να σουρουπώνει.. Οι μοναχοί τελείωναν τον εσπερινό. Είχαν από νωρίς σταματήσει τα διακονήματά τους.

Ζύγωσε η ώρα για την αγρυπνία των Χριστουγέννων. Και καθώς βγήκαμε στην κρύα νύχτα, με τους καλογήρους να περπατούν σαν γοργοπόδαροι μαυροκόρακες, είδα το θαύμα. Πώς η μουντάδα του ουρανού μεταλλάχτηκε σε μια τέτοια διάφανη, πλέρια ξαστεριά! Με το κεφάλι αναγερτό ρουφούσα τα αυτόφωτα ασημένια στίγματα σα «μια λιγόχρονη λαμπηδόνα μέσα στο σκοτάδι κι υμνούσε τον Κύριο». (1)

Ντυμένο στα γιορτινά του το καθολικό, όλο φως και χρυσάφι, μύριζε κερί και λιβάνι, από τριαντάφυλλο και γιασεμί. Στους τοίχους σειρά στέκονταν οι πατέρες, αδιόρατοι σχεδόν, με καλυμμένες κεφαλές· μόνο ζευγάρια μάτια φαίνονταν που κοιτούσαν χαμηλά και χέρια που ολοένα μετρούσαν κάτω απ' τις μανίκες του εξώρασου τα μάλλινα κομποσχοίνια. Ένα σώμα δεόμενο με τα χέρια ανατεταμένα ήταν η αδελφότητα μαζί με το χορό που υμνωδούσε και τον κανόναρχο που ζωηρά μεταφερόταν απ' το δεξί στο αριστερό ψαλτήρι. Παράστεκαν στο τέμπλο τα καντήλια, που ο διακονητής παραγέμισε τακτικά με φρέσκο λάδι εκλεκτό.

Η Θεία Ευχαριστία

Εύθυμοι και γοργοί κελαρύζουν οι ύμνοι. Οι τόνοι εναλλάσσονται, το ισοκράτημα συνοδεύει ρυθμιστικά. Χορεύουν οι ωδές και τα μεγαλυνάρια κι οι ζωγραφιές της μακεδονικής σχολής όλο λεπταίνουν πάνω στους τοίχους και σαν να ίπτανται εξαϋλωμένες, προς τον Παντοκράτορα. Πανηγυρίζει η Εκκλησία του Χριστού γύρω απ' το ιδιόμελο και κάθε μόριο του πεπερασμένου σύμπαντος αναριγά: «Σήμερον θεός επί γης παραγέγονε, και άνθρωπος εις ουρανούς αναβέβηκε».(2)

Η θεία Ευχαριστία είχε αρχίσει. Χαμήλωσε ο ρυθμός. Αργά σέρνονταν οι φθόγγοι, ολοκληρώνονταν μακρόσυρτα οι λέξεις, σαν τις στάλες της δροσιάς, που ξεκολλούν απ' την πλατύφυλλη καρυδιά το απόβροχο και πέφτουν με μικρές δονήσεις, με κυματιστούς αναπαλμούς, στις καθαρές καρδιές των ανθρώπων. Ο ύμνος των αγγέλων, το χερουβικό: «πάσαν την βιοτικήν αποθώμεθα μέριμναν».(3) Έπειτα από λίγο κοινωνούμε με τους αδελφούς μας την πίστη μας στην έσχατη απαντοχή, στον Βασιλέα των όλων, το σφάγιο της αναίμακτης θυσίας.

Στην κορφή του Άθωνα το αρχαίο τραγούδι

Στ' ανατολικά, βρυχάται ομιχλώδης ο Άθως. Αλλού κατάφυτος, με πανώρια βλάστηση και δάση άγρια κι άλλου ξερός, γεμάτος σκαούς βράχους άφθαστους, σκοτεινές λόχμες και κρημνώδη φαράγγια. Η παράδοση τοποθέτησε σ' αυτή τη βιβλική ερημιά του χαλαζιού και της φωτιάς, φοβερούς νηπτικούς ερημίτες, που μάτι ανθρώπου δεν τους έχει καλοδεί. Να 'ναι άραγε σαν τον άγιο Ονούφριο με τη γενειάδα ν' ακρακουμπά το κράσπεδο και σειρές να διαγράφονται επάλληλα τα οστά των πλευρών στα λιπόσαρκα κορμιά τους; Ή, σαν τα αηδόνια, να τραγουδούν ως το ματωμένο μούχρωμα, ξόμπλια μικρά στο κέντημα της φύσης...

Πετάει ο νους μου πάνω απ' τον Άθωνα, απ' το βουνό των ένθεων φαντασμάτων και πάει πίσω, στη σκιά του, όπου αναπαύεται η θάσος. Πνέει εκεί, παρατημένος, ένας θρύλος απ' τον καιρό που οι άνθρωποι σήκωναν το μαγνάδι των φαινομένων και κρυφοκοίταζαν την αλήθεια του Μύθου.

Σ' απροσδιόριστη εποχή, μια γυναίκα με

ΠΑΡΑΔΟΣΗ

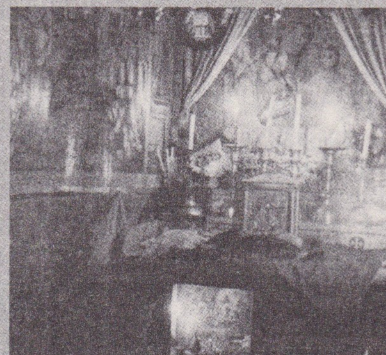

το παιδί στην αγκαλιά, καθώς είδε τους απίστους να την προφτάνουν, παρακάλεσε το θεό κι εκείνος τη μαρμάρωσε. Βρίσκεται ακόμα εκεί, με τα μάτια ολάνοιχτα απ' το φόβο.(4) Η μορφή της μένει στη θύμηση των αιώνων κι όλο φυραίνει και πάει να σβήσει, μια νύξη στο τραγούδι της Ιστορίας· γυρνά στοιχειωμένη μέσα στο χώρο και το χρόνο· διαδέχεται κάθε αυγή μια καινούργια αμφιλύκη, οι εποχές τρέχουν ανάστροφα, ντύνεται ο μύθος, η εικόνα της μαρμαρωμένης περνώντας μέσα από αρχαίες πολιτείες φτάνει ώσμε την στα ρυάκια και τις ποταμιές, η αγκούσα του αντιλαλεί στις χαράδρες κι ανθίζουν στη θέα του τα ρουμάνια, απ' τη ζωική του δύναμη· και τούτος χορεύει έξαλλος, φυσώντας τη σύριγγα και τραγουδάει την ικμάδα του έρωτά του και την ομορφιά της αρμονίας, που βαστάει τα σύμπαντα.

Η επιστροφή στα Ιερά των Καβείρων

Αφήνει με μιας τ' απάτητα βουνά και δρασκελά τα νησιά του αιγαίου σαν τον φρύνο που χοροπήδα στα νούφαρα. Μια αλμύρα. Κατέρχονται όλο βουή οι άρχοντες του Καβείρου και μόλις φτάσει η ιερή φωτιά απ' τη Δήλο, σπιθίζει απ' άκρη σ' άκρη το νησί και φλέγονται οι ψυχές των μαινάδων και των σατύρων. Ο Πάνας κραδαίνει φυλακτό, το χρυσό κηρύκειο, στολισμένο με τ' άνθια των λωτών, λευκά και κίτρινα και ροδαλά, ώσπου να πληρωθούν από τις ιαχές του οι ουρανοί και διαλαλεί την ύπαρξη του, στην ηλιακή πορφύρα των ανατολών, στις πανστρατιές των άστρων...

Η Γραφή μιλάει για τούτη την απέθαντη αλήθεια: Δεν πήγαινε πολύς καιρός από τότε που ο θεός σμίλεψε τους ανθρώπους απ' το θεϊκό του εκμαγείο, και τούτοι οι τελευταίοι, ξέχασαν το φύσημα που τους έδωσε, να φύγει από πάνω τους η ταγκή γεύση κι η μυρωδιά της χωματίλας. Έγιναν τότε, πιο μαύροι κι απ' τα ερέβη. «Και είπεν Κύριος ο θεός· ου μη καταμείνη το πνεύμα μου εν τοις ανθρώποις τούτοις εις τον αιώνα διά το είναι αυτούς σάρκας...».(6)

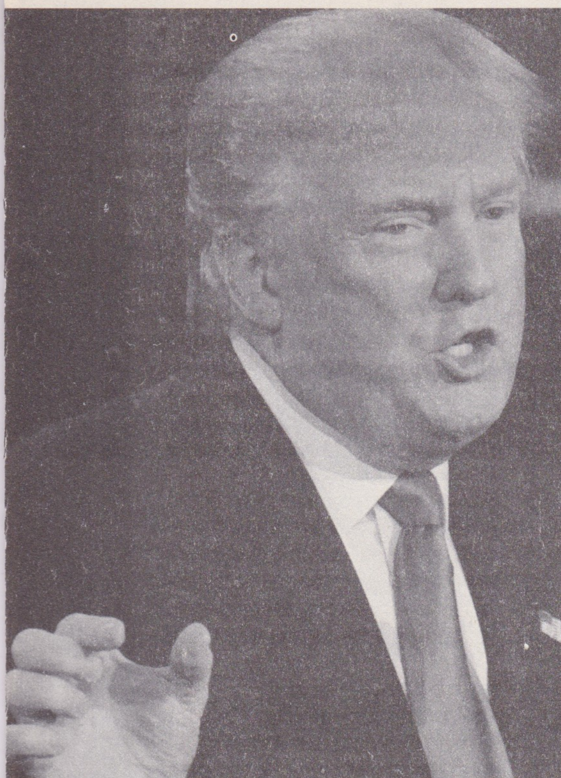
πρώτη συνείδηση του ανθρώπου, στο αξεδιάλυτο μεταίχμιο της ιστορίας και του παραμυθιού...

Γυρίζει κι άλλο ο χρόνος πίσω κι εκείνη παραλλάζει σε μια καλάμινη πελιδνή παρουσία, στα βουνά της Αρκαδίας, σε μια όχθη του ποταμού Λάδωνα. Πάνω από την καλαμιά, ο Πάνας, μύρεται τον χαμένο έρωτά του για την φεγγαρόλουστη νύμφη Σύριγγα, που ο θεός του ποταμού την μεταμόρφωσε για να γλυτώσει απ' τον «αιγιπόδην δικέρωτα φιλόκροτον»(5), τον τρομερό Πάνα. Ο θεός χουφτιάζει την καλαμιά, για να μετακενώσει την αγάπη του, στο περίτεχνο σουραύλι, που κατασκευάζει απ' το κορμί της. Τρέχει λιγόζωη ιεροφορεμένη πεταλούδα, ένας άνηβος τριανταφυλλένιος είναι, και τα μαλλιά του περιπαίζουν τους ανέμους και τον αντίζηλο του τον Βορέα, που του 'κλεψε την όμορφη νύμφη Πίτυν, η οποία κατοικεί έκτοτε στο θρόισμα των πεύκων... Αναλώνοντας ιλιγγιώδη ανύσματα σε μια μόνο στιγμή, ίπταται και φτάνει, πριν καν η πρώτη αμυγδαλιά λευκάνει τα κλαριά της, στα ανατολικά του Άθωνα, στη Σαμοθράκη.

Ώσπου ο τόπος να βουτήξει στην πλησμονή του ερέβους, η Εκάτη ν' αναδυθεί απ' τον χθόνιο ύπνο της, να καρφωθεί γυαλιστερή στο στερέωμα. Πλαντάνε τότε τα βουνά κι οι παράλιοι βράχοι κροτούν, στενάζοντας απ' την

Το τελευταίο βράδυ της διαμονής στο Όρος, ξαπλωμένος στον κοιτώνα του μοναστηριού, σκαρώνω με το νου μου, τον έναστρο ουρανό των Χριστουγέννων και νάτος πάλι λαμπυρίζει ολοζώντανος πάνωθέ μου...

Σημειώσεις
1. Νίκος Καζαντζάκης
2. Ιδιόμελον Λιτής Χριστουγέννων
3. Χερουβικός ύμνος
4. Νικόλαος Πολίτης, Παραδόσεις
5. Ομηρικός Ύμνος, Εις Πάνα
6. Γένεσις

ΝΙΚΗ ΤΡΑΜΠ
ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΠΑΤΡΙΩΤΗ!

Τι έχουν να περιμένουν οι Έλληνες πέρα από ευγενή ονειροπολήματα

του **Γιάννη Παναγιωτακόπουλου**

Αναμφισβήτητα η νίκη του Ντοναλντ Τράμπ στις αμερικανικές εκλογές, αποτελεί μία ιστορική ήττα του «πολιτικώς ορθού», εντός έδρας. Και μπορεί αυτό το γεγονός να το υποδέχθηκε μέχρι και ο επιφυλακτικός Αλαίν ντε Μπενουα, ως αντίστοιχο της πτώσης του τοίχους του Βερολίνου (1), όμως δεν πρέπει να ξεχνάμε πώς, όπως τότε, έτσι και τώρα, οι διαχειριστές της νίκης είναι και πάλι οι καπιταλιστές. Η σημερινή πτώση του τοίχους του λίμπεραλ πολιτισμικού Μαρξισμού, αποτελεί μία νίκη των αντιθέσεων μας και όχι των θέσεων μας.

Όταν ο **Φράνσις Φουκουγιάμα,** μετά την πτώση του τείχους το '89, έγραφε το «τέλος της ιστορίας» (2), αναγγέλλοντας την έλευση της εποχής όπου η πρόοδος του ανθρώπινου πολιτισμού έφτασε στο ευτυχές της τέλος, με την ολοκληρωτική παγκόσμια επικράτηση της φιλελεύθερης καπιταλιστικής «δημοκρατίας», πολλά επερχόμενα γεγονότα δεν είχε φανταστεί. Είχε θέσει όμως κάποια βασικά σημάδια – ενδείξεις, για την πορεία της ανθρώπινης εξέλιξης προς την παγκόσμια επικράτηση του φιλελευθερισμού.

Η νίκη του Τράμπ και η υποδοχή της από τους περισσότερους Έλληνες και πολλούς Ευρωπαίους συντηρητικούς, πατριώτες, εθνικιστές και ταυτοτιστές ως δικαίωση των αγώνων τους, επιβεβαιώνει μια από τις βασικές ενδείξεις πού είχε θέσει ο Φουκουγιάμα για την έλευση της εποχής που οραματίστηκε. Ο φιλελεύθερος καπιταλισμός, αναγνωρίζεται πλέον σιωπηλά, ως το αδιαμφισβήτητο μοντέλο πολιτικοκοινωνικής οργάνωσης των ανθρωπίνων κοινωνιών. Η πολιτισμική του πρόταση, ο νεωτερικός Δυτικός αστισμός και το «αμερικανικό όνειρο», στο πρόσωπο του Ντόναλντ Τράμπ, βρίσκει το παράδειγμα ενός τυπικού συντηρητικού αστού και ενός επιτυχημένου καπιταλιστή πού έκανε πράξη στην ζωή του το «αμερικανικό όνειρο». Βρίσκει δηλαδή έναν τυπικό εκφραστή της. Η τάση να αναχθεί ο νέος Αμερικανός πρόεδρος σε πολιτικό ίνδαλμα όλων των ευρωπαϊκών συντηρητικών ή εθνικοεπαναστατικών κινημάτων, σηματοδοτεί έναν ιστορικό συμβιβασμό. Η όποια αμφισβήτηση του φιλελεύθερου καπιταλισμού, μετατίθεται πλέον στις υποσημειώσεις των πολιτικών αναλύσεων. Όταν δεν εξοβελίζεται πλήρως, ως αριστερίστικη ρητορική...

Ελλαδικός «εθνικός χώρος» και πανηγύρια

Ως συνήθως, στην Ελλάδα αυτά τα φαινόμενα υιοθετούνται στην πιο ακραία έκφρασή τους. Ο ελλαδικός εθνικός χώρος, ως επί το πλείστον, παλαντζάρει μεταξύ ακραίας συνωμοσιολογίας και άμετρης ευκολοπιστίας στα όρια της αφέλειας. Οι ξέφρενοι πανηγυρισμοί για την νίκη του Τράμπ και η τάση να αναχθεί σχεδόν στο βάθρο του νέου παγκόσμιου μεσσία πού θα μας σώσει από την παγκοσμιοποίηση, δείχνουν από την μία μεν το πόσο ανάγκη έχει αυτός ο «χώρος» να γιορτάσει νίκες, έστω και δανεικές, από την άλλη δε το πόσο ανάγκη έχει να βρει μεσσίες πού θα κάνουν πράξη, αντί για τον ίδιο, το τεράστιο έργο της εξόδου μας από το βάραθρο της εθνικής και οικουμενικής παρακμής.

Σίγουρα είναι ευχάριστο ένας λαός να επιλέγει για την διοίκηση του κράτους του συντηρητικούς ηγέτες, ειδικώς όταν η μοναδική εναλλακτική είναι λιμπεραλιστές ιμπεριαλιστές τύπου Χίλαρυ Κλίντον, που προωθούνται από το μεγαλύτερο κομμάτι του πλέγματος της δικτατορίας της πολιτικής ορθότητας. Σαφώς είναι ακόμα πιο ευχάριστο να βλέπεις όλο το αριστερίστικο σύστημα του politically correct μονολόγου, να ψάχνει να εξηγήσει τα ανεξήγητα. Μέχρι εδώ καλά...

Η στοιχειώδης σοβαρότητα από εκεί και πέρα, επιβάλει να μπορούμε να δούμε:

1) Ότι στην περίπτωση του Τράμπ, έχουμε να κάνουμε με έναν σκληρό φιλελεύθερο καπιταλιστή, γέννημα και υπερασπιστή ενός πολιτισμικού παραδείγματος πού βρίσκεται στον αντίποδα του Ελληνικού, διεκδικώντας παγκόσμια κυριαρχία. Αλήθεια, στους στόχους του «εθνικού χώρου» βρίσκεται η υπεράσπιση και ανάδειξη του ελληνικού πολι-

τισμικού παραδείγματος, ή μιλάμε για ψιλά γράμματα; Κατανοούμε ακόμα τον Ελληνικό Πολιτισμό ως την βασική πηγή των οικουμενικών απαντήσεων στα αδιέξοδα, διαχρονικά και σημερινά; Του αναγνωρίζουμε τον πρωταγωνιστικό ρόλο στον αδιάκοπο αγώνα για τον εξανθρωπισμό της οικουμένης (3) ή έχουμε παραδώσει πια το τιμόνι, μαζί με την ταυτότητά μας, στους επιγόνους του Δυτικού «Διαφωτισμού» και στα ολέθρια ιστορικά τους κατασκευάσματα;

2)Ακόμα κι αν ο Τράμπ κάνει πράξη την συντηρητική του ατζέντα, δεν θα πρέπει να είμαστε καθόλου βέβαιοι ότι το μοντέλο πού θα κτίσει στο εσωτερικό του, θα θελήσει να το εξάγει σε όλη την Ευρώπη ή πολύ περισσότερο στην Ελλάδα. Ακριβώς όπως το Ισραήλ δεν εξάγει το δικό του μοντέλο, αλλά πιέζει την Ευρώπη για την εφαρμογή αντίθετων διαλυτικών πολιτικών, έτσι και οι δυνητικά ισχυρές συντηρητικές αυριανές ΗΠΑ, πιθανότατα να εξάγουν το μοντέλο τους, όπου μόνο γεωπολιτικά τούς συμφέρει. Συνεχίζοντας να πιέζουν για την εφαρμογή διαλυτικών, πολυπολιτισμικών κ.ο.κ. μοντέλων, όπου γεωπολιτικά κάτι τέτοιο τούς εξυπηρετεί. Στις διεθνείς σχέσεις δεν υπάρχουν ιδεολογίες...

Ο φιλοτουρκισμός σε μέρες δόξης

Αυτό πού στην προκειμένη περίπτωση θα έπρεπε να μας απασχολεί περισσότερο, είναι το τρίτο σκέλος:

3) Μιλάμε για τον ηγέτη ενός κόμματος το οποίο στο παρελθόν παραδοσιακά ασκούσε φιλοτουρκική εξωτερική πολιτική. Οι όποιες αντι-ισλαμικές προεκλογικές θέσεις του Τράμπ, θα φτάσουν μέχρι του σημείου να μεταβάλουν αυτή την φιλοτουρκική παράδοση; Ποια θα είναι η στάση του σε Κυπριακό, Αιγαίο, Θράκη, ΑΟΖ, κουρδικό κ.ο.κ.; Άγνωστο προς το παρόν...

Οι ενδείξεις δεν φαίνονται όμως να μας επιτρέπουν υπεραισιόδοξες προβλέψεις. Στο επίπεδο τουλάχιστον των δηλώσεων, ο φιλοτουρκισμός απολαμβάνει στιγμές δόξης. Ο αντιπρόεδρος Μάικ Πενς, δήλωσε πως για τη νέα κυβέρνηση «Η Τουρκία είναι ο πιο σημαντικός σύμμαχος των ΗΠΑ στην περιοχή. Θα επαναφέρουμε τις σχέσεις μας με την Τουρκία στο προγενέστερο καλό σημείο»(...) Ο Τράμπ θέλει να βελτιώσει τους δεσμούς με την Τουρκία».(4)

Ο αντιστράτηγος Μάικλ Φλίν, ο ποίος μέχρι την στιγμή πού γράφονται αυτές οι γραμμές φαίνεται ο επικρατέστερος για την θέση του Συμβούλου Εθνικής Ασφαλείας, θεωρείται λομπίστας της Τουρκίας (5). Σύμφωνα με δημοσίευμα της «Daily Caller»: «Μία συμβουλευτική εταιρεία των μυστικών υπηρεσιών που ιδρύθηκε από τον στρατηγό εν αποστρατεία Μάικλ Φλιν, ο οποίος διατελεί κορυφαίος στρατιωτικός σύμβουλος του Ντόναλντ Τραμπ, πρόσφατα προσλήφθηκε για να ασκήσει λόμπι υπέρ μιας σκοτεινής ολλανδικής εταιρείας (της «Inovo BV») που συνδέεται με τον τουρκική κυβέρνηση και τον πρόεδρό της, Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν». (6)

Ο Φλιν τον Αύγουστο είχε γράψει άρθρο στο «The Hill», με τίτλο «Ο σύμμαχός μας η Τουρκία ,είναι σε κρίση και χρειάζεται τη βοήθειά μας», στο οποίο ανέφερε: «Πρέπει να ξεκινήσουμε κατανοώντας πως η Τουρκία είναι ζωτικής σημασίας για τα συμφέροντα των ΗΠΑ. Η Τουρκία είναι πραγματικά ο ισχυρότερος σύμμαχός μας ενάντια στο Ισλαμικό Κράτος στο Ιράκ και τη Συρία, όπως και ένας παράγοντας σταθερότητας στην περιοχή».(7)

Αμέσως μετά την εκλογή Τράμπ, σε συνέντευξή του στο πρακτορείο Ανατολή, αναφέρει χαρακτηριστικά: «Πρέπει να προσαρμόσουμε την εξωτερική μας πολιτική και να αναγνωρίσουμε ότι η Τουρκία αποτελεί προτεραιότητα. Πρέπει να δούμε τον κόσμο από την οπτική της Τουρκίας» (8)

Ένα όνομα από τα παλιά όμως, που μπορεί να μας θυμίσει τι σημαίνει Ρεπουμπλικανικός φιλοτουρκισμός στην πράξη, αξίζει να μας προκαλέσει μεγαλύτερη ανησυχία... Πρόκειται για τον αρχιτέκτονα της εισβολής στην Κύπρο, τον τότε υπουργό εξωτερικών της Ρεπουμπλικανικής κυβέρνησης Νίξον, τον γνωστό Χένρι Κισσινγκερ. Σύμφωνα με τον G. Rachman συντάκτη των Financial Times, ο 93χρονος Κίσσινγκερ φαίνεται να έχει αναλάβει ρόλο συμβούλου και διαμεσολαβητή, μεταξύ Τράμπ και Πούτιν, στις διαπραγματεύσεις επαναπροσέγγισης των δύο χωρών και στις γεωπολιτικές συμφωνίες πού θα κλείσουν, μέσα στις οποίες φυσικά περιλαμβάνονται και τα ανοιχτά θέματα της περιοχής μας (9).

Δεδομένης της απάθειας και νωχελικότητας της ελλαδικής και της κυπριακής κυβέρνησης, απέναντι στις ραγδαίες εξελίξεις πού φαίνεται να προκύπτουν, «μόνη μας ελπίδα» είναι η ρήξη του Ερντογάν με το Ισραήλ. Πρέπει να θεωρούμε σίγουρο ότι ο Τράμπ, όπως και κανένας Αμερικανός Πρόεδρος, δεν πρόκειται να κάνει καμία κίνηση αλλαγής των ισορροπιών στην Αν. Μεσόγειο και στην Μ. Ανατολή, χωρίς πρώτα να την συζητήσει με το Ισραήλ. Οι στόχοι της ισραηλινής στρατηγικής σχετικά με το κουρδικό και τους αγωγούς φυσικού αερίου, θα παίξουν καθοριστικό ρόλο. Ας ελπίζουμε πως σε αυτά τα κομμάτια δεν θα βρεθεί κάποια συμβιβαστική λύση με την Τουρκία , με την προσφορά μάλιστα αντιπαροχών σε Κύπρο, Αιγαίο και Θράκη. Προς το παρόν, ο ηγεμονικός ρόλος του Ερντογάν, πού δείχνει συνεπαρμένος από τα νεοθωμανικά του οράματα, φαίνεται να μην δίνει περιθώρια συμβιβασμού, ιδίως στο κουρδικό. Μη ξεχνάμε όμως ότι πολλές φορές η εικόνα ενός αδιάλλακτου ηγέτη, δεν είναι παρά ένα καλό διαπραγματευτικό χαρτί, στο παζάρι των αμοιβαίων υποχωρήσεων.

Η εξωτερική πολιτική των Ρεπουμπλικάνων ανέκαθεν ήταν θετικά προσκείμενη στο τουρκικό κράτος. Η προσέγγιση αυτή δεν φαίνεται να αμβλύνεται μετά την εκλογή Τραμπ , αλλά μάλλον θα ισχυροποιηθεί.

Η επιστροφή στο έθνος -κράτος

Φράνσις Φουκουγιάμα

«(...) Πρέπει πάντοτε να έχουμε επίγνωση ότι χρειάζεται η κρατική ισχύς. Ό,τι μπορούν να κάνουν μόνο τα κράτη και από μόνα τους είναι να συγκεντρώνουν και να αναπτύσσουν σκόπιμα νόμιμη ισχύ. Αυτή η ισχύς είναι απαραίτητη για την επιβολή του νόμου στο εσωτερικό μίας χώρας και για την διατήρηση της παγκόσμιας τάξης σε διεθνές επίπεδο. Όσοι έχουν υποστηρίξει ότι επήλθε το «λυκόφως της εθνικής κυριαρχίας» -είτε είναι δεξιοί θιασώτες της ελεύθερης αγοράς, είτε αριστεροί αφοσιωμένοι οπαδοί του πολυμερισμού-θα πρέπει να μας εξηγήσουν τι θα αντικαταστήσει την εξουσία των κυρίαρχων εθνών – κρατών στον σύγχρονο κόσμο (βλέπε τον Evans, 1997). Ό, τι έχει de facto καλύψει μέχρι στιγμής το κενό της κρατικής εξουσίας είναι ένα ετερόκλητο πλήθος πολυεθνικών εταιριών, μη κυβερνητικών οργανώσεων, διεθνών οργανισμών, συνδικάτων εγκλήματος, τρομοκρατικών ομάδων κ.ο.κ., που ίσως διαθέτουν κάποια δύναμη ή νομιμότητα, αλλά σπανίως και τα δύο μαζί. Κατά συνέπεια, ελλείψει σαφούς εναλλακτικής λύσης, δεν έχουμε άλλη επιλογή από το να επιστρέψουμε στο κυρίαρχο έθνος –κράτος και να προσπαθήσουμε να καταλάβουμε άλλη μια φορά, πως μπορούμε να το καταστήσουμε ισχυρό και αποτελεσματικό».

Το παραπάνω απόσπασμα, παρά τα ταυτόσημα επιχειρήματα πού ακούμε συνήθως από ηγέτες ή στελέχη της ευρωπαϊκής εθνικής Δεξιάς, δεν ανήκει σε κάποιον από αυτούς. Είναι από το βιβλίο του Φράνσις Φουκουγιάμα «Οικοδόμηση Κρατών – Διακυβέρνηση και παγκόσμια τάξη στον 21ο αιώνα» (10). Εκεί ο θεωρητικός της παγκοσμιοποίησης του καπιταλιστικού φιλελευθερισμού και του «τέλους της ιστορίας», ήδη από το 2004, αναγνωρίζει την αποτυχία του μοντέλου της επιθετικής παγκοσμιοποίησης και προτείνει μια τακτική υποχώρηση, προκειμένου να προετοιμαστούν μεθοδικότερα οι μέρες του «τελευταίου ανθρώπου». Αναγνωρίζει τα έθνη - κράτη ως τους μοναδικούς πολιτικούς οργανισμούς, πού προς το παρόν φέρουν την ηθική νομιμοποίηση των λαών, προκειμένου να επιβάλουν νόμιμη εξουσία. Σε όλο το βιβλίο περιγράφει ακριβώς το πώς οι ΗΠΑ -την νίκη και την παγκόσμια κυριαρχία των οποίων,ταυτίζει με την παγκόσμια κυριαρχία του φιλελευθερισμού- μπορούν και πρέπει να χρησιμοποιήσουν την νόμιμη εξουσία των εθνών –κρατών, προκειμένου να επιβάλουν την Παγκόσμια Τάξη του Καπιταλισμού.

Η χρησιμοποίηση του έθνους –κράτους, ως φορέα εκ των έσω αποδόμησης των εθνικών παραδόσεων και μετατροπής των μελών της οργανικής εθνικής κοινότητας σε υπηκόους μίας απρόσωπης κρατικής εξουσίας, έχει αναλυθεί αρκετά και αλλού (11). Είναι μία πρακτική που λειτούργησε αποτελεσματικά στην νεωτερική εποχή, μετά την Γαλλική επανάσταση. Απ' ότι φαίνεται το πέρασμα στο επόμενο στάδιο της παγκοσμιοποίησης του φιλελεύθερου αστικού αφομοιωτισμού, ήταν αρκετά βιαστικό. Οι εθνικές παραδόσεις και εδώ απεδείχθησαν πολύ πιο ανθεκτικές. Η επιστροφή στην οικοδόμηση κρατών – προτεκτοράτων, κρίνεται ως απαραίτητη για την περαιτέρω προετοιμασία του επόμενου βήματος.

Ζμπίγκνιου Μπρεζίνσκυ

Ένας άλλος στρατηγικός εγκέφαλος της Αμερικανικής πολιτικής, ο κεντρικός εκφραστής του σχεδίου αμερικανικής παγκόσμιας κυριαρχίας, σύμβουλος προέδρων, ο πολωνικής καταγωγής Ζμπίγκνιου Μπρεζίνσκυ, του οποίου το σύγγραμμα « Η Μεγάλη Σκακιέρα» (12) κατέστη βίβλος αναφοράς στην πολιτική των ΗΠΑ, έχει εδώ και καιρό αναγνωρίσει την ανάγκη ρεαλιστικής ανασύνταξης. Σε άρθρο του στο «The American Interest» (13) με τίτλο «Προς Μια Παγκόσμια Αναδιάταξη» αναφέρει:

«Γεγονός είναι ότι ουδέποτε υπήρξε μια πραγματικά «κυρίαρχη» παγκόσμια δύναμη μέχρι τη εμφάνιση της Αμερικής στην διεθνή σκηνή... Η αποφασιστική νέα παγκόσμια πραγματικότητα ήταν η εμφάνιση στην παγκόσμια σκηνή της Αμερικής ως ταυτόχρονα του πλουσιότερου και του στρατιωτικά ισχυρότερου παίκτη. Κατά το τελευταίο τμήμα του 20ού αιώνα καμιά άλλη δύναμη δεν την πλησίασε καν. Η εποχή αυτή τώρα τελειώνει.»

Ο Μπρεζίνσκυ αναφέρεται στην άνοδο της Ρωσίας και της Κίνας, στην έκρηξη του μεταποικιακού Ισλάμ, στην αδύναμη Ευρώπη πού πρέπει να ενδυναμωθεί ως σύμμαχος των ΗΠΑ. Προτείνει την άμεση ανασύνταξη, το σπάσιμο των αντιαμερικανικών συμμαχιών που αναπτύσσονται, μέσω της επαναπροσέγγισης με την Ρωσία και την Κίνα. Θέτει ως πρώτο εφικτό στόχο την σύναψη συμμαχιών με την Ρωσία. Εξηγεί δε, πως εκ των πραγμάτων πρέπει οι ΗΠΑ να περάσουν σε μία εποχή λιγότερων επεμβάσεων και πολέμων πού εξαντλούν την δύναμή τους.

Τι μας επιφυλλάσσει το μέλλον

Είναι πολύ νωρίς για να καταλήξουμε σε ασφαλή συμπεράσματα, σχετικά με το πού θα κατευθυνθεί η πολιτική του νέου πλανητάρχη. Θα αποτελούσε διάρροια λόγων και τουλάχιστον θα απαιτούσε την ύπαρξη μαντικών ικανοτήτων, το να αρχίσουμε να αναγγέλλουμε τις εξελίξεις που θα ενεργοποιήσει η νίκη Τράμπ. Το σίγουρο είναι πως το αφελές αφήγημα του τρελού δισεκατομμυριούχου, πού αποφάσισε ένα βράδυ να τα βάλει με όλο το παγκόσμιο σύστημα και εν τέλει το κέρδισε, ανατρέποντας όλους τους σχεδιασμούς δεκαετιών, δεν θα έπρεπε να γίνεται τόσο εύκολα πιστευτό από παιδιά άνω των 10 ετών.

Από ότι και από τα παραπάνω φαίνεται, τα βασικά σημεία τους προγράμματος Τράμπ (επιστροφή και ισχυροποίηση του έθνους –κράτους, περισσότερος απομονωτισμός, λιγότερες διεθνείς επεμβάσεις, συμμαχία με την Ρωσία κ.α.) δεν είναι καινοφανή. Έχουν επισημανθεί ως αναγκαιότητα εδώ και χρόνια, από εμβληματικούς στρατηγικούς εγκεφάλους της παγκοσμιοποίησης του Καπιταλισμού και της Αμερικανικής ισχύος. Σε αυτή την νέα προοπτική, η επαναδιαπραγμάτευση διεθνών συνθήκων και εμπορικών συμφωνιών, μπορεί να βρει στο ηγετικό πρόσωπο ενός έμπειρου επιχειρηματία πού ξέρει να απαιτεί περισσότερα για να πάρει αυτά που θέλει, καθώς και στην εικόνα ενός αδιάλλακτου «τρελού» που μπορεί να διαλύσει κάθε παγκόσμια ισορροπία, τον καλύτερο διαπραγματευτή από την μεριά των Η.Π.Α.

Εάν η νίκη του Τράμπ, συνοδευτεί και με εφαρμογή των προεκλογικών του εξαγγελιών, θα καταδείκνυε για άλλη μία φορά μία αξιοσημείωτη προσαρμοστικότητα του Καπιταλισμού στις απαιτήσεις των καιρών. Άρα και μία αξιοσημείωτη επιβιωσιμότητα. **Οι φιλελεύθεροι υπερασπιστές της ισχύος της ακρόπολης του αρπακτικού Καπιταλισμού, πού ακούει στο όνομα Η.Π.Α., φαίνεται ότι ασχολούνται πολύ σοβαρότερα από εμάς, με τον σχεδιασμό του μέλλοντος...**

Σε κάθε περίπτωση αυτά τα δεδομένα δεν αποκλείουν θετικές εξελίξεις. Η ήττα της λίμπεραλ πολιτικής ορθότητας και η διαφαινόμενη συντηρητική προσαρμογή του Καπιταλισμού, κρύβει πολλές παγίδες αλλά και πολλές ευκαιρίες. Θα πρέπει να είμαστε σε εγρήγορση, να μην αιθεροβατούμε και να κρίνουμε ψύχραιμα προκειμένου να τις αξιοποιήσουμε. Πάντα υπό το πρίσμα της δικής μας πολιτισμικής ετερότητας, των δικών μας εθνικών αναγκών και των στόχων μας για το μέλλον του Ελληνισμού.

Ο ΤΡΑΜΠ ΚΑΙ ΟΙ ΛΕΥΚΟΙ ΦΥΛΕΤΙΣΤΕΣ

Οι Λευκοί Φυλετιστές της Αμερικής είδαν στην εκλογή του Ντόναλτ Τραμπ την δυνατότητα να ακουστεί περισσότερο η φωνή τους και να τεθούν στο προσκήνιο τα προβλήματα που απασχολούν τους Λευκούς Αμερικανούς. Πολλοί έτσι παρείχαν κριτική υποστήριξη στον νεοεκλεγέντα Πρόεδρο των ΗΠΑ. Το κίνημα Alt-Right είναι χαρακτηριστική περίπτωση. Ο Richard Spencer, ιδρυτής του Ινστιτούτου Εθνικής Πολιτικής (NPI) είχε αναφέρει σε ομιλία μετά την επικράτηση του Τραμπ:

«[...]Δύο επιλογές έχουμε: ή να πολεμήσουμε ή να «αποδράσουμε», να συμμετέχουμε ή να πεθάνουμε, να αντισταθούμε ή να παραγκωνιστούμε. Σ' αυτή την θέση βρίσκονται σήμερα οι Λευκοί.

[...]Πριν δύο εβδομάδες έλεγα ότι με την εκλογή του Donald Trump θα υπήρχε η δυνατότητα μείωσης των πιέσεων κατά των λευκών Αμερικανών. Σήμερα όμως είναι σαφές ότι η εκλογή του εντείνει τη θύελλα του μίσους και της υστερίας εναντίον μας. Μέσα στο αίμα μας, εμάς των γιων του ήλιου, βρίσκεται η δύναμη για το μεγαλείο.

[...]Αυτός είναι ο μεγάλος αγώνας που καλούμαστε να δώσουμε. Δεν είναι δυνατόν να ζήσουμε ντροπιασμένοι και αδύναμοι. Δεν γεννηθήκαμε για να εκλιπαρούμε ηθική επιβεβαίωση από κάποια από τα πιο απεχθή πλάσματα που κατοίκησαν ποτέ τον πλανήτη. Προοριζόμαστε για να ξεπεράσουμε όλα αυτά. Σαν Ευρωπαίοι είμαστε προορισμένοι να ξαναγίνουμε και πάλι σπουδαίοι. Hail Trump. Hail our people. Hail victory.»

πηγή: www.radixjournal.com

Ανάκτηση

ΠΗΓΕΣ – ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1) Alain de Benoist: « 9 novembre 1989 : chute du Mur de Berlin. 9 novembre2016 :élection de Donald Trump.» www.breizh-info.com

2) Το τέλος της Ιστορίας και ο τελευταίος άνθρωπος Francis Fukuyama Αθήνα 1992, εκδοτικός οργανισμός Λιβάνη

3) «Και ο ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ τού Έλληνος εις τον Κόσμον αυτόν , ήτο και είναι εις κάθε εποχήν, ΣΗΜΕΡΑ και ΑΥΡΙΟΝ. Ο εξανθρωπισμός της Οικουμένης. (Περικλής Γιαννόπουλος: «Εκκλησις προς το Πανελλήνιον Κοινόν»», Άθήναι 1907,Έκδοσις Ι.Δ. Κολλάρου

4) Trump wants to improve Turkey ties: Pence hwww.hurriyetdailynews.com

5) Εθνικός Κήρυξ 18/11/2016: «Ο λομπίστας της Τουρκίας Μάικλ Φλιν σύμβουλος Ασφαλείας του Τραμπ»

6)The Daily Caller 11/11/2016: «Trump's Top Military Adviser Is Lobbying For Obscure Company With Ties To Turkish Government». www.dailycaller.com

7) The Hill 11/08/16: «Our ally Turkey is in crisis and needs our support». http://thehill.com

8) Anadolu Agency 10.11.2016: «US should hand over Gulen to Turkey: top Trump adviser» www.aa.com.tr/en/americas

9) Financial Times 14/11/2016: «Donald Trump, Vladimir Putin and the art of a deal with Russia. It is even possible that Kissinger, now 93, could play a role as adviser or intermediary» www.ft.com

10) Φράνσις Φουκουγιάμα: «Οικοδόμηση Κρατών», Αθήνα 2005, εκδοτικός οργανισμός Λιβάνη

11) Γιάννης Παναγιωτακόπουλος: «Πέρα από το εθνικό κράτος», Αθήνα 2014, εκδόσεις Λόγχη

12) Ζμπίγκνιου Μπρζεζίνσκι: «Η μεγάλη σκακιέρα -Η αμερικανική υπεροχή και οι γεωστρατηγικές της επιταγές», Αθήνα 1998, Εκδοτικός Οίκος Α. Α. Λιβάνη

13) Toward a Global Realignment - Zbigniew Brzezinski 17/4/2016 www.the-american-interest.com

Dominique Venner
Ο ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ ΚΑΙ Η ΠΟΛΗ

μετάφραση **Αλέξης Φωκάς**

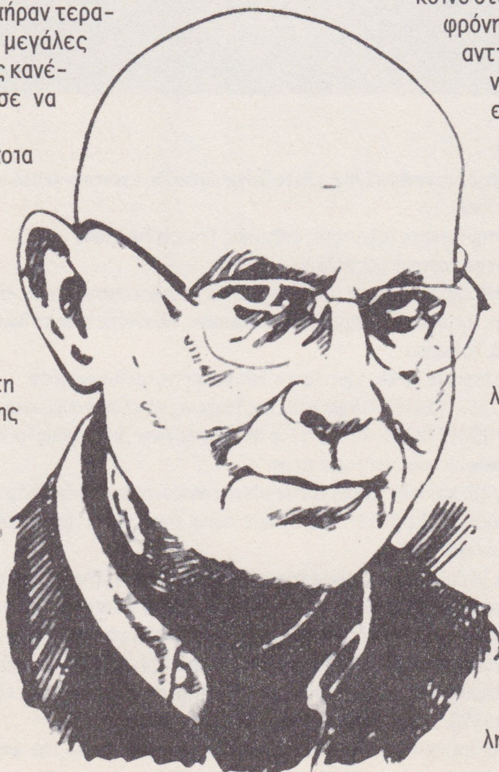
Στα 1814, κατά το τέλος των Ναπολεόντειων πολέμων, ο Benjamin Constant έγραψε με ανακούφιση: «Έχουμε φτάσει στην εποχή του εμπορίου, μια εποχή η οποία πρέπει απαραίτητα να αντικαταστήσει αυτή του πολέμου, όπως αυτή του πολέμου προηγήθηκε της πρώτης». Επιπόλαιε Benjamin! Χρησιμοποίησε την ευρέως διαδεδομένη ιδέα της αέναης προόδου, υποστηρίζοντας την έλευση ειρήνης μεταξύ ανθρώπων και εθνών.

Το πρότυπο του πολεμιστή ενάντια στου εμπόρου

Η εποχή του ήπιου εμπορίου να αντικαταστήσει αυτή του πολέμου... Γνωρίζουμε το μελλοντικό αποτέλεσμα αυτής της προφητείας. Η εποχή του εμπορίου ασφαλώς και επιβλήθηκε, αλλά με τον πολλαπλασιασμό των πολέμων. Κάτω από την επιρροή του εμπορίου, η επιστήμη και η βιομηχανική επανάσταση-με άλλα λόγια η «πρόοδος»- πήραν τερατώδεις, δυσανάλογα μεγάλες διαστάσεις τις οποίες κανένας δεν θα μπορούσε να προβλέψει.

Υπήρχε ωστόσο κάποια αλήθεια στη λανθασμένη πρόβλεψη του Constant. Από την άλλη πλευρά, εφόσον οι πόλεμοι συνεχίστηκαν αλλά και διευρύνθηκαν ακόμα, η μορφή του στρατιώτη έχασε το κοινωνικό της κύρος στο βωμό του κέρδους από την μορφή του εμπόρου. Αυτή είναι και η εποχή στην οποία ακόμα ζούμε.

Η μορφή του πολεμιστή εκθρονίστηκε, αν και ο θεσμός του στρατού στην μετά το 1814 Ευρώπη, διήρκεσε όσο κανένας άλλος. Θεσμός ο οποίος διατηρείται εδώ και τριάντα αιώνες, από την εποχή της Ιλιάδας, ενώ αλλάζει και προσαρμόζεται στις απαιτήσεις των καιρών, του πολέμου και κάθε είδους κοινωνικού και πολιτικού καθεστώτος, αλλά πάντα διατηρώντας την ουσία του, η οποία δεν είναι άλλη από την τιμή, το καθήκον και το θάρρος. Αυτή σταθερότητα του πυρήνα παρά τις άλλες μεταβολές, μπορεί να συγκριθεί μόνο με έναν άλλον μεγαλόπρεπο θεσμό, την Εκκλησία(ή τις εκκλησίες). Μία αναπάντεχη σύγκριση που αφήνει σοκαρισμένο τον αναγνώστη! Και όμως...

Το πολεμικό θάρρος και ο φόβος του θανάτου

Τι είναι ο στρατός από αρχαιοτάτων χρόνων; Είναι ένας σχεδόν θρησκευτικός θεσμός με την δική του ιστορία, τους δικούς του ήρωες, κανόνες και έθιμα. Ένας παλαιότατος θεσμός, παλαιότερος ακόμα και της Εκκλησίας, γεννημένος από μία ανάγκη αρχαία όσο η ανθρωπότητα, ο οποίος πουθενά δεν βρίσκεται σε τροχιά εξαφάνισης. Γεννήθηκε από ένα κοινό στους Ευρωπαίους φρόνημα το οποίο -σε αντίθεση με την Κινεζική παράδοση επί παραδείγματι- κάνει τον ίδιο τον πόλεμο μία αξία. Με άλλα λόγια, γεννήθηκε από μία κοινωνική θρησκεία προερχόμενη από τον πόλεμο, του οποίου η ουσία με μία λέξη, είναι ο θαυμασμός του θάρρους ενάντια στον θάνατο. Η θρησκεία αυτή μπορεί να αποσαφηνιστεί σαν αυτή της Ελληνικής και Ρωμαϊκής έννοιας της πόλης. Σε πιο μοντέρνα γλώσσα, είναι η θρησκεία της Πατρίδας, μεγάλης ή μικρής. Όπως αυτή τέθηκε από τον Έκτορα πριν τριάντα αιώνες στο 12ο βιβλίο της Ιλιάδας, προς αποφυγήν ενός κακού οιωνού: «Εις οιωνός άριστος αμύνεσθαι περί πάτρης». Το θάρρος και η πατρίδα είναι συνδεδεμένα. Στην τελευταία μάχη του Τρωικού πολέμου, ο Έκτορας αισθανόμενος καταδικασμένος σκίζει τα ρούχα του απεγνωσμένος και με οδυρμό λέει: «Όμως να μη χαθώ απολέμιστα κι αδόξαστα, πριν κάμω έργο τρανό, που κι οι μελλούμενες γενιές να το θυμούνται!». Κάποιος μπορεί να συναντήσει αυτόν τον τραγικό οδυρμό περηφάνιας σε όλες τις εποχές οι οποίες εξυμνούν τον από την μοίρα καταδικασμένο ήρωα, μεγεθυμένο από μία επική ήττα: Θερμοπύλες, το Τραγούδι του Ρόλαντ, η μάχη του του Κάλλεντον, Ντιεν Μπιεν Φου.

Η συνεκτική επίδραση επάνω στην πολιτεία, της πολεμικής αρετής

Χρονολογικά, ο στρατιωτικός θεσμός είναι ανώτερος του Κράτους. Ο Ρωμύλος και οι επιθετικοί του σύντροφοι πρώτα σχεδίασαν τα μελλοντικά σύνορα της Πόλης και θέσπισαν τους αυστηρούς της Νόμους. Για την διάπραξη της αμαρτίας, ο Ρώμος θυσιάστηκε από τον αδερφό του. Τότε και μόνο τότε, οι ιδρυτές άρπαξαν τις γυναίκες των Σαβίνων, ώστε να διασφαλίσουν την επιβίωση τους. Στην ίδρυση των Ευρωπαϊκών κρατών, η τάξη των ελεύθερων πολεμιστών προηγείται αυτή της οικογένειας. Για αυτό το λόγο και ο Πλάτωνας έβλεπε την Σπάρτη ως παράδειγμα ελληνικής πόλης, παρά την Αθήνα.

Παρόλο που αυτό τώρα φαντάζει αδύνατο, οι σημερινοί Ευρωπαϊκοί στρατοί απαρτίζουν σημεία σταθερότητας σε ένα καταρρέον περιβάλλον όπου κατ' επίφαση κράτη προωθούν το χάος. Ακόμα και εξασθενημένος, ένα στρατός παραμένει ένας θεσμός βασισμένος σε ισχυρή πειθαρχία συμβάλλοντας στην κοινωνική πειθαρχία. Αυτός είναι και ο λόγος που ο θεσμός κουβαλάει μέσα του ένα σπόρο «ανακαίνισης», όχι με το να αρπάζει την εξουσία ή στρατικοποιώντας την κοινωνία, αλλά επιβεβαιώνοντας την υπεροχή της τάξης εναντίον της αναρχίας.

όταν η Λεγεώνα εμπνέει την τέχνη

Ο θρύλος της Λεγεώνας γέννησε πολλές κινηματογραφικές δημιουργίες, καθώς τα κατορθώματα του Σώματος αυτού πυροδότησαν μια φήμη και πάντα κινούσαν το ενδιαφέρον. Μέσα στην παράδοση της Λεγεώνας έχουν μείνει και τα τραγούδια και οι ύμνοι της.

Η χαμένη Ταξιαρχία (LOST COMMAND), 1966

Η «χολλυγουντιανή» απόδοση της προσπάθειας των Γάλλων να διατηρήσουν την κυριαρχία τους στην Αλγερία, μετά και την ήττα στην Ινδοκίνα. Ένας αξιωματικός επιλέγει να αναλάβει την διοίκηση ενός τάγματος αλεξιπτωτιστών στην χώρα αυτή από το να αποστρατευτεί. Έρχεται αντιμέτωπος με τους αντάρτες που επιζητούν την αποδέσμευση της χώρας από την Γαλλία. Σε σκηνοθεσία του Mark Robson, το έργο αγαπήθηκε και έγινε «κλασικό» λόγω της συγκινητικής και δυναμικής ερμηνείας των πρωταγωνιστών Anthony Quinn και Alain Delon.

Κολβέζι: επιχείρηση «Λεοπάρδαλη» (La legion saute sur Kolwezi), 1980

Η ταινία αναφέρεται στις μάχες των Λεγεωνάριων το 1978 στην πόλη Κολβέζι του Ζαΐρ, για να απελευθερώσουν τους ντόπιους και να διασώσουν τους Ευρωπαίους από τις σφαγές των ανταρτών. Η περιοχή είναι πλούσια σε μεταλλεία και έτσι οι εμφύλιοι μαίνονται μεταξύ των Αφρικανών. Οι αντάρτες με αρωγή των Σοβιετικών κατασφάζουν και κατατροπώνουν τον στρατό του Ζαΐρ. Τότε έρχεται η ώρα των αλεξιπτωτιστών της Λεγεώνας. Σε μια άκρως ριψοκίνδυνη επιχείρηση, καταφθάνουν από αέρος και παίρνουν την κατάσταση στα χέρια τους. Ο ρυθμός της ταινίας είναι καταιγιστικός και η απεικόνιση των μαχών και του ανορθόδοξου πολέμου συναρπαστική. Η σκηνοθεσία είναι του Ραούλ Κουτάρ και πρωταγωνιστούν οι Μονγκόμερι Γουντ και Μπρούνο Κρέμερ.

Αντίο φίλε (Adieu l'ami), 1968

Στην ταινία του Jean Herman παρακολουθούμε δύο βετεράνους του πολέμου της Αλγερίας που φτάνουν στη Μασσαλία, θέλοντας να ξεκινήσουν μια νέα ζωή. Μια αινιγματική νεαρή γυναίκα θα πείσει τον έναν να λάβει μέρος σε μια ύποπτη ιστορία με τα κλεμμένα ομόλογα μιας εταιρείας. Εκεί οι δύο παλιοί σύντροφοι θα ξανασυναντηθούν μπλεγμένοι σε μια περίεργη υπόθεση, απ' όπου θα κληθούν να συνεργαστούν για «να την βγάλουν καθαρή», μπροστά στις εκπλήξεις και τις εξαπατήσεις που συναντούν. Μια ταινία που κινείται στην φήμη του τυχοδιώκτη που ακολουθεί κάθε Λεγεωνάριο, με πρωταγωνιστές τους Alain Delon, Charles Bronson και Olga Georges-Picot.

«Είχα έναν Σύντροφο»

Ένα τραγούδι το οποίο εισήγαγαν στην Λεγεώνα των Ξένων οι Γερμανοί μαχητές, που είχαν πολεμήσει στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Οι στίχοι γράφτηκαν το 1809 από τον ποιητή Λούντβιχ Ούλαντ και μελοποιήθηκαν από το Φρίντριχ Σίλχερ το 1825. Αναφέρεται στην συντροφικότητα που επιδεικνύεται κατά την ώρα της μάχης και επομένως το πνεύμα του ταίριαξε σε εκείνο της Λεγεώνας: «Είχα κάποτε ένα σύντροφο / Καλύτερο δεν θα' βρισκες / Όταν το τύμπανο χτυπούσε για τη μάχη / Προχωρούσε στο πλευρό μου / Στο ίδιο βήμα και ρυθμό / Μια σφαίρα ήρθε αδέσποτη / Αυτόν είχε προορισμό ή εμένα; / Τον πέτυχε και τον πήρε άξαφνα από την ζωή, / Τώρα κείτεται άψυχος στα πόδια μου μπροστά / Σα να' ταν ένα κομμάτι από 'μένα / Το χέρι μου θέλει να σ' αγγίξει / Ενώ το όπλο μου ξαναγεμίζω / Το χέρι δε μπορώ να σου κρατήσω / Στην αιώνια ζωή τώρα ξεκουράσου / Εσύ καλέ μου Σύντροφε.

Η Εντίθ Πιάφ και η Λεγεώνα

Ένα από τα γνωστότερα τραγούδια που ερμήνευσε η γαλλίδα Εντίθ Πιάφ, είχε αφιερωθεί από την ίδια στην Λεγεώνα. Ηχογραφήθηκε κατά την διάρκεια του πολέμου της Αλγερίας το 1961. Αν και ήταν ένα ερωτικό τραγούδι, οι Λεγεωνάριοι το χρησιμοποιούσαν εννοώντας ότι δεν λογοδοτούν σε κανέναν. Έτσι εντάχθηκε στην παράδοση των εμβατηρίων του Σώματος. Καθώς το τραγούδι είχε αφιερωθεί στους αλεξιπτωτιστές που είχαν στασιάσει ενάντια στον Ντε Γκωλ και έκαναν το πραξικόπημα για την «Γαλλική Αλγερία», οι τελευταίοι το τραγουδούσαν όταν απέτυχαν και επέστρεφαν στην Γαλλία: «Δεν μετανιώνω για τίποτα / Ούτε για τα καλά / Ούτε για τα κακά, όλα είναι ίδια για μένα / Οι αναμνήσεις μου / Έχω κάψει τις αναμνήσεις μου / τις θλίψεις μου, ό, τι με ευχαριστούσε μου / δεν τα χρειάζομαι πλέον». Τραγούδια της Λεγεώνα που αγαπήθηκαν απ' την φωνή της είναι επίσης τα «Le Fanion de la Legion» (Η σημαία της Λεγεώνας») και το «Mon Legionaire» (Ο Λεγεωνάριος μου).

ΤΟ ΑΝΤΑΥΓΙΣΜΑ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ ΤΡΕΜΟΠΑΙΖΕ ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΩΝ, ΠΟΥ ΚΑΘΟΝΤΑΝ ΑΜΙΛΗΤΟΙ ΣΤΟ ΛΑΣΠΩΜΕΝΟ ΑΜΠΡΙ. ΦΟΡΟΥΣΑΝ ΤΗΝ ΧΑΚΙ ΤΡΟΠΙΚΗ ΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΛΕΓΕΩΝΑΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥΣ ΚΑΘΡΕΠΤΙΖΟΝ-ΤΑΝ ΤΑ ΣΗΜΑΔΙΑ ΤΗΣ ΗΤΤΑΣ. Η ΚΟΥΡΑΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΙΜΗΝΗ ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ ΤΟΥ ΟΡΟΠΕΔΙΟΥ ΝΤΙΕΝ ΜΠΙΕΝ ΦΟΥ ΗΤΑΝ ΠΑΡΑΠΑΝΩ ΑΠΟ ΕΚΔΗΛΗ.

LEGIO PATRIA NOSTRA

του **Δημήτρη Ζαφειρόπουλου**

«Έχετε καταλάβει εσείς γιατί βρισκόμαστε, άραγε εδώ;» έσπασε τη σιωπή η μία φιγούρα, χωρίς να απομακρύνει το βλέμμα της από το τρεμόπαιγμα της φλόγας.

«Γιατί είμαστε εδώ;» του απάντησε μια δεύτερη φιγούρα, στα Γερμανικά, γλώσσα την οποία χρησιμοποίησε και ο πρώτος. «Είμαστε εδώ γιατί είμαστε Λεγεωνάριοι, στην υπηρεσία της ενδοξότατης Γαλλικής Δημοκρατίας. Και είμαστε στην Λεγεώνα γιατί αυτό ήταν το μόνο μέρος όπου το '45 ένας Waffen SS μπορούσε να γλιτώσει την φυλακή ή και το εκτελεστικό απόσπασμα, όπως ο Φλαμανδός φίλος μας από εδώ», είπε δείχνοντας προς την τρίτη φιγούρα.

«Ja», απάντησε ο πρώτος, «Σωστά, και εξάλλου η Λεγεώνα μάς δίνει την ευκαιρία να πολεμάμε τον κοινό εχθρό, τον κομμουνισμό. Όπως τον πολεμήσαμε στις πύλες της Μόσχας, έτσι τον πολεμάμε και τώρα, στις ζούγκλες του Λάος και του Βιετνάμ».

«Είμαστε εδώ πέρα!», τους έκοψε ξαφνικά ο τρίτος, σε γερμανικά που είχαν την πιο ανάλαφρη χροιά των φλαμανδικών επαρχιών, «γιατί εδώ μπορούμε και πολεμάμε, γιατί αυτό είναι το μόνο πράγμα που ξέρουμε να κάνουμε και το μόνο που μας αρέσει. Είμαστε στη Λεγεώνα σήμερα γιατί είναι το μόνο μέρος σε αυτόν τον κόσμο, που έχουν θέση άτομα σαν και εμάς. Πολεμιστές, όπως πολεμιστές και μισθοφόροι ήταν οι πατεράδες μας και οι πατέρες αυτών».

Οι τρεις μορφές έσκυψαν ακόμα περισσότερο μέσα στην κουρελιασμένη από τις μάχες στολή τους και για λίγη ώρα έμειναν σιωπηλοί, πνιγμένος ο καθένας στις σκέψεις του.

Στις τάξεις της Λεγεώνας των Ξένων κατατάχθηκαν μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, πολλοί Ευρωπαίοι μαχητές των SS, διότι τους ήταν αδύνατο να αποστασιοποιηθούν από την πολεμική τους κουλτούρα αλλά και για να αποφύγουν τις μεταπολεμικές διώξεις από τους νικητές του πολέμου.

Ύστερα από λίγο ο ένας από αυτούς ακούστηκε να λέει: «Εγώ δεν περπάτησα από τον Όντερ στον Ρήνο για να ξεφύγω από τους κόκκινους και να πέσω τώρα στα χέρια αυτών των κοντοστούπηδων κιτρινιάρηδων των Βιετκόνγκ. Οι Γάλλοι ας παραδοθούν αύριο, εγώ κουράστηκα και δεν έχω όρεξη για άλλη μια ήττα».

Σαν συμφωνημένοι από πριν, οι τρεις φιγούρες σηκώθηκαν έλεγξαν με μηχανικές κινήσεις τους γεμιστήρες πάνω στα αυτόματά τους και αδιάφοροι πετάχτηκαν έξω από το όρυγμα. Σε λίγο ακούστηκε ένα τραγούδι, SS Marschieren, με στίχους:

«Δεν έχουμε όπλα μονάχα αλλά
και ο Σατανάς προχωράει μαζί μας».

Λίγα λεπτά μετά ακούστηκε το κροτάλισμα ενός πολυβόλου, μερικές φωνές και οι ξερές εκρήξεις από τις χειροβομβίδες κατά προσωπικού και μετά σιωπή, νεκρική σιωπή.

Βρισκόμαστε στο βράδυ τις 7 Μαΐου 1954 στο πολιορκημένο οχυρό των Γάλλων Ντιεν Μπιεν Φού. Τους τελευταίους τέσσερις μήνες, περίπου 10.000 στρατιώτες των γαλλικών δυνάμεων πολιορκούνται από τις μονάδες του κομμουνιστικού στρατού των Βιετναμέζων. Ανάμεσά τους είναι και αρκετά τάγματα της Λεγεώνας των Ξένων, αυτού του επίλεκτου σώματος, το οποίο αποτελείται από στρατιώτες όλων των χωρών του κόσμου.

Τα πρώτα χρόνια, μετά την λήξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, η Γαλλία βρέθηκε στην δύσκολη θέση να πρέπει να υπερασπιστεί με τα όπλα τις κτήσεις και τις αποικίες της σε όλο τον κόσμο και φυσικά είχε ανάγκη από στρατιώτες και μάλιστα καλούς. Μεγαλύτερη δεξαμενή άντλησης υποψηφίων από τους κόλπους των νικημένων του πολέμου δεν υπήρχε.

Έτσι λοιπόν, η Λεγεώνα, άνοιξε τις πύλες της και δέχθηκε χιλιάδες πρώην στρατιώτες της Βέρμαχτ και των Waffen SS. Ειδικά οι τελευταίοι, βρήκαν στην Λεγεώνα το μοναδικό καταφύγιο που θα τους γλίτωνε από τις περιπέτειες των συμμαχικών φυλακών. Ακόμα περισσότερο, οι Ευρωπαίοι εθελοντές των Wafen SS, οι οποίοι αντιμετώπιζαν στις χώρες καταγωγής τους κατηγορίες όπως η εσχάτη προδοσία ή η συνεργασία με τον εχθρό.

Στα στρατόπεδα της Λεγεώνας τούς δέχονταν όλους χωρίς να ζητούν από κανέναν στοιχεία. Αρκούσε ένα ψεύτικο όνομα και μπορούσε ο οποιοσδήποτε να γίνει Λεγεωνάριος. Σύντομα μάλιστα η αρχική ανοχή των Γάλλων αξιωματικών μετατράπηκε σε πραγματικό θαυμασμό όταν οι πρώην SS άρχισαν να δείχνουν τις πολεμικές τους ικανότητες.

WAFFEN SS ΣΤΗΝ ΛΕΓΕΩΝΑ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ

Η Γαλλία λοιπόν, βρέθηκε να έχει μερικές χιλιάδες εμπειροπόλεμους μαχητές, όπου δεν είχαν κανέναν ηθικό φραγμό ή πρακτικό πρόβλημα να πάνε να πολεμήσουν στην Ινδοκίνα και αργότερα στην Αλγερία, τους ντόπιους αντάρτες. Για όλους αυτούς η Λεγεώνα ήταν η μόνη πατρίδα που τους είχε απομείνει και φανατικά ανέλαβαν την υπεράσπισή της.

Φυσικά η παρουσία τόσων χιλιάδων ανδρών με κοινή πολεμική πείρα και κοινή ιδεολογική καταγωγή, επηρέασε βαθύτατα και τον χαρακτήρα της μεταπολεμικής Λεγεώνας. Από τα τραγούδια της που δέχτηκαν στο ρεπερτόριό τους μια πλειάδα από άσματα του Γ' Ράιχ, μέχρι και τον τρόπο εκπαίδευσης που μιμήθηκε κατά πολύ τα κέντρα εκπαίδευσης των Waffen SS.

Όμως εκεί που η Λεγεώνα δέχθηκε την σπουδαιότερη επιρροή ήταν στον τρόπο του μάχεσθαι.

Η Λεγεώνα εξήλθε από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο σαν συμβατικό σώμα πεζικού με κάποιες μονάδες πυροβολικού, αναγνώρισης κλπ, όμως ο ανταρτοπόλεμος των απελευθερωτικών κινημάτων του τρίτου κόσμου δεν μπορούσε να αντιμετωπιστεί με συμβατικές τακτικές και εδώ οι πρώην SS έδωσαν λύση. Αυτοί είχαν διδαχθεί στην εκπαίδευσή τους να μάχονται σε μικρές ομάδες, με μεγάλη ευχέρεια δράσης και μεγάλη ανεξάρτητη δύναμη πυρός.

Αυτές τις τακτικές, που επιτυχημένα δοκιμάστηκαν στον Ανατολικό Μέτωπο, πέρασαν στη νοοτροπία της Λεγεώνας. Αυτό ήταν το καινούριο δόγμα που της πρόσφεραν κάνοντάς την ένα από τα κορυφαία σώματα, την ελίτ του κόσμου.

Κανείς δεν μπόρεσε να υπολογίσει με ακρίβεια πόσοι άνδρες των SS βρέθηκαν στην Λεγεώνα, γιατί πολλοί από αυτούς έδωσαν ψεύτικα στοιχεία και κράτησαν μυστική την ταυτότητά τους μέχρι το τέλος.

Είναι δυσχερής ο προσδιορισμός του ακριβούς αριθμού των παλιών πολεμιστών του Ανατολικού Μετώπου και των υπερασπιστών του Βερολίνου, καθότι υπέβαλαν ψευδή στοιχεία ταυτότητας για να καταταγούν στον πολυεθνικό Σώμα της Λεγεώνας.

Με υπολογισμούς των ιδίων, ξέρουμε ότι στο Β' R.E.I. το 40% των ανδρών ήταν πρώην SS, ακόμα και στο «Γκωλικό» 13ο D.O.B.L.E. το 15% αποτελείτο από Γερμανούς και συνεργάτες τους.

Ιδιαίτερη μνεία αξίζει μια μονάδα που δεν ανήκε οργανικά στη Λεγεώνα αλλά αποτελείτο αποκλειστικά από «collabos», συνεργάτες των Γερμανών δηλαδή. Δημιουργήθηκε το 1946, ονομάστηκε «Τάγμα Ελαφρού Πεζικού των Κτήσεων» και αποτελείτο από 900 άνδρες, όλους καταδικασμένους σαν συνεργάτες και όπου η εθελοντική τους υπηρεσία θα λειτουργούσε σαν έκτιση των ποινών τους. Το τάγμα στάλθηκε στην Ινδοκίνα και διαλύθηκε το 1950. Πολλοί από τους άνδρες του προτίμησαν να συνεχίσουν την υπηρεσία τους στην Λεγεώνα, παρά να γυρίσουν στην δημοκρατική Γαλλία.

Ακόμα και στις αρχές της δεκαετίας του '60, στα τελευταία δραματικά χρόνια της γαλλικής παρουσίας στην Αλγερία, το πνεύμα των Waffen SS ήταν ακόμα ζωντανό! Δεν είναι τυχαίο ότι οι μονάδες των Λεγεωνάριων Αλεξιπτωτιστών, ήταν οι πρώτες που ξεσηκώθηκαν ενάντια στην ανεξαρτητοποίηση της χώρας και πολλά στελέχη τους πέρασαν τις τάξεις του OAS, μιας ακροδεξιάς οργάνωσης Γάλλων αποίκων, που μάχονταν ενάντια στην πολιτική του Ντε Γκωλ.

Την δεκαετία του '60. Ο Πόλεμος για την ανεξαρτησία της περιοχής που βρίσκεται μεταξύ του Μαρόκου και της Τυνησίας και στο νότο της περικλείεται από την έρημο Σαχάρα, μαίνεται ήδη από έξι χρόνια.

Αλγερία! Δεν υπήρξε ποτέ κάποια χώρα με το όνομα αυτό. Κάποιες πόλεις, Αραβικές, στην Μεσόγειο και κάποια βουνά της Καμπύλιας και του Άτλαντα. Μετά το 1830 έρχονται οι Γάλλοι, για να διώξουν τους πειρατές από την Μεσόγειο και να δημιουργήσουν και αυτοί ζωτικό χώρο, λίγο κάτω από τα νότια παράλιά τους.

Αλγερία. Δεν υπάρχεις. θα σε δημιουργήσουν κάποιοι γαλλομαθείς Άραβες και Βέρβεροι κάτοικοί σου, που από την πολύ γαλλική κουλτούρα που έμαθαν στα σχολεία τα οποία δημιούργησε η αποικιοκρατική διοίκηση, τους έμεινε μόνο η Επανάσταση.

Αλγερία! Το 1960, οκτώ εκατομμύρια Άραβες, Βέρβεροι και Βεδουίνοι ζουν μαζί με ένα εκατομμύριο **Pieds-Noirs**. Ποιοι είναι οι **«Μαυροπόδηδες»*** της τελευταίας γαλλικής κτήσης; Κατά βάση μιλούν γαλλικά: είναι πρόσφυγες από την Αλσατία και την Λωραίνη που μετά τον πόλεμο και την ήττα της Γαλλίας το 1870, δεν ήθελαν να γίνουν «Γερμανοί». Είναι επίσης Ισπανοί, Ιταλοί, Μαλτέζοι και Έλληνες. Μαζί τους και πάρα πολλοί απ' τον νότο της Γαλλίας, την Provence.

Εκγαλατισμένοι όλοι στην γλώσσα και στην ταυτότητα, δεν παύουν να διατηρούν την ζωτικότητα του μεσογειακού χαρακτήρα τους. Γι' αυτό, μετά από έξι χρόνια, σκληρού αντάρτικου, κυρίως πόλεων, όταν ο Ντε Γκωλ αποφασίζει να ανοίξει συνομιλίες με την «σκιώδη» κυβέρνηση των ανταρτών, εξεγείρονται.

Η Λεγεώνα των Ξένων συνέδραμε τον Γαλλικό Στρατό κατά τον Πόλεμο της Αλγερίας(1954-1962). Ο Ζαν Μαρί Λεπέν, παρασημοφορήθηκε για την συμμετοχή του στην μάχη της Αλγερίας καθώς και για την πολεμική του δράση στην Ινδοκίνα.

Και είναι λογικό. Ο Γαλλικός Στρατός έχει καταφέρει να εκμηδενίσει τους «φενταγίν». Το θεωρεί χρέος τιμής. Η Αλγερία δεν είναι μια μακρινή αποικία. Βάσει νόμου είναι γαλλικό έδαφος, απλά οι μουσουλμάνοι πρέπει να εκγαλατιστούν, να πάνε σε σχολεία, να απαρνηθούν την θρησκεία τους και γενικά να γίνουν Ευρωπαίοι.

Φυσικά και δεν το θέλουν! Γι' αυτό εξεγέρθηκαν και γι' αυτό οι γείτονές τους «Γάλλοι» δεν θέλουν και αυτοί να γίνουν ξένοι στον τόπο τους.

Οι Λοχαγοί, οι Ταγματάρχες, οι Συνταγματάρχες, αρνούνται να δεχθούν ότι οι θυσίες του γαλλικού στρατού πήγαν «εις μάτην». Κάποιοι Στρατηγοί επίσης- όχι όλοι βέβαια. Το Γκωλικό Καθεστώς μοιράζει θέσεις και δημιουργεί καινούριες βαθμίδες εξέλιξης γι' αυτούς που μπορούν να καταλάβουν ότι ο «Πόλεμος της Αλγερίας» ήταν απλά ένας άλλος βρώμικος πόλεμος και αρκεί να απεμπλακούν ώστε να περάσουν στην σύγχρονη (ατομική τότε) εποχή.

Το κίνημα για την «Γαλλική Αλγερία»

Κάποιοι Στρατηγοί αντιδρούν και κάνουν Κίνημα για να μείνει η Αλγερία «Γαλλική». Μαζί τους και πολλοί κατώτεροι αξιωματικοί και κυρίως αυτοί των Ειδικών Δυνάμεων. Αυτοί που έζησαν στο πετσί τους τον πόλεμο και αυτοί που κατάφεραν να νικήσουν και να αδρανοποιήσουν τον αντίπαλο. Αυτοί που είχαν τις μεγαλύτερες απώλειες σε στελέχη και προσωπικό.

Κάποιοι από αυτούς λοιπόν, έκαναν **Κίνημα τον Απρίλιο του 1960**. Κατέρρευσαν σε τέσσερις ημέρες, γιατί πολύ απλά στηρίχτηκαν στον στρατό που βρισκόταν στην Αλγερία, ενώ οι μονάδες στην Γαλλία, έμειναν πιστές σε αυτό που τους προσέφερε μια εναρμόνιση στα τότε νατοϊκά δεδομένα.

Αλγερία, Απρίλιος 1960. Το Κίνημα των Στρατηγών αρχίζει να καταρρέει. Οι νεαροί Pieds-Noirs καταλαμβάνουν το στρατηγείο της Χωροφυλακής και «απαλλοτριώνουν» κάποιες εκατοντάδες αυτόματα MAG. Θα τους χρειαστούν στην μετέπειτα εξέλιξη του αγώνα για την «Γαλλική Αλγερία». Είναι μέλη διαφόρων ακροδεξιών οργανώσεων. Οι

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΛΕΓΕΩΝΑΡΙΟΙ ΤΗΣ ΑΛΓΕΡΙΑΣ

«ΔΕΝ ΜΕΤΑΝΙΩΝΩ ΓΙΑ ΤΙΠΟΤΑ»

πατεράδες τους στήριξαν τον Πεταίν και οι παππούδες εξέλεξαν βουλευτή τον αντισημίτη Drumont.

Οι τελευταίοι πιστοί του κινήματος είναι **οι «ξένοι» του Β' REP.** Οι Λεγεωνάριοι του Συντάγματος Αλεξιπτωτιστών. Πολλοί απ' αυτούς μιλούν γερμανικά, αλλά κλείνουν το μάτι στους νεολαίους αυτούς γιατί το συγκεκριμένο σύνταγμα, περισσότερο από κάθε άλλο, ταυτίστηκε με την υπόθεση της «Γαλλικής Αλγερίας». Εξάλλου, ζουν στην περιοχή χρόνια, παντρεύτηκαν, ερωτεύτηκαν, χώρισαν με τις αδερφές και τις μαμάδες των περισσοτέρων από αυτών των μικρών που αρνούνται να δεχτούν το τέλος μια εποχής. Το Β' REP θα είναι το τελευταίο «πραξικοπηματικό» σύνταγμα που θα αποχωρήσει από το Αλγέρι. Οι διοικητές του παραδίδονται. Κατώτεροι αξιωματικοί και υπαξιωματικοί εξαφανίζονται στις πολύβουες ευρωπαϊκές συνοικίες του Αλγερίου. **Οι Λεγεωνάριοι αποχωρούν στην βάση τους στο Σίντι Μπελ Αμπές.** Την πόλη της Λεγεώνας. Έχουν μάθει να πειθαρχούν, αυτό τους δίδαξαν τα σκληρά σχολεία του πολέμου που έζησαν. Αλλά...

Οι Αλεξιπτωτιστές Λεγεωνάριοι υπερασπίστηκαν τις κτήσεις της Γαλλίας στην Αλγερία παρά την αντίθετη βούληση των πολιτικών του Γκωλικού Καθεστώτος.

Σίντι Μπελ Αμπές: ο αποχαιρετισμός των Λεγεωνάριων

Το στρατόπεδο του δεύτερου συντάγματος Αλεξιπτωτιστών της Λεγεώνας των Ξένων είναι υπό διάλυση και διωγμό συγχρόνως. Καθώς είναι το θεωρούμενο ως πιο «πραξικοπηματικό» σύνταγμα του γαλλικού στρατού, καλείται σε αυτοδιάλυση. Όσοι εκ των στελεχών έχουν την στόφα του μάρτυρα, παραδόθηκαν στις γαλλικές αρχές. Οι άλλοι μπήκαν στην παρανομία και δημιούργησαν τον OAS(Οργάνωση Μυστικού Στρατού). **Μένουν οι απλοί Λεγεωνάριοι, αυτοί που πολέμησαν σε τρεις- τέσσερις διαφορετικούς πολέμους και τώρα καλούνται να αυτοδιαλυθούν , χωρίς μάλιστα κάποια σύνταξη ή ανταμοιβή που προβλέπει το συμβόλαιό τους.**

Η αυστηρή πειθαρχία της Λεγεώνας κατέρρευσε. Οι αξιωματικοί που τους οδηγούσαν από επιχείρηση σε επιχείρηση, ή είναι φυλακισμένοι ή κρύβονται. Έξω από το στρατόπεδο είναι ένα σύνταγμα τεθωρακισμένων που περιμένει να τους συνοδεύσει στον χώρο της διάλυσης της μονάδας τους.

Στον ουρανό πετούν ελικόπτερα της στρατοχωροφυλακής για να ελέγξουν την έξοδο των «απολυμένων». Ανεβαίνουν στα καμιόνια, έχουν αφήσει τα όπλα τους, τα εργαλεία δηλαδή της δουλειάς που γι' αυτά μαζί με το αίμα τους, η Γαλλική Δημοκρατία, τους έκανε κοντράτο. Ανεβαίνουν, γελάνε, τραγουδούν αυτό το τραγούδι που έκανε το «σπουργιτάκι του Παρισιού», την Εντιθ Πιάφ, ως φερέφωνό τους: **«je ne regrette rien»** (Δεν μετανιώνω για τίποτα).

Γιατί να μετανιώσουν εξάλλου; Τους προσέλαβαν για να πολεμήσουν, να σκοτωθούν και να νικήσουν. Τα έκαναν και τα τρία. Με το που φεύγει και το τελευταίο φορτηγό από την πύλη του στρατοπέδου «των απολυμένων», αρχίζουν οι εκρήξεις. Όλα τα κτίρια, οι αποθήκες, οι στρατώνες, οι φυλακές, τα μαγειρεία, τα αφοδευτήρια, ανατινάζονται ως τελευταίος χαιρετισμός των στρατιωτών που θέλησαν να μείνουν τέτοιοι...

Επειδή , οικονομικά πιεζόμενο, το καθεστώς Ντε Γκωλ δεν τους συνέλαβε μαζικά - γιατί να πληρώνουμε τόσους άνεργους, σκέφτηκε κάποιος παρησιός γραφειοκράτης- , η πλειοψηφία τους εντάχθηκε στον OAS . Αλλά γι' αυτή την ιστορία θα τα πούμε στο επόμενο τεύχος.

* «Μαυροπόδηδες»: απαξιωτικός χαρακτηρισμός των Ευρωπαίων κατοίκων της σημερινής Αλγερίας, από τους Γάλλους της μητρόπολης, επειδή ζούσαν και πατούσαν στην Μαύρη Αφρική.

Οι Λεγεωνάριοι αποχαιρέτησαν το κέντρο τους στο Σίντι Μπελ Αμπές με μια σειρά από εκκωφαντικές δολιοφθορές.

Η ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΕΝΟΣ ΕΛΛΗΝΑ ΛΕΓΕΩΝΑΡΙΟΥ

ΟΤΑΝ ΠΕΡΝΑΣ ΤΗΝ ΠΥΛΗ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΥ ΝΟΙΩΘΕΙΣ

ΤΟ ΕΝΣΤΙΚΤΟ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Η ΑΝΑΚΤΗΣΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΕ ΜΕ ΤΟΝ ΣΥΜΠΑΤΡΙΩΤΗ ΜΑΣ ΛΕΓΕΩΝΑΡΙΟ [3,14], Ο ΟΠΟΙΟΣ ΜΕ ΠΡΟΘΥΜΙΑ ΔΕΧΤΗΚΕ ΝΑ ΜΑΣ ΜΙΛΗΣΕΙ ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΕΣ ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ ΠΟΥ ΑΠΟΚΟΜΙΣΕ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟ ΘΡΥΛΙΚΟ ΣΩΜΑ ΤΗΣ «ΛΕΓΕΩΝΑΣ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ». ΤΟΝ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΙΔΟΥΜΕ ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΓΕΝΗ ΑΥΤΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ

Θυμάμαι , πολύ πριν τελειώσω το Λύκειο, είχα αποφασίσει πως ήθελα να ακολουθήσω μια στρατιωτική σχολή. Την στιγμή που ακόμα οι περισσότεροι στην μεταπολιτευτική Ελλάδα ονειρεύονται να γίνουν δημόσιοι υπάλληλοι, κάποιοι άλλοι «ακούν» μέσα τους το κάλεσμα των ενστίκτων για μια ζωήδιαφορετική. Με πειθαρχία, περιπέτεια, εκπαίδευση. Δυστυχώς, μεγαλώνοντας αντιμετωπίζουν την σκληρή ελλαδική πραγματικότητα.

Μια τέτοια ανώτερη καριέρα δυστυχώς δεν είναι εφικτή, αφού ο στρατός της χώρας έχει μετατραπεί σε υποχείριο του εκάστοτε κυβερνώντος κόμματος. Όσοι έχουν δε ελπίδες, πως «ίσως υπάρχουν κάποιες μονάδες όπου τα πράγματα είναι διαφορετικά», κάνοντας την θητεία τους οι ελπίδες αυτές εξαφανίζονται οριστικά. Τι ντροπή! Ο στρατός που υπερασπίστηκε για αιώνες την τιμή και τα εδάφη της Ευρώπης, αντιμετωπίζοντας ορδές βαρβάρων από τα βάθη της Ανατολίας, σήμερα έχει μετατραπεί σε υπηρέτη- μέσα στα hot spot- των εισβολέων του νέου χαλιφάτου.

Η πύλη εισόδου στο κέντρο κατάταξης της Λεγεώνας των Ξένων. Όσοι καταταγούν θα πρέπει να υποστούν σκληρές δοκιμασίες για να γίνουν τελικώς αποδεκτοί στο Σώμα αυτό.

Το πώς φτάνει κανείς μέχρι την Λεγεώνα αποτελεί πάντα ένα ερωτηματικό, καθότι ο ενθουσιασμός και η πρώτη απόφαση δεν αρκούν για να ανταπεξέλθει ο υποψήφιος στις δύσκολες απαιτήσεις του Σώματος.

Έλληνες που υπηρετούν στην Λεγεώνα των Ξένων. Έχοντας σφυρηλατηθεί με την μακρά παράδοση αυτού του αξιόμαχου και ιδιόμορφου στρατιωτικού σώματος.

Τι άλλο θα μπορούσε να κάνει βέβαια, όταν για να μπει κανείς σε μια στρατιωτική σχολή, εξετάζεται σε άσχετα με την στρατιωτική τέχνη ζητήματα. Εξετάζεται βεβαίως και στην πολιτική ορθότητα και αν εκεί κοπεί, αποβάλλεται άμεσα από την στρατιωτική σχολή που πιθανώς φοιτά. Μέσα λοιπόν σε αυτό το σύστημα, οι νέοι μαθητές του λυκείου, αποζητούν μια στρατιωτική καριέρα, καθαρά για βιοποριστικούς και μόνο λόγους .

Για την Λεγεώνα των Ξένων όλοι έχουν μια ιδέα στην Ελλάδα. Θρύλοι και φήμες κυρίως, οι οποίοι όμως έχουν όλοι βάση την αλήθεια. Έτσι, ψάχνοντας στο διαδίκτυο βρήκα την διεύθυνση του κέντρου επιλογής εθελοντών και κατατάξεως - στην Γαλλία φυσικά- και έβγαλα το εισιτήριο. Χωρίς επιστροφή. Ήταν μονόδρομος η ένταξη, αφού δεν είχα τότε την δυνατότητα ούτε για την αγορά ενός εισιτηρίου επιστροφής στην Ελλάδα.

Οι πρώτες εικόνες στο κέντρο κατατάξεως

Περνώντας την βαριά ξύλινη μεσαιωνική πύλη του κέντρου κατατάξεως, νιώθει κανείς μια απόκοσμη αίσθηση, σαν να τον κοιτούν όλοι όσοι πέρασαν αυτήν την πύλη πριν από αυτόν. Είναι κάτι πραγματικά δυσερμήνευτο. Παραδίδεις εκεί όλα σου τα έγγραφα και προσωπικά αντικείμενα, και μένοντας μόνο με ένα εσώρουχο, σου δίνουν τα πρώτα σου «ρούχα», που δεν είναι αλλά από μια στολή εργασίας αλλά και γυμναστικής , η οποία σε κάνει να φαίνεσαι αστείος.

Δεν έχεις καμιά επαφή με τον έξω κόσμο, ούτε βεβαίως με τους δικούς σου και αυτό θα πρέπει να δεχτείς πως θα είναι η καθημερινότητά σου για τους επομένους 6 τουλάχιστον μήνες. Αισθάνεσαι βεβαίως τυχερός, αν σκεφτεί κανείς πως πριν χρόνια η επαφή με τους δικούς σου απαγορευόταν μέχρι το τέλος του συμβολαίου, το οποίο διαρκεί για 5 χρόνια.

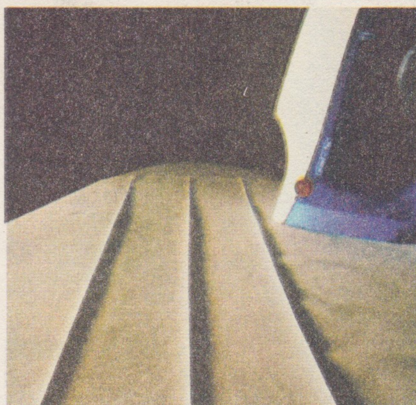
Οι εντολές είναι όλες στην γαλλική, και όταν δεν καταλαβαίνεις τι πρέπει να κάνεις, ακολουθούνται από μερικές ξυλιές. Παραδόξως, η μέθοδος αυτή δουλεύει για όλες τις εθνικότητες. Μετά από μερικά χτυπήματα, όλοι καταλαβαίνουν τι και πώς πρέπει να το εκτελέσουν.

Απομονωμένος από τον έξω κόσμο, έχεις όλο τον απαραίτητο χρόνο να σκεφτείς αν είσαι σίγουρος γι' αυτό που πας να κάνεις. Είναι σκληρές οι εξετάσεις φυσικής κατάστασης, αλλά ακόμη σκληρότερη είναι η ψυχική δοκιμασία. Πρέπει να είναι κανείς πολύ δυνατός πνευματικά για να υπομείνει τις συνθήκες ζωής του πρώτου καιρού. Φυσικά όλα αυτά γίνονται εσκεμμένα, θέλουν να αποκλείσουν όσους δεν είναι σίγουροι ή αρκετά δυνατοί. Και το καταφέρνουν. Από τους 10.000 υποψηφίους που περνούν την πύλη, οι 1.000 μόνον συνεχίζουν, ενώ οι 800 τελικώς φτάνουν στο τέλος της βασικής εκπαίδευσης.

Οι δοκιμασίες για τον υποψήφιο Λεγεωνάριο

Οι υπαξιωματικοί, και οι δεκανείς -οι τε-

Η ένδυση του Λεγεωνάριου είναι μία σχολαστική διαδικασία που μοιάζει με ιεροτελεστία.

Κάτω, βλέπουμε έναν αυτοσχεδιασμό με μια... ανορθόδοξη προσέγγιση.

λευταίοι έχουν έναν ειδικό ρολό ,να σου κάνουν τον «βίο αβιωτο» και ξέρουν καλά την δουλεία τους- φέρονται στους νέους ως σκουπίδια. Κανένας απολύτως σεβασμός στο πρόσωπο ή την ιδιότητα που είχες εκτός Λεγεώνας. Εκεί είναι όλοι ίδιοι, όπως στην εκπαίδευση των νέων στην αρχαία Σπαρτή. Ανάμεσα σε ατέλειωτες ώρες αναμονής και αγγαρείας, λαμβάνουν χωρά και αμέτρητες ανακρίσεις. «Ποιος είσαι, γιατί θέλεις να ενταχθεις, τι εγκλήματα διεπραξες εκεί

ΣΤΟ ΚΑΜΙΝΙ ΤΗΣ ΒΑΣΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Η Βασική Εκπαίδευση είναι κάτι που δεν ξεχνά κανείς Λεγεωνάριος. Είναι οι μέρες που η ζωή στην γη μπλέκεται με τα σύνορα της κόλασης. Σε ένα απομονωμένο οίκημα μέσα στο δάσος, χωρίς κανείς να είναι σε θέση να καταγράψει αυτά που συμβαίνουν και μακριά από τα μάτια του κόσμου, εκτυλίσσεται η εκπαίδευση των Λεγεωνάριων.

Μαθαίνεις να βαδίζεις, να τραγουδάς, να συμπεριφέρεσαι και να σκέφτεσαι ως Λεγεωνάριος.

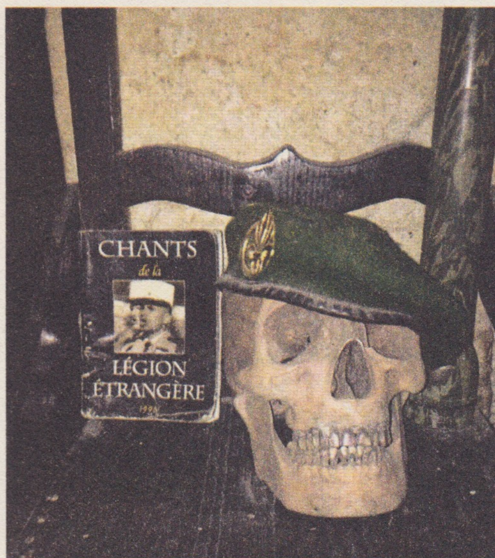
Το κυριότερο –να πολεμάς και να επιβιώνεις ως τέτοιος. Το φαγητό και ο ύπνος είναι δυο πολυτέλειες που θα πρέπει να ξεχάσεις εκεί. Θα έρθουν στιγμές που θα πρέπει να μοιραστείς μια κονσέρβα ή να γρονθοκοπήσεις κάποιον γι' αυτήν. Σε αναγκάζουν να μάθεις να επιβιώνεις, θέτοντας σε κίνηση το ένστικτο της επιβίωσης. Η ζωή εκεί είναι αν μη τι άλλο σκληρή, γιατί σκληρή είναι η πραγματικότητα του πολέμου. Και γι' αυτό προετοιμάζεσαι.

Η Λεγεώνα έχει ελάχιστες απώλειες στο πεδίο της μάχης και αυτό οφείλεται ακριβώς στην βασική εκπαίδευση.

Με ατέλειωτες ώρες πορείας για ολόκληρα μερόνυχτα, με το βίαιο ξύπνημα των πυροβολισμών στα μέσα της νύχτας, φωνές, χτυπήματα και αϋπνία στο νυχτερινό κρύο, μετατρέπεται ένας πολίτης σε Λεγεωνάριο, σε μια περίοδο που διαρκεί 4 περίπου μήνες.

Το όπλο του γαλλικού στρατού, το FAMAS, θα γίνει ο πιο πιστός σου σύντροφος και φίλος. Μαθαίνεις να το να το λύνεις και να το χρησιμοποιείς καλυτέρα και από το όνομά σου, το οποίο δε, έχει πλέον αλλάξει.

Στην παράδοση της Λεγεώνας εντάσσεται η πληθώρα πολεμικών τραγουδιών, ύμνων και εμβατηρίων. Τα άσματα αυτά έχουν εμπλουτιστεί μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο από τις πολεμικές εμπειρίες των μετέπειτα καταταχθέντων. Το αλκοόλ επίσης είναι απαραίτητα ενταγμένο στις λίγες στιγμές χαλάρωσης των Λεγεωνάριων, αν και επίσημα απαγορεύεται.

έξω»... Αν μη τι άλλο, στο τέλος όλοι λένε την αλήθεια για το παρελθόν τους.

Η συναναστροφή μόνον με ξένους από την κάθε γωνιά του κόσμου και ανάμεσα σε 153 εθνικότητες θα πρέπει να γίνει συνήθεια. Αν ακούγεται παράδοξο να αποκτήσει κάποιος μια «φιλία» επικοινωνώντας μόνο με χειρονομίες, θα πρέπει να αναθεωρήσει. Φυσικά υπάρχει η αγγλική, την οποία μιλούν αρκετοί. Αν όμως σε ακούσει κάποιος να την εξασκείς σε έναν έστω μικρό αγγλικό διάλογο, με προφορά λονδρέζου, θα πληρώσεις το τίμημα...

Έλληνες δυστυχώς δεν εμφανίζονται σχεδόν ποτέ, οπότε δεν μπορείς να ευελπιστείς στην επικοινωνία με κάποιον συμπατριώτη σου. Αυτό τέλος, ενισχύει την πεποίθηση που είχα όσο ήμουν στην Ελλάδα.

Πως παρά τις οικονομικές δυσκολίες δεν εμφανίζονται πολλοί Έλληνες στις πύλες της Λεγεώνας, και αυτό διότι με τις ευλογίες της μεταπολιτευτικής πολιτικής έχουμε μετατραπεί σε έναν πολύ μαλθακό και τριφηλό λαό. Φυσικά υπάρχουν πάντοτε οι εξαιρέσεις.

Η διάπλαση και συγκρότηση ενός Λεγεωνάριου

Εκεί έρχεται στην επιφάνεια ο αληθινός χαρακτήρας ενός ανθρώπου όσο καλά και αν έχει μάθει να τον κρύβει. Και εκεί γνωρίζεις τις δυνάμεις που είχες και δεν φανταζόσουν, μαθαίνεις για τις κρυφές πτυχές του ανθρώπου ο οποίος, μέσα στις μοντέρνες ανέσεις του 21ου αιώνα, τις έχει ξεχάσει. Παραμένουν όμως εκεί, μέσα του κρυμμένες και ενεργοποιούνται μέσα από τις κακουχίες.

Ένα πολύ σημαντικό κεφάλαιο της Λεγεώνας είναι η παράδοση, η οποία τηρείται κατά γράμμα χωρίς δεύτερη σκέψη. Τα τραγούδια της παράδοσης και ο όρκος του Λεγεωνάριου θα είναι η καθημερινή προσευχή κατά το ξύπνημα, το μεσημέρι και το βράδυ. Οι επωμίδες σε κόκκινο και πράσινο, ο πράσινος μπερές της Λεγεώνας αλλά και το Λευκό Καπέλο (Kepi Blanc) έχουν έναν λόγο που υπάρχουν και δημιουργήθηκαν, τον οποίο μαθαίνεις από καρδιάς.

Το Kepi Blanc επί παραδείγματι, προέρχεται από το πρώτο kepi που έφεραν οι Λεγεωνάριοι όταν δημιουργήθηκε το 1831 η Λεγεώνα. Το χακί όμως χρώμα, κατά τις ατέλειωτες ώρες και μέρες πορείας στα βάθη της ερήμου αλλά και λόγω του ιδρώτα, ξέβαφε με αποτέλεσμα το χακί να μετατρέπεται σε λαμπερό λευκό.

Τον ίδιο ιδρώτα και αντίστοιχες πορείες πρέπει να κάνει ο νεοσύλλεκτος, για να αποκτήσει το Kepi Blanc, το οποίο είναι αξιοσέβαστο στα μάτια όλων των σωμάτων του στρατού αλλά και της γαλλικής κοινωνίας. Δεν το φέρει ο οποιοσδήποτε, και όσοι το φέρουν το έχουν κερδίσει κυριολεκτικά με την αξία τους.

Τέλος μαθαίνεις να σιδερώνεις και να ετοιμάζεις την στολή σου. Όσο ανούσιο και αν φαίνεται το σιδέρωμα, παίζει έναν μεγάλο ρολό στον τρόπο σκέψης. θα περάσουν πολλές νύχτες δίχως ύπνο εξασκώντας την τέχνη ...του σιδερώματος.

Το κάλεσμα του πολεμικού τραγουδιού

Υπάρχουν φυσικά και οι καλές στιγμές. Μέσα στην παράδοση της Λεγεώνας είναι και το αλκοόλ, το οποίο... άτυπα επιτρέπεται εν ώρα υπηρεσίας. Με μετρό βέβαια και χωρίς να ξεφεύγει κανείς από τα επιτρεπτά όρια της συμπεριφοράς αλλά και του βαθμού του. Σε αντίθετη περίπτωση υπάρχουν οι κατάλληλοι άνθρωποι να σε συνεφέρουν -ή να σε βγάλουν νοκ-άουτ . Και στις δύο περιπτώσεις, το πρόβλημα πάντως εξαφανίζεται.

Υπάρχει το αίσθημα της συντροφικότητας και του συναγωνισμού (camaraderie), όλοι αποκαλούνται μεταξύ τους «frere», που σημαίνει αδελφός, αφού μαθαίνεις πως οι αδελφοί σου στα όπλα είναι η μόνη σου ελπίδα σε μια κατάσταση μάχης. Αυτό δεν σημαίνει σε καμία περίπτωση πως είναι όλοι ίδιοι, υπό την διαστρέβλωση του πολυπολιτισμικού πρίσματος. Όλοι αγαπούν πολύ τις πατρίδες που άφησαν πίσω τους, και όλοι ταυτόχρονα αγαπούν την Γαλλία.

Η Λεγεώνα υπάρχει από το 1831 και μέχρι σήμερα έχει ανοιχτές τις πόρτες της, για όσους πιστεύουν πως μπορούν να ανταπεξέλθουν στις απαιτήσεις της, αλλά κυρίως για όσους ακούν το πολεμικό τραγούδι να τους καλεί.

Η ΜΑΧΗ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Η Κομμουνιστική Ανταρσία του Δεκεμβρίου '44 ήταν ένα καθοριστικό σημείο για την μεταπολεμική ελληνική Ιστορία. Έδειξε κατά πρώτον, με τον πιο σκληρό τρόπο, τις αληθινές προθέσεις των κομμουνιστών, πέρα από την «εθνικοαπελευθερωτική» προπαγάνδα που μέχρι τότε προωθούσε. Και αποτέλεσε το αιματηρό προοίμιο του μετέπειτα πολύχρονου συμμοριτοπολέμου.

Απέναντι στους Κόκκινους, στάθηκε μαχόμενη η ελληνική εθνική νεολαία. Χωροφύλακες, Ευέλπιδες, «Χίτες», νέοι σπουδαστές και εργαζόμενοι, πολέμησαν με όποια μέσα διέθεταν, κυρίως στις συνοικίες του κέντρου των Αθηνών για να μην περάσει στα χέρια των δολοφόνων του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ.

Η Ανάκτηση, εκθέτει τις κυριότερες μάχες που έλαβαν χώρα στην Αθήνα, σε έναν ενδεικτικό χάρτη, όπου παρατίθενται, οι βασικότερες εστίες της αντίστασης των Ελλήνων. Μέσα στο κλίμα μιας Εαμοκρατούμενης Αθήνας, εθνικιστές και πατριώτες έστησαν φυλάκια και «αστικούς προμαχώνες», υφιστάμενοι και αποκρούοντας λυσσαλέες εχθρικές επιθέσεις.

σχεδιασμός γραφήματος **ΑΝΑΚΤΗΣΗ**
κείμενα **Γιάννης Δράκος**

ΟΙ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΜΟΥΗΛ ο διοικητής των δυνάμεων της χωροφυλακής στο στατόπεδο «Μακρυγιάννη». Υπό τις οδηγίες του οι λιγοστοί άνδρες αμύνθηκαν σθεναρά και διατήρησαν το φρόνημα τους στην πολυήμερη πολιορκία από κατά πολύ υπέρτερες δυνάμεις Ελασιτών.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ ο διοικητής της Γ΄ Ορεινής Ταξιαρχίας κατηύθυνε την άμυνα των Ριμινιτών απέναντι στους κομμουνιστές.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΑΒΕΡΤ ο αμφιλεγόμενος Αστυνομικός Διευθυντής Αθηνών κατά την διάρκεια των Δεκεμβριανών.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΡΙΒΑΣ ο Αρχηγός της εθνικιστικής οργάνωσης «Χ». Με τις μάχες στους δρόμους και στα φυλάκια του Θησείου, οι Χίτες κράτησαν την εθνική αντίσταση το '44.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΑΡΑΚΑΤΣΑΝΗΣ ο διοικητής της Σχολής Ευελπίδων οργάνωσε την υπεράσπιση του των εγκαταστάσεων της ΣΣΕ.

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΘΗΣΕΙΟΥ

Στις 4 Δεκεμβρίου οι Ελασίτες επιτίθενται στα φυλάκια της εθνικιστικής οργάνωσης «Χ» που βρίσκονται στην περιοχή του Θησείου. Την ίδια μέρα καταλαμβάνονται αστυνομικά τμήματα περιμετρικά του κέντρου των Αθηνών. Στις 6 και 7 Δεκεμβρίου ο ΕΛΑΣ με ριπές όλμων προσπαθεί να καταλάβει τα φυλάκια της Ακρόπολης.

ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΗΣ ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗ

Περί τους 5.000 κομμουνιστές πολιορκούν από τα ξημερώματα της 6ης Δεκεμβρίου τους χώρους του ου Μακρυγιάννη, σημείου στρατηγικού για τον έλεγχο των Αθηνών, Μερικές εκατοντάδες αξιωματικοί και οπλίτες της Χωροφυλακής ανθίστανται στις σφοδρές πολυήμερες επιθέσεις. Στις 18 του μήνα λύεται η πολιορκία. Η σθεναρή, αιματηρή αντίσταση των Χωροφυλάκων, αποσοβεί την κατάληψη του κέντρου μέσω της πλατείας Συντάγματος από τους αντάρτες.

Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΕΥΕΛΠΙΔΩΝ

Από τις 6 έως 11 Δεκεμβρίου 300 ευέλπιδες και 50 αξιωματικοί αντιστάθηκαν γενναία απέναντι στους πολυάριθμους επιτιθέμενους Ελασίτες.

ΟΜΟΝΟΙΑ- Η ΜΑΧΗ ΤΩΝ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΩΝ

Οι εθνικόφρονες έχουν οχυρωθεί στα ξενοδοχεία που βρίσκονται στην περιοχή της πλατείας Ομονοίας και αποτελούν τα φυλάκιά τους. Ανάμεσα τους άνδρες της «Ειδικής Ασφαλείας» και των Ταγμάτων Ασφαλείας.

ΣΟΛΩΝΟΣ-ΧΗΜΕΙΟ

Στις πολυκατοικίες της Σόλωνος και πίσω από το Χημείο φοιτητές που ανήκουν στο ΕΛΑΣ, εγκλωβίζονται μάχονται με τους εθνικιστές εθνοφύλακες κατά τις τελευταίες μέρες των Δεκεμβριανών. Οι οδοί Μαρομιχάλη, Ναυαρίνου, Διδότου, Χαριλάου Τρικούπη, γίνονται πεδία συγκρούσεων.

ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟ ΓΟΥΔΗ

Η 2η μεραρχία του ΕΛΑΣ επιτίθεται στις 7 του μήνα στους στρατώνες που έδρευε η η 3η Ελληνική Ορεινή Ταξιαρχία «Ρίμινι». Οι Ριμινίτες μαζί με άνδρες των Ταγμάτων Ασφαλείας αποκρούουν αποτελεσματικά την επίθεση.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΟΥΤΖΟΣ
Αντάρτης & διανοούμενος

του **Πέτρου Μυλωνά**

Το περιοδικό μας παρουσιάζει μία άγνωστη στο ευρύ κοινό συνέντευξη του θρυλικού εθνικιστή, συγγραφέα, αντάρτη και ιδεολόγου, του αείμνηστου συναγωνιστή μας **Δημητρίου (Σκαρλάτου) Σούτζου.**

Το περιεχόμενό της πρέπει να διαβαστεί προσεκτικά διότι είναι ένα κείμενο και με ιστορική και με ιδεολογική αξία. Τον Δημήτριο Σούτζο ο γράφων έτυχε να έχει την τιμή να τον γνωρίσει στις αρχές της δεκαετίας του 1980 ως νεαρός μαθητής στο Ενιαίο Εθνικιστικό Κίνημα (ΕΝ.Ε.Κ.). Ανήκε στο μη αιρετό όργανο του κινήματος που είχε μόνον συμβουλευτικό μα συγχρόνως πολύτιμο ρόλο και λεγόταν **«Εθνικό Συμβούλιο».** (Σούτζος, Οικονομάκος, Κουμέλης, Κιτσίκης κ.α.)

Τον κοιτούσαμε φυσικά με σεβασμό, μια και ήταν κυριολεκτικά «παλιοσειρά» που μας «έριχνε» 50(!) ολοστρόγγυλα έτη, **«οργανωμένος» πρώτη φορά από το 1932 στην Οργάνωση Ελλήνων Εθνικιστών.** Ο ίδιος παρά τις περγαμηνές του, αγωνιστικές και πολεμικές -**τουλάχιστον 10 παράσημα**-, ήταν ένας απλός και προσιτότατος- συχνά και χιουμορίστας- τύπος ανθρώπου.

Η αγωνιστική ζωή και το έργο του

Γεννημένος στην Αθήνα το 1916 είχε καταγωγή από την οικογένεια των Σούτζων, ηγεμόνων παλαιά της Μολδοβλαχίας, κι έφερε τον τίτλο του Πρίγκιπα όπως οι Υψηλάντηδες, τίτλο αριστοκρατικό στον οποίο πάντως έδινε τον δικό του ορισμό περί «Αρίστων» σύμφωνα με την βιοθεωρία του Ελληνικού Εθνικισμού.

Ιδεολογίας που υπηρέτησε από τον μεσοπόλεμο έως το καθεστώς της 4ης Αυγούστου όπου υπήρξε ιδρυτικό στέλεχος του σώματος «Οργάνωσις Εθελοντών Εργασίας». Παράλληλα, σπούδασε Νομικά και έγινε έφεδρος ανθυπίλαρχος Ιππικού. Το 1940-1941 πολέμησε στην πρώτη γραμμή. Στην Κατοχή ήταν μέλος της Εθνικιστικής Οργανώσεως **«Οι Πρόμαχοι»** και το 1943-1944 πολέμησε στις **«Εθνικές Ομάδες Ελλήνων Ανταρτών»** (Ε.Ο.Ε.Α.) ως αξιωματικός του Ιερού Λόχου Σπουδαστών. Τραυματίστηκε δύο φορές σε μάχες εναντίον κομμουνιστών και κατακτητών.

Μονιμοποιήθηκε στο ιππικό (σήμερα τεθωρακισμένα) και ξαναπολέμησε το 1946-1949. Διετέλεσε υποδιοικητής του Ιππικού της Βασιλικής Φρουράς, διευθυντής του Ραδιοφωνικού Σταθμού Ενόπλων Δυνάμεων, εκδότης του περιοδικού **«Κένταυρος»** (ΓΕΣ/ΔΙΣ). Υπήρξε πολυγραφότατος, συγγραφέας, ποιητής, συνθέτης πατριωτικών τραγουδιών και πολλά ακόμα.

Στο εμβληματικό βιβλίο «Χρονικό μιας σταυροφορίας» του Ρόδη Ρούφου» - βιβλίο που πρέπει να διαβάσει κάθε εθνικιστής για αντιληφθεί σε βάθος την περίοδο 1941-1945 - εμφανίζεται από τον συγγραφέα με το κωδικό όνομα «Μουρούζης».

Η ΣΠΑΝΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΕΝΟΣ ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΥ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΥ

Μέχρι το τέλος της ζωής του υπήρξε ασυμβίβαστος και Ριζοσπάστης Εθνικιστής και για το πλήρες, ευρείας έκτασης, βιογραφικό, συγγραφικό, πολεμικό του έργο πρέπει να επανέλθουμε. **Καλή ανάγνωση!**

Ο Δ. Σούτζος ερωτήθηκε για την πρώτη του ενασχόληση με το εθνικιστικό κίνημα: «Για πρώτη φορά ήμουν μαθητής ακόμα στο γυμνάσιο. Είχα γραφτεί σε μια οργάνωση Ελλήνων Εθνικιστών την οποία αντελήφθην περνώντας τυχαία από την Λεωφόρο Συγγρού Είχε αρχές καθαρά εθνικοσοσιαλιστικές. Και αυτό συνέβαινε εις το σωτήριον έτος 1932». Για τη καταγωγή του ανέφερε πως «εγώ ταυτίζω την έννοια του πρίγκηπος και του ευγενούς με την έννοια του ήρωος πολεμιστού, του χοροδεσπότου ο οποίος μπορεί να διέθετε πύργο αλλά ήταν και ο πρώτος που ριχνόταν στην μάχη για να υπερασπίσει την βάση, τον λαό».

Σπάνια φωτογραφία που απεικονίζει πατριώτες νεολαίους των Ταγμάτων Εργασίας με τον Ιωάννη Μεταξά. Δεύτερος από αριστερά διακρίνεται ο βαθμοφόρος Δημήτριος Σούτζος. Αριστερά από τον υπουργό Αλέξανδρο Κοτζιά (που εμφανίζεται με την πολιτική αμφίεση) διακρίνεται ο αρχηγός της οργάνωσης Εθελοντών Εργασίας Δημήτριος Βεζανής, ο γνωστός μεταπολεμικός εθνικιστής συγγραφέας.

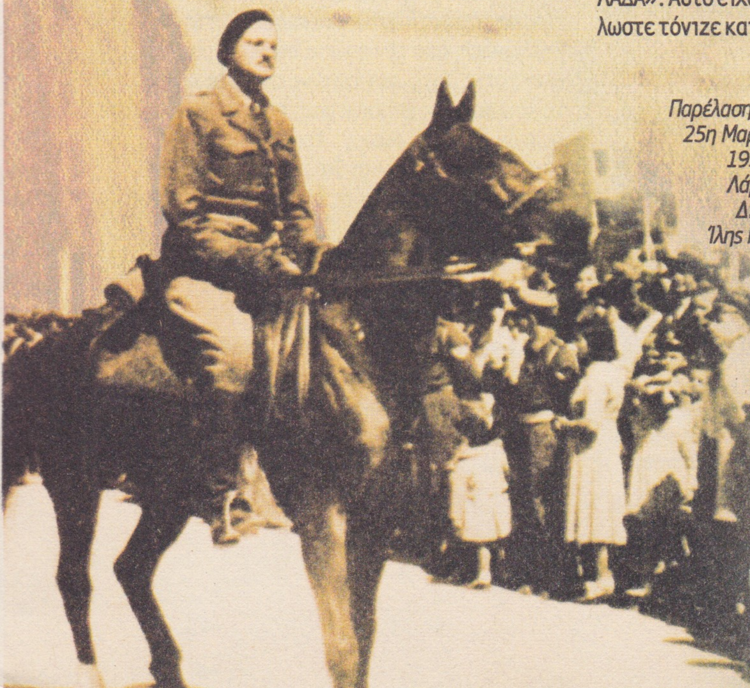
4η Αυγούστου και Τάγμα Εργασίας

«Την 4η Αυγούστου πρέπει κανείς να την συνδέσει με μια άλλη ημερομηνία, η οποία αποτελεί σταθμό στην ελληνική μας ιστορία, και αυτή είναι η 28η Οκτωβρίου και το ΟΧΙ, που σε εποχή κατά την οποία όλα τα κράτη της Ευρώπης τα οποία θεωρούντο ισχυρά, έπεφταν σαν χάρτινοι πύργοι, ορθούσε την Ελλάδα και έκανε όλο τον κόσμο να τρίβει τα μάτια του. Τίποτε άλλο δε νομίζω να χρειάζεται να πω».

Όσον αφορά τους Εθελοντές Εργασίας: «Παράλληλα με την οργάνωση της νεολαίας είχε δημιουργηθεί μια άλλη οργάνωση Εθελοντών Εργασίας, πιο γνωστή σαν Τάγμα Εργασίας. Ήταν μια οργάνωση που δεν ξεκίνησε απ' το ίδιο το κράτος όπως η ΕΟΝ.Ήταν μια οργάνωση αγωνιστών που ξεκίνησε πολύ πριν αναλάβει την εξουσία ο Γιάννης Μεταξάς. Οι αγώνες που συνέδεαν τα μέλη, ήταν μακροχρόνιοι υπέρ της απελευθερώσεως των αλύτρωτων αδελφών μας.

Γι' αυτό τον λόγο τα μέλη ήσαν κυρίως Κύπριοι, Βορειοηπειρώτες και Δωδεκανήσιοι. Επίσης ταυτόχρονα με τις εθνικές διεκδικήσεις υπήρξε και κοινός αγώνας εναντίον των μαρξιστών της εποχής, οι οποίοι κατά την διάρκεια του μεσοπολέμου ήσαν σαφώς τοποθετημένοι αντίθετα προς την ιδέα της πατρίδας.Η διάθεσις των νέων να προσφέρουν κάτι στο Έθνος υλοποιήθηκε με την μορφή εθελοντικής εργασίας σε κοινωφελή έργα, κάτω από μια ενιαία στολή που έμοιαζε με στρατιωτική αλλά και πανεργατική φόρμα και κατά σύμπτωση όλα σχεδόν τα στελέχη της ήταν έφεδροι αξιωματικοί.

Μέσα σ' αυτή την οργάνωση και κάτω απ' αυτή την στολή είχαν συνταχτεί καλλιτέχνες, εργάτες μικροεπαγγελματίες, επιστήμονες και γενικά νέοι κάθε τάξεως και μορφωτικού επιπέδου με μοναδικό σκοπό «ΟΛΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ». Αυτό είχαμε και για σύνθημα.Έτσι άλλωστε τόνιζε και το τραγούδι μας:

Παρέλαση για την 25η Μαρτίου το 1952 στην Λάρισα ως Διοικητής Ίλης Ιππικού.

«Εμπρός όλοι με μια καρδιά, στα στήθια την ελπίδα, γιατί ο αγώνας κι η δουλειά δοξάζουν την πατρίδα». Όπου η εθελοντική εργασία για το εθνικό σύνολο, μπαίνει στην ίδια μοίρα με τον αγώνα που διεξάγεται στα πεδία των μαχών».

Ο ρόλος του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και των Κομμουνιστών

«Το ΕΑΜ- ΕΛΑΣ ήταν ένα κίνημα το οποίο φώναξε όλους τους Έλληνες να συσπειρωθούν σε ένα Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο. Παρόλο που ο σκληρός πυρήνας του αποτελείτο από παλαιούς διεθνιστές του ΚΚΕ, η έκκληση αυτή έγινε με συνθήματα εθνικιστικά. "Το κτύπημα εναντίον του κατακτητού", ήταν για να καμουφλάρει παλιές προθέσεις, αποτελούσε μια μετατόπιση της τακτικής των «λαϊκών μετώπων» προς τομέα τον εθνικό. Κάνοντας αυτήν την προσπάθεια, μάζεψαν όλους τους Έλληνες στο όνομα της πατρίδος. Ποιοι; Εκείνοι για τους οποίους η πατρίδα ήταν κάτι το ξεπερασμένο, εκείνοι οι ίδιοι άνθρωποι οι οποίοι τραγουδούσαν στον ύμνο τους «κάτω η πατρίδα».

Όπως είπα, χώριζαν όλους τους λαούς σε εκμεταλλευτές και υφισταμένους την εκμετάλλευση, και οι πατρίδες αποτελούσαν αναχρονισμό. Και όμως μ' αυτό το σύνθημα κάλεσαν όλους τους Έλληνες να πλαισιώσουν το μέτωπό τους. Δεν μπορούμε να αμφισβητήσουμε το γεγονός ότι έκαναν εγκλήματα. Δυστυχώς ήρθε η Βάρκιζα και αμνήστευσε αυτούς που έδωσαν τις εντολές και καταδίκασε αυτούς που νόμιζαν ότι αγωνίζονταν για την Ελλάδα. Ενώ αγωνίζονταν για εκείνο το οποίο έκρυβε η πρόθεσις του σκληρού πυρήνος του ΚΚΕ, μέσα στο πλαίσιο της επέκτασης των «λαϊκών μετώπων» στον εθνικοαπελευθερωτικό τομέα.

Αυτοί που επεδίωξαν διεθνισμό καλούσαν τον κόσμο να αγωνισθεί για το έθνος.

Επρόκειτο για μεγάλη απάτη στην οποία έπεσαν θύματα όλες αυτές οι χιλιάδες των ανθρώπων που μπήκαν στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και έφτασαν σε εγκληματικές ακρότητες και εθνοπροδοτικές, γιατί δεν ήταν λίγες οι καταδόσεις εκείνη την περίοδο. Ακόμα και τα τραγούδια τους ήταν απατηλά, δεν έλεγαν εμπρός για την διεθνή, έλεγαν «εμπρός ΕΛΑΣ για την Ελλάδα». Ποιοι; Αυτοί των οποίων οι καθοδηγηταί παλαιότερα όταν γίνονταν παρελάσεις της 25ης Μαρτίου έβγαιναν και μούντζωναν την εθνική σημαία».

Το εθνικιστικό κίνημα στην Ελλάδα

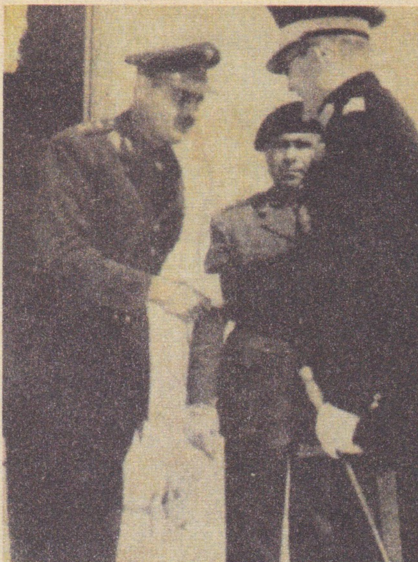
«Όλες οι οργανώσεις - κινήσεις που υπάρχουν, ανεξάρτητα αν η καθεμιά είναι άσχετη από την άλλη, δείχνουν ότι η διάθεση η εθνικιστική είναι διάχυτη, ιδίως στην νεότερη γενιά. Παρόλο που υπάρχουν τα αντεθνικά ρεύματα, που αποτελούν ένα κατεστημένο και που έχουν σαν προμετωπίδα τον ευδαιμονισμό, την υλιστική αντίληψη, που καλλιεργούν την ηττοπάθεια, τον φιλοτομαρισμό μέσα στις ψυχές των νέων Ελλήνων, υπάρχει το ιδανικό του έθνους. Ανεξάρτητα από το αν υπάρχει δυστυχώς στην φυλή μας το φαινόμενο το οποίο βλέπει κανείς από αρχαιοτάτων χρόνων, που ο καθένας θέλει να σηκώσει το δικό του μπαϊράκι. Δεν είναι φαινόμενο της εποχής μας, είναι φαινόμενο το οποίο δυστυχώς παρετηρήθει σε όλες τις φάσεις της ελληνικής ιστορίας. Και δεν πρέπει να ξεχνάμε κάτι διδακτικό για το μέλλον, ότι το φαινόμενο αυτό το καλλιέργησε και εκμεταλλεύτηκε ο ξένος παράγοντας».

Για το μέλλον του κινήματος

«Αυτό δεν μπορώ να το ξέρω. Εκείνο το οποίο θεωρητικά μπορεί κανείς να πει είναι ότι σε όλες τις περιστάσεις την λύση την δίνει η δύναμις. Οι συντελεσταί που διαμορφώνουν την δύναμη είναι πολλοί. Είναι η πίστις, είναι η συνέπεια, δηλαδή το ήθος εκείνων που αγωνίζονται, ό, τι λένε το κάνουν. Κάπου γράφω ότι ο λόγος του εθνικιστή πρέπει να είναι συμβόλαιο και έχει σημασία αυτό.

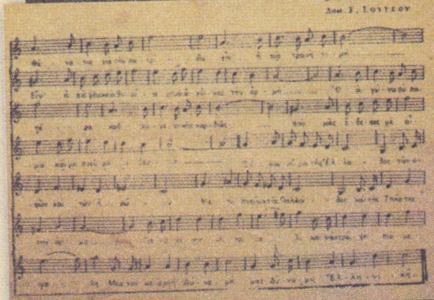
Είναι η εντιμότητα, η αποφασιστικότητα, είναι η μαχητικότητα, η μόρφωση η ενότητα και η συσπείρωση η οποία, όσο είναι δυνατόν, πρέπει να επιτευχθεί κάποτε. Βέβαια άμα γίνει ένας αγώνας -και αυτό το λέω κυρίως για εσάς, την νεότερη γενιά- θα βρεθεί ένας αρχηγός που η προσωπικότητα του θα μπορέσει να ενώσει και τους άλλους.

Αλλά και αν δεν βρεθεί ένας και υπάρχουν πολλοί αρχηγοί, όταν υπάρχουν όλα τα άλλα στοιχεία, στο τέλος θα έρθει η νίκη. Μέσα σ' αυτά τα στοιχεία που ανέφερα προηγουμένως πρέπει να τονιστεί η διάπλαση της μόρφωσης, να φροντίσει κανείς να μορφώνεται εθνικιστικά και προπαντός να μελετά στο βάθος την

1953. Ο Δημήτριος Σούτζος ως Ίλαρχος υποδιοικητής της Βασιλικής Φρουράς, με τον Βασιλέα Παύλο.

Το 1940, πολ'έμησε στην πρώτη γραμμή. Έναν χρόνο νωρίτερα συνέθεσε τον πατριωτικό ύμνο Ελληνική Δύναμις «...Όλοι εμπρός αδελφωμένοι /και σαν άντρες με τιμή/ή στον θάνατο ενωμένοι/ ή με δόξα στην ζωή».

ιστορία μας. Όσο υπάρχουν έλληνες θα υπάρχουν και άνθρωποι που θ' αγωνίζονται και θα ξεχωρίζουν από την μεγάλη μάζα. Το ίδιο συνέβαινε σε όλες τις φάσεις της ιστορίας μας το ίδιο θα συμβεί και στον μέλλον».

Για αυτούς που ονομάζονται «εθνικιστές» και υποστήριζαν την τότε ΕΟΚ...

«Πρέπει να διαχωρίσουμε έναν όρο. Εθνικόφρονες μπορεί να λέγονται αυτοί οι κύριοι, εθνικιστές δεν λέγονται και ίσως η λέξη εθνικισμός να τους απωθεί. Δυστυχώς στην συναίσθηση της εθνικοφροσύνης έχει κυριαρχήσει μια νοοτροπία η οποία σήμερα ιστορικά όσο πάει και ξεπερνιέται. Ήταν δεμένη με τον αντικομμουνισμό. Βασικά με τις σημερινές συνθήκες όπως διαμορφώνονται, νομίζω ότι και ο όρος αντικομμουνισμός αρχίζει να ξεπερνιέται, θεωρούμενος από εθνικιστική σκοπιά. Ο όρος αντιμαρξισμός αναμφισβήτητα πάντα έχει την θέση του. Κατά συνέπεια, νομίζω ότι οι τάσεις της εθνικοφροσύνης, όπως την προσδιόρισα προ ολίγου, της συνταυτίσεως του ελληνικού συμφέροντος με συμφέροντα ξένων δυνάμεων εναντίον της ιδέας του κομμουνισμού, οδηγεί σε κάθε άλλο παρά εθνικό αποτέλεσμα. Σήμερα υπάρχουν εθνικιστές και στον χώρο της λεγόμενης δεξιάς και στον χώρο του λεγόμενου κέντρου και στον χώρο της άκρας αριστεράς. Καλοί και κακοί Έλληνες υπάρχουν παντού, καλοί για τον εαυτό τους και για την Ελλάδα. Ένας εθνικιστής πρέπει να ψάξει να βρει τους καλούς Έλληνες και αν μπορεί να τους ενώσει».

«Κόκκινο, το χρώμα κάθε επαναστάτη»!

«Σαν αξιωματικός του ιππικού, του αγαπημένου μου όπλου και κουβαλώντας μια μακραίωνη παράδοση προσφοράς θυσίας και αίματος, το χρώμα το οποίο εκφράζει αυτά τα ιδανικά είναι το χρώμα της ελπίδος, το πράσινο. Κατοικώντας όμως στα ελληνικά εδάφη και ζώντας κάτω από αυτόν τον ουρανό και περιβαλλόμενος από την αιώνια θάλασσά μας θα έλεγα ότι είναι δυνατόν να με εκφράζουν και τα χρώματα της σημαίας μας, το λευκό και το κυανόν. Πλήν όμως, το χρώμα κάθε επαναστάτη, είναι και θα είναι το κόκκινο. Αυτό που κυλάει στις φλέβες κάθε πραγματικού μαχητή.»

Το ηχητικό αρχείο της σπάνιας συνέντευξης αναπαράχθηκε για πρώτη φορά στην εκπομπή «Θυρωροί της Νύχτας» του Axis radio. Η συνέντευξη είχε παραχωρηθεί στην ομάδα του εθνικιστικού περιοδικού «το Αντίδοτο» πριν από 25 ακριβώς έτη, στις 20/12/1991.

Ο ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΛΟΓΗ!

T SHIRT

διατίθενται σε
SM L και XL
10 ευρώ

τηλεφωνικές παραγγελίες
στο 210 3611590
και ηλεκτρονικά στο www.logxi.com
και στο facebook.com/Ανάκτηση

ΝΕΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ ΒΙΒΛΙΟΥ

Άγγελος Δημητρίου
ΑΝΤΙΜΟΝΤΕΡΝΙΣΜΟΣ

Η προσέγγιση της σύγχρονης πραγματικότητας μέσα από την επαναστατική οπτική των Παραδοσιακών Αρχών.

Μια συλλογή δοκιμίων για την μαχητική υπεράσπιση του κόσμου της Ταυτότητας.

κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΛΟΓΧΗ, Πινδάρου 12, 2ος όροφος, Αθήνα τηλ. 210 3611590

Ο.Π.Λ.Α.

η εγκληματική οργάνωση του ΚΚΕ

του Ν. Αγαπηνού

Η Ο.Π.Λ.Α («Οργάνωση Προστασίας Λαϊκού Αγώνα» όπως ερμηνεύουν το ακρωνύμιο οι περισσότεροι ιστορικοί) ιδρύθηκε το 1943, κατά το τέλος της Ιταλο-γερμανικής κατοχής από το ΕΑΜ και το ΚΚΕ. Το έργο που θα ασκούσε η οργάνωση σύμφωνα με τους ιδρυτές της, ήταν αυτό της Πολιτοφυλακής και της Αστυνομίας. Η οργάνωση ήταν πλαισιωμένη από φανατικούς κομμουνιστές στα πρότυπα της απαίσιας φήμης ΤΣΕΚΑ της Σοβιετικής Πολιτικής Αστυνομίας.

Οι κομμουνιστές είχαν προγραμματίσει πλήθος εκτελέσεων «αντιδραστικών» μέσω της Ο.Π.Λ.Α., πολλές από τις οποίες πραγματοποιήθηκαν. Παρότι μυστική, η οργάνωση καθοδηγούνταν και ελεγχόταν από το ΚΚΕ.

Η Ο.Π.Λ.Α δραστηριοποιείται σε περιοχές όπου υπήρχαν περιφερειακές επιτροπές (ΠΕ) του ΚΚΕ που διοικούνταν από στελέχη του κόμματος. Η ύπαρξη της εκτός από την Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη, υφίσταται και σε ορισμένα επαρχιακά κέντρα όπως Λαμία, Καλαμάτα, Γιαννιτσά, Βόλος, κ. ά. Δεν υπαγόταν στο ΕΑΜ, αλλά απευθείας στο Πολιτικό Γραφείο του ΚΚΕ.

Η ίδρυση και οι στόχοι

Σχετικά με τους στόχους της οργάνωσης , η μία άποψη είναι πως, η Ο.Π.Λ.Α ξεκίνησε το φθινόπωρο του1943 σαν πολιτική αστυνομία αξιωματούχων της Αντίστασης, αλλά εκφυλίστηκε σε ένα δίκτυο ομάδων δολοφονίας που δρούσε κυρίως στην Αθήνα. Η άποψη που προέρχεται από το ΚΚΕ και δηλώνει μια προσπάθεια αποστασιοποίησης, είναι ότι η Ο.Π.Λ.Α υπήρξε «όργανο καταστολής» και ότι τιμωρούσε τους «μεγάλους προδότες». Ο Φαράκος με στοιχεία αυτοκριτικής αναφέρει ότι η Ο.Π.Λ.Α «πολύ συχνά εξετράπη» σε δολοφονίες που «δεν ήταν συμβατές» με τους σκοπούς του ΕΑΜ. Ο προσκείμενος στην εθνικόφρονα παράταξη τύπος, χαρακτήριζε τη δράσης της Ο.Π.Λ.Α ως «ζήτημα διαχείρισης μιας εγκληματικής οργάνωσης που έσφαζε κατά παραγγελία».

Το ΚΚΕ λαμβάνει απόφαση μετά τη Β΄ Πανελλαδική Συνδιάσκεψη του Κόμματος, το Δεκέμβριο του 1942, προκειμένου να οργανωθούν μηχανισμοί, που θα χρησιμοποιηθούν για την εφαρμογή όλων των νόμων και των κανόνων της ένοπλης εξέγερσης, που προετοίμαζε το ΚΚΕ. Μετά από εισήγηση του υπευθύνου της ένοπλης εξέγερσης Γιάννη Ιωαννίδη, ο ίδιος, οργανώνει και τη μυστική αστυνομία του κόμματος. Ο Σιάντος μαζί με τον Ιωαννίδη θα οργανώσουν το ΚΚΕ και θα καθοδηγήσουν το ΕΑΜ σε όλη την υπόλοιπη κατοχική περίοδο. Η μυστική αυτή αστυνομία, θα είχε ως αποστολή τη συγκέντρωση πληροφοριών, την ανάκριση των συλλαμβανομένων και την εκτέλεση (δολοφονίες) πολιτικών αντιπάλων, μετά από εντολή της κομματικής ηγεσίας του ΚΚΕ.

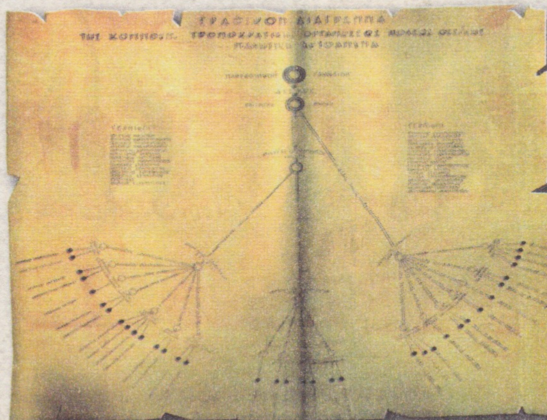
Η εγκληματική δράση: τρομοκρατία και δολοφονίες

Η εγκληματική δράση της Ο.Π.Λ.Α ξεκινά από μέσα του 1943 και κορυφώνεται κατά τη διάρκεια των Δεκεμβριανών, με συλλήψεις, ομηρίες και δολοφονίες χιλιάδων αθώων πολιτών και κυρίως αντρών των Σωμάτων Ασφαλείας, δηλαδή της Ελληνικής Βασιλικής Χωροφυλακής και της Αστυνομίας Πόλεων. Όσοι συλλαμβάνονταν θανατώνονταν, αφού προηγουμένως κατακρεουργηθεί. Ιδιαίτερη αγριότητα επίσης επέδειξε η Ο.Π.Λ.Α για τους τροτσκιστές, αλλά και για ηγετικά στελέχη που διαφωνούσαν με την πολιτική γραμμή του ΚΚΕ.

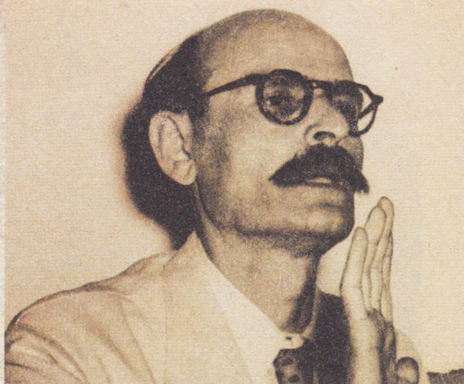
Στην πρωτεύουσα, μία ολιγάριθμη στην αρχή ομάδα σκληρών και αφοσιωμένων κομμουνιστών ξεκινά τη συλλογή πληροφοριών και αργότερα την περιφρούρηση των μελών του ΕΑΜ / ΕΛΑΣ. Ακόμη ασχολείται με τον εντοπισμό, την παρακολούθηση και τη δολοφονία εχθρών του κόμματος. Η επιλογή γινόταν από τα πλέον δραστήρια και φανατικά μέλη των ΕΑΜ, ΕΛΑΣ, ΕΠΟΝ. Δρούσαν εντελώς μυστικά δίχως να έχουν καμία εξάρτηση από το ΕΑΜ, παρά μόνο ανταλλαγή πληροφοριών και συνεργασία στο πεδίο της μάχης. Αργότερα, σε περιοχές όπου είχε συσταθεί η λεγόμενη κυβέρνηση του βουνού, η ΠΕΕΑ, αποφασίζεται η συγκρότηση πολιτοφυλακής με αστυνομικά καθήκοντα. Στις περιοχές που βρίσκονται κάτω από το καθεστώς του ΕΑΜ σε αστικά κέντρα αλλά και σε αυτά της υπαίθρου, η Ο.Π.Λ.Α μετονομάζεται σε «Εθνική Πολιτοφυλακή».

Η δράση της Ο.Π.Λ.Α στην περιοχή των Αθηνών

Το ΚΚΕ, εκτός από τις δολοφονίες των αντιπάλων του, θα χρησιμοποιούσε τις οργανώσεις αυτές για την κατάληψη της εξουσίας όταν θα αποχωρούσαν οι

Σχεδιάγραμμα της οργάνωσης, του 1946, με στόχους προς εκκαθάριση στην Θεσσαλονίκη.

Ο Νίκος Πλουμπίδης θεωρείται ο πρώτος αρχηγός της Ο.Π.Λ.Α. Το 1953 καταδικάστηκε από το Έκτακτο Στρατοδικείο Αθηνών σε δις εις θάνατον και εκτελέστηκε δια τυφεκισμού το 1954.

Γερμανοί. Η σχετική εγκύκλιος που καθόριζε τη δράση των κομμουνιστών στην Αθήνα, τον Πειραιά και τα Περίχωρα ήταν άκρως απόρρητη. Με την υπ' αριθ. Ε.Α. 47 εγκύκλιο του ΕΑΜ καθορίζονται μεταξύ άλλων ότι «οι άνδρες στους οποίους θα ανατεθούν καθήκοντα εκκαθαριστών πρέπει να απαλλαγούν από κάθε άλλη υπηρεσία και απασχόληση τις μέρες εκείνες. Η εργασία τους θα' ναι συνεχής κι αδιάκοπη και δεν θα τους επιτραπεί καμία διάσπαση δυνάμεων». Επίσης, «έξω από τους καταλόγους εκείνων που θα πρέπει ειδικά και ονομαστικά να εκτελεστούν, υπάρχουν πολλοί άλλοι που θα πρέπει να φύγουν οπωσδήποτε από τη μέση. Κατά συνέπεια, στους άνδρες των αποσπασμάτων εκκαθάρισης πρέπει να γίνει ειδική εκπαίδευση με κατεύθυνση την έξαψη του φανατισμού... Για την σύνθεση των Λαϊκών Επαναστατικών Στρατοδικείων που αναφέραμε στις προηγούμενες εγκυκλίους μας και που καθώς τονίσαμε θα λειτουργήσουν συνεχώς και αδιάκοπα σ' όλες τις συνοικίες της Αθήνας και στα περίχωρα, θα σας δοθούν ειδικές οδηγίες και εντολές. (από το βιβλίο «Εθνική Αντίσταση και Εθνική Μειοδοσία» Α. Κύρου)

Οπλισμός της Ο.Π.Λ.Α και οι εκκαθαρίσεις

Τα μέλη της οργανώσεως ήταν οπλισμένα κυρίως με πιστόλια Beretta, Colt, Walther και άλλα. Ακόμη πολλά μέλη έφεραν υποπολυβόλα Stern, Steyr, Beretta και ελάχιστα MP40. Η μεταφορά του οπλισμού γινόταν κρυμμένη κάτω από τις καμπαρντίνες ή τα παλτά τους. Στις Αθήνα το 1944 δρούσαν πάρα πολλές ένοπλες ομάδες και από τις δύο πλευρές. Πολλές είναι οι δολοφονίες, που αναφέρονται στον τύπο της εποχής, από τους εκτελεστές της Ο.Π.Λ.Α σε βάρος Ελλήνων πατριωτών και Εθνικιστών. Πολλούς από αυτούς είχαν προγράψει, άλλους ως δωσίλογους- κυρίως Αξιωματικούς της Ασφάλειας και της Χωροφυλακής- και άλλους ως χαφιέδες. Η Ο.Π.Λ.Α στην Αθήνα λειτουργούσε ασκώντας έντονη τρομοκρατία, με καθημερινά μπλόκα και εκτελέσεις στις συνοικίες της Αθήνας κατά αντιφρονούντων πολιτών.

Η δράση της Ο.Π.Λ.Α, ιδίως κατά την περίοδο των Δεκεμβριανών, υπήρξε αιμοσταγής λόγω των δολοφονιών που διέπραξε. Ο Γιάννης Ιωαννίδης στο βιβλίο του «Αναμνήσεις» αναφέρει ότι, στα τέλη του 1943 μαζί με τον Γληνό είχαν καταρτίσει κατάλογο 7.000 εθνικοφρόνων στην περιοχή των Αθηνών, προκειμένου να συλληφθούν και να εκτελεστούν. Η αντεθνική δράση της Ο.Π.Λ.Α, οι απαγωγές, οι ομηρίες και οι δολοφονίες κρατουμένων, ήταν η αιτία να μην αναγνωριστεί ως αντιστασιακή οργάνωση από το νόμο του 1982 από τη μεταπολιτευτική δημοκρατία.

Η ΗΓΕΣΙΑ ΤΗΣ ΜΥΣΤΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ

Πρώτος αρχηγός της Ο.Π.Λ.Α τοποθετήθηκε από το ΚΚΕ ο δάσκαλος, σκληρός λενινιστής και λάτρης του Στάλιν, Νίκος Πλουμπίδης, μέλος της Κεντρικής Επιτροπής του κόμματος, απόφοιτος της κομμουνιστικής σχολής της Μόσχας ΚΥΤV. Λόγω της μυστικότητας που δρούσε η Ο.Π.Λ.Α, αλλά και της μη δημοσίευσης ή της καταστροφή των αρχείων της, δεν υπάρχουν πολλές πληροφορίες για την εσωτερική λειτουργία της και τα μέλη της. Μόνο μαρτυρίες υπάρχουν για τις δολοφονίες που διέπραξε και πληροφορίες από δικαστικά αρχεία εκείνης της περιόδου.

Αμέσως μετά την αποχώρηση των Γερμανο-ιταλικών στρατευμάτων από την Ελλάδα, σε μία έκθεση που συντάχθηκε από τις Σοβιετικές Μυστικές Υπηρεσίες για τις κομμουνιστικές οργανώσεις που δρούσαν στην Κατοχή, αναφέρει σχετικά για την Ο.Π.Λ.Α: «Η Οργάνωση Προστασίας Λαϊκών Αγωνιστών (Ο.Π.Λ.Α), τα μάτια και τα αυτιά του κόμματος ιδρύθηκε πριν 10 μήνες. Έχει στις δυνάμεις της 800 μαχητές. Προκαλεί το φόβο και τη φρίκη των προδοτών. Η οργάνωση έχει αναπτύξει παντού οργανωμένο δίκτυο πληροφορτών, ανακριτικό τμήμα κλπ».

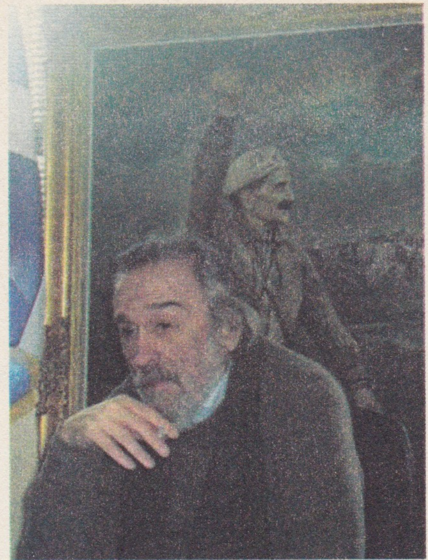
Ένας ακόμη σκληρός κομμουνιστής τοποθετήθηκε στην ηγεσία της Οργάνωσης. Ο Στέργιος Αναστασιάδης, ηγετικό στέλεχος του ΚΚΕ και ιδρυτής της ΟΚΝΕ, διατέλεσε καθοδηγητής και αρχηγός των οργανώσεων της Αθήνας κατά την περίοδο 1943-1949 έως ότου και συνελήφθηκε, τον Μάρτιο του 1949, από την Ασφάλεια Αθηνών και καταδικάστηκε σε θάνατο από το έκτακτο Στρατοδικείο.

Στέργιος Αναστασιάδης. Ιδρυτής της ΟΚΝΕ και αρχηγός της ΟΠΛΑ Αθηνών. Εκτελέστηκε το 1949 με απόφαση Εκτάκτου Στρατοδικείου.

Πέτρος Μακρής - Στάϊκος

«ΟΙ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΕΣ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΖΑΝ ΤΗΝ ΑΝΤΑΡΣΙΑ ΑΠΟ ΤΟ 1943»

Ο ιστορικός συγγραφέας **Πέτρος Μακρής- Στάϊκος**, μας παραχώρησε μια πολύ ενδιαφέρουσα συνέντευξη σχετικά με τα Δεκεμβριανά, όπου καταρρίπτονται πολλοί από τους «μύθους» της κατεστημένης ιστοριογραφίας, με βάση την πολύχρονη έρευνά του πάνω στο θέμα αυτό.

Μπορείτε αρχικά να μας δώσετε το γενικό πλαίσιο που υπήρχε μετά την Απελευθέρωση και εσείς πού εντοπίζετε τα κύρια στοιχεία της διαμάχης η οποία είχε ξεκινήσει ήδη από την Κατοχή;

Τα Δεκεμβριανά δεν αποτελούν ένα μεμονωμένο γεγονός αλλά συνέχεια της προηγουμένης περιόδου, η οποία ξεκινά περίπου από το 1943 και νωρίτερα.

Το καλοκαίρι του 1944 υπήρχαν πάρα πολλές σκέψεις για το πώς θα καταληφθεί η εξουσία από το ΚΚΕ. Προσχωρεί το ΕΑΜ - από πίσω ήταν το ΚΚΕ- στην Κυβέρνηση Παπανδρέου στα τέλη Ιουλίου και το ίδιο βράδυ που στέλνουν το τηλεγράφημα, αποφασίζεται η κατάληψη της εξουσίας στην Αθήνα και αρχίζει η προετοιμασία. Υπάρχουν πολλά στοιχεία και ορισμένα από αυτά είναι καινούργια και αδημοσίευτα που αποδεικνύουν, ότι μπήκαν στην κυβέρνηση και παρ' όλ' αυτά η προετοιμασία συνεχίζεται.

Επειδή ήξεραν ότι θα έρθουν οι Σύμμαχοι στην Ελλάδα, ήθελαν να προλάβουν να εγκαταστήσουν δική τους κυβέρνηση εδώ μόλις φύγουν οι Γερμανοί, η οποία κυβέρνηση θα «εκπροσωπούσε» τους Συμμάχους. Οι Άγγλοι δεν θα μπορούσαν να αποτρέψουν πια την κατάληψη της εξουσίας, αλλά θα έπρεπε να κάνουν απόβαση για να ανατρέψουν την υφιστάμενη εξουσία του ΚΚΕ στην Ελλάδα.

Στο τέλος πια του '44, είχαμε κατοχή του ΕΑΜ στην Ελλάδα, ήγουν του ΚΚΕ, με όργανο επιβολής της κατοχής αυτής τον ΕΛΑΣ. Υπογράφουν την συμφωνία της Καζέρτας και εκεί ανακύπτει «σε όλο της το μεγαλείο» η δήθεν εθνική ενότητα. Έπειτα, δεν είναι τυχαίο ότι τον Νοέμβριο πηγαίνουν απεσταλμένοι στην Γιουγκοσλαβία για να ζητήσουν στρατιωτική βοήθεια. Εάν πίστευαν και ήθελαν δημοκρατία γιατί το έκαναν αυτό; Είχαν όπως έλεγαν χιλιάδες άντρες και άφθονο οπλισμό, όπως απεδείχθη εκ των υστέρων. Αυτό σημαίνει ότι ήθελαν κάτι άλλο...

Και βεβαίως έπρεπε να βρεθεί η ευκαιρία. Κατά την ταπεινή μου άποψη, δεν υπήρχε περίπτωση να διαλυθεί ο ΕΛΑΣ, για δυο λόγους. Πρώτον, διότι έτσι θα έχαναν την εξουσία στην Ελλάδα και δεύτερον θα κινδύνευαν οι ίδιοι πλέον, τα ηγετικά στελέχη του κόμματος και οι καπετάνιοι, λόγω των εγκλημάτων που είχαν διαπράξει, και στην Μακεδονία και κυρίως στην Πελοπόννησο, αλλά και στην Στερεά Ελλάδα.

Το επιχείρημα των Αριστερών είναι ότι το Κράτος κάλυπτε «τους δοσίλογους της Κατοχής»...

Προσέξτε, αυτό το θέμα είναι πάρα πολύ δύσκολο στον χειρισμό του, γιατί ανάλογα με την άποψη του καθενός χαρακτηρίζεται κανείς ως φασίστας ή μη φασίστας. Το '44 όταν πια φαίνεται ότι έχει κριθεί ο πόλεμος, φτάνουν τις 15.000 οι άνδρες των Ταγμάτων Ασφαλείας.

Για μένα το θέμα είναι ότι πρέπει να πάει κανείς σε αυτήν την εποχή και να δει πώς έβλεπαν τότε τα Τάγματα Ασφαλείας. Πρέπει να σκεφτεί κανείς, ότι ένας μεγάλος αριθμός ήταν συγγενείς θυμάτων των κομμουνιστών και δεύτερον, ότι δεν ήταν γερμανόφιλοι κι ακόμα περισσότερο οι αξιωματικοί, που στην πλειοψηφία τους ήταν βενιζελικοί.

Υπάρχει και μια έκθεση του Σπηλιωτόπουλου η οποία δεν έχει δημοσιευτεί ακόμα, κατά την ο οποία ο κόσμος στην Αθήνα και αυτοί που έρχονται από την επαρχία κατατρεγμένοι απ' το ΚΚΕ, ζουν στην πρωτεύουσα μέσα σε συνθήκες ασφαλείας, λόγω των Ταγμάτων και της Ειδικής Ασφαλείας.

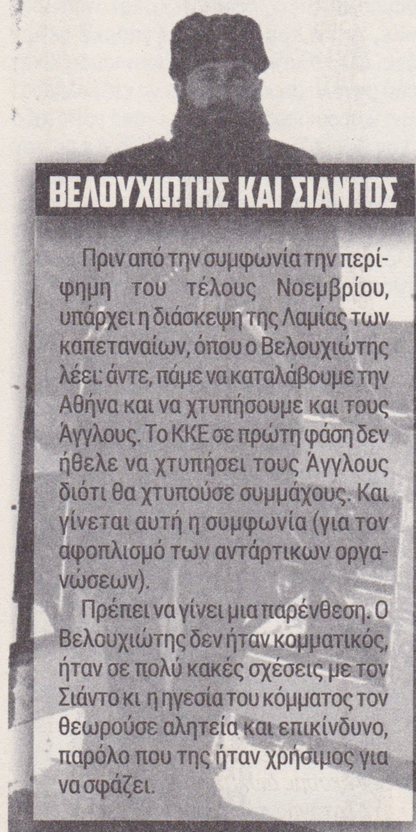
Φωτογραφία ντοκουμέντο από τα «τα λιοντάρια του Παγκρατίου». Η ένοπλη ομάδα του θρυλικού και μαρτυρικού Εύελπι Νίκου Παπαγεωργίου. Κατά τα Δεκεμβριανά είχαν έδρα το σπίτι της οικογένειας στο Παγκράτι, το περίφημο «Αλκαζάρ» (όνομα εμπνευσμένο από τη Σχολή Ευελπίδων της Ισπανίας στο Τολέδο, που έμεινε ιστορική για τον ηρωισμό της κατά τον Ισπανικό Εμφύλιο). Υπήρξε το προπύργιο της «Χ» στις ανατολικές συνοικίες των Αθηνών, αντιστεκόμενη στις επιθέσεις των Ερυθρών από τις ελεγχόμενες από αυτούς συνοικίες Καισαριανής, Γούβας, Βύρωνα, Υμηττού. (αρχείο Π.Μ.)

Αλλά σας θυμίζω μόνο κάτι. Η Ειδική Ασφάλεια δεν δημιουργήθηκε στην Κατοχή αλλά επί Ελευθερίου Βενιζέλου με σκοπό την δίωξη του κομμουνισμού. Ενισχύθηκε επί Μεταξά και πολύ περισσότερο επί Κατοχής. Όλα τα θέματα αυτά είναι ρευστά και δεν μπορεί κανείς να είναι απόλυτος.

Πώς φτάνουμε λοιπόν στον Δεκέμβρη;

Έχουμε τον Παπανδρέου, ο οποίος νομίζει ότι μπορεί να «παίξει» με τους κομμουνιστές, υπό την έννοια ότι είναι τόσο πονηρός και έξυπνος ώστε θα τα καταφέρει να τους βάλει σε ένα σακί μέσα. Ιδίως τον Νοέμβριο προβαίνει διαρκώς σε υποχωρήσεις απέναντί τους.

Δημοσιεύεται, λοιπόν, το τελικό σχέδιο, όπως το είχε διαμορφώσει ο Παπανδρέου, το οποίο είχε ελάχιστες αλλαγές: μια ταξιαρχία ο ΕΛΑΣ, μια ανάλογη ο ΕΔΕΣ και παραμένουν η Ορεινή Ταξιαρχία «Ρίμινι» και ο Ιερός Λόχος. Αντίδραση από το ΚΚΕ. Δεν το δέχεται, ενώ ήταν το ίδιο στην ουσία. Με επιχείρημα -το οποίο θα διατυπωθεί αργότερα βεβαία- ότι «κι αν την ταξιαρχία του ΕΛΑΣ την στέλνανε στην Κρήτη να πολεμήσει, τότε θα γινόταν κίνημα από την Ορεινή και τον Ιερό Λόχο στην Αθήνα για να καταλάβουν την εξουσία και να ιδρύσουν δικτατορία.

ΒΕΛΟΥΧΙΩΤΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑΝΤΟΣ

Πριν από την συμφωνία την περίφημη του τέλους Νοεμβρίου, υπάρχει η διάσκεψη της Λαμίας των καπεταναίων, όπου ο Βελουχιώτης λέει: άντε, πάμε να καταλάβουμε την Αθήνα και να χτυπήσουμε και τους Άγγλους. Το ΚΚΕ σε πρώτη φάση δεν ήθελε να χτυπήσει τους Άγγλους διότι θα χτυπούσε συμμάχους. Και γίνεται αυτή η συμφωνία (για τον αφοπλισμό των αντάρτικων οργανώσεων).

Πρέπει να γίνει μια παρένθεση. Ο Βελουχιώτης δεν ήταν κομματικός, ήταν σε πολύ κακές σχέσεις με τον Σιάντο κι η ηγεσία του κόμματος τον θεωρούσε αλητεία και επικίνδυνο, παρόλο που της ήταν χρήσιμος για να σφάζει.

Αυτά είναι παραμύθια, δεν στέκονται.

Τότε εμφανίζει νέο σχέδιο ο ΕΛΑΣ, το οποίο είναι κυριολεκτικά απαράδεκτο, πονηρό. Μέχρι 10 Δεκεμβρίου ήθελαν να βγουν αποφάσεις για τις δίκες των δοσίλογων, οι οποίες διαρκούσαν πολλές ημέρες. «Εάν δεν έχουν τελειώσει, τότε θεωρούμε άκυρη την συμφωνία». Δεν το λένε, αλλά έτσι είναι. Κι έτσι ξεσπάνε τα Δεκεμβριανά.

Ο ΕΛΑΣ δηλαδή με κάθε τρόπο ήθελε να διατηρήσει τις στρατιωτικές του δυνάμεις...

Γιατί; Ποια ήταν η χρησιμότητα του ΕΛΑΣ εκείνη την εποχή; θα πήγαινε να πολεμήσει στις Αρδέννες; θα πήγαινε στην Ιαπωνία, στην Ιταλία; Πού θα πήγαινε; Που αυτά ήταν θέματα τακτικού στρατού και ειδικών δυνάμεων... Γιατί να υπάρχει ο ΕΛΑΣ ή ο ΕΔΕΣ; Ποιος ο λόγος της ύπαρξης των ανταρτών; Ο μόνος λόγος ήταν η εξουσία. Αυτό κινδύνευαν να χάσουν και κινδύνευαν να σφαγούν και οι ίδιοι, λόγω εκείνων που είχαν κάνει τα προηγούμενα χρόνια. Το αντάρτικο έχει μια φιλοσοφία. Δεν είναι τακτικός στρατός. Ενέδρες κάνουν. Πού θα τις έκαναν τις ενέδρες αλλού;

Να πάμε τώρα στο συλλαλητήριο της 3ης Δεκεμβρίου του 1944, όπου έχει αναπτυχθεί μια διχογνωμία για το

Η διάλυση του παράνομου συλλαλητηρίου της 3ης Δεκεμβρίου 1944 χρησιμοποιήθηκε σαν πρόφαση από τους κομμουνιστές για να δικαιολογήσουν την Ανταρσία.

ποιος ξεκίνησε τους πυροβολισμούς...

Εκεί υπάρχουν πολλές εκδοχές. Πρώτον, σε μια τέτοια συγκέντρωση, το ΚΚΕ γιατί συγκέντρωσε μπροστά- μπροστά γυναικόπαιδα; Αυτό είναι μια γνωστή τακτική του ΚΚΕ. Δεύτερον, υπήρχαν ένοπλοι από την πλευρά του ΕΛΑΣ. Υπάρχει η άποψη οτι ήταν για λόγους ασφαλείας. Οι πυροβολισμοί όμως δεν ξεκίνησαν στο Σύνταγμα. Το πλήθος που κατέβαινε την Βασιλίσσης Σοφίας πέταξε μια χειροβομβίδα στο σπίτι του Παπανδρέου και μετά όρμησαν για να μπουν μέσα. Τότε έπεσαν οι πυροβολισμοί. Επίσης, ένα κύμα που ανεβαίνει την λεωφόρο Συγγρού και φτάνει στην Αμαλίας, επιτίθεται στους αστυνομικούς και ορμάει στην Πλατεία Συντάγματος. Φαίνεται πως αφοπλίστηκαν πολλοί αστυνομικοί τότε. Από κει κι ύστερα εγώ πιστεύω ότι ξεκίνησαν οι πυροβολισμοί από την Αστυνομική Διεύθυνση. Το γιατί δεν το ξέρουμε. Πήγαν να εισβάλουν μέσα; Ο'Εβερτ είχε πει ότι αυτό φοβήθηκε. Επίσης οι αστυνομικοί είχαν άσφαιρα πυρά μόνο για εκφοβισμό. Για μένα παραμένει ένα μεγάλο ερωτηματικό ακόμα το τι συνέβη στις 3 Δεκεμβρίου.

Το ζήτημα είναι άλλο. Η 3η Δεκεμβρίου είναι πρόφασις. Θα ακούσετε ότι το ΕΑΜ δεν είχε σχέδιο. Όμως όλα ήταν έτοιμα. Οι επιθέσεις αρχίζουν στα αστυνομικά τμήματα απ' την επομένη. Στις 4 Δεκεμβρίου. Πού τα είχαν εντοπίσει για να κατευθυνθούν οι ομάδες; Πώς ήξεραν τις εισόδους, τι εξόδους, τους δίπλα δρόμους, τις ταράτσες; θέλω να πω, ότι υπήρχε προετοιμασία για το κίνημα. Θα σας πω και κάτι άλλο.

Μετά την Απελευθέρωση το ΚΚΕ κατέλαβε μια μεγάλη σειρά από κτίρια. Εκείνη την ώρα τα διάλεξε; Το σχέδιο για την κατάληψη των Αθηνών υπήρχε από το '43. Μην γελιόμαστε. Το αναφέρει ο Μακρίδης πεντακάθαρα και αμφισβητείται εκ των υστέρων ευλόγως, γιατί δεν τους συμφέρει.

Το σχέδιο αυτό τροποποιήθηκε και περιέλαβε την κατάληψη των αστυνομικών τμημάτων, και τον Αύγουστο νομίζω του '44 τροποποιήθηκε και πάλι, όπως τελικά εφαρμόστηκε. Δηλαδή ξεκινάμε από πάνω, Θησείο, Μακρυγιάννη και περισφίγγουμε τον κλοιό προς το κέντρο της Αθήνας. Αυτό ήταν το σχέδιο κι αυτό και έγινε. Και από την άλλη μεριά, Σχολή Χωροφυλακής, Γουδί...

Υπάρχουν λοιπόν, ορισμένοι «μύθοι», διαστρεβλώσεις;

Αυτό που δεν επισημαίνεται, είναι ότι τα Δεκεμβριανά δημιούργησαν αποστροφή του κόσμου και μίσος προς το ΚΚΕ και αναπτύχθηκε, όχι ο κρατικός που υπήρχε μέχρι τότε, αλλά ο λαϊκός αντικομουνισμός. Έχει πολύ μεγάλη σημασία. Άλλο να επιβάλλεται ο αντικομουνισμός από πάνω -από το Μεταξά ή τον Βενιζέλο με το ιδιώνυμο ή από τον Ράλλη με τα Τάγματα -και άλλο να υπάρχει ο λαϊκός αντικομουνισμός.

Ο Λίπερ κάνει περιοδείες ,όπως και άλλοι, και τα μηνύματα είναι ότι υπάρχει ενθουσιασμός υπέρ του Βασιλέως και γράφει στο Λονδίνο, ότι είναι μια καινούρια κατάσταση την οποία πρέπει να αποδεχτούμε και να παραδεχτούμε. Ο Παπανδρέου είχε πει κάτι πιο χιουμοριστικό με την ευφράδεια που είχε, ότι με τα Δεκεμβριανά το ΚΚΕ κατασκεύασε βιομηχανία βασιλοφρόνων.

Δεν μπορώ να ξέρω, με τις συνθήκες τρομοκρατίας που υπήρχαν μέχρι τα Δεκεμβριανά, το ποσοστό των βασιλοφρόνων, αλλά μετά που πια ήταν ελεύθερη η έκφραση των αισθημάτων, ξέσπασε.

Από την άλλη πλευρά δεν υπήρχε μεγάλη συμμετοχή του λαού κατά τον μετέπειτα «εμφύλιο»;

Με το ΚΚΕ δεν στρατεύτηκε στην πραγματικότητα ο λαός. Διότι είχε χαθεί πλέον το παραμύθι του ΚΚΕ για «εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα». Δεν είχε κόσμο, γι' αυτό και η αναγκαστική επιστράτευση στα χωριά, έπαιρναν και γυναίκες και άντρες παρά την θέλησή τους και τους πήγαιναν στο βουνό για να πολεμήσουν. Δεν πήγαινε ο κόσμος. Από την άλλη πλευρά η Μακρόνησος γι αυτό δημιουργήθηκε. Πήγαιναν όλοι οι ύποπτοι για να μην πάνε απάνω(στο βουνό). Αντίθετα, έχεις έναν λαό που τρέχει να συστρατευθεί με τις εθνικές δυνάμεις για να πολεμήσει τους κομμουνιστές. Δεν ήταν κι από τις δυο πλευρές η ανάμειξη του λαού.

Τι σχεδιάζετε για το μέλλον;

Συνεχίζεται η έρευνά μου για τα Δεκεμβριανά και ελπίζω σε έναν χρόνο να έχει βγει το νέο βιβλίο, που νομίζω ότι θα είναι και το τελευταίο. Είχα θέσει ως προϋπόθεση στον εαυτό μου, ότι μόνο αν έχω να προσθέσω κάτι καινούριο θα το γράψω και πιστεύω ότι έχω να προσθέσω. Όταν μπεις στην περιπέτεια της έρευνας, είναι τόσο γοητευτική που μετά δεν σ' αφήνει.

Σας ευχαριστούμε πολύ!

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

Πέτρος Μακρής Στάικος
«Κίτσος Μαλτέζος, Ο αγαπημένος των θεών», Ωκεανίδα,2000
«Ο Άγγλος πρόξενος», Ωκεανίδα,2011
«Ο Δεκέμβρης του 1944» (επιμέλεια, μετάφραση), Ίκαρος ,2014
Wallace, David J., 1914-1944, Βρετανική πολιτική και αντιστασιακά κινήματα στην Ελλάδα (μετάφραση, επιμέλεια) Ωκεανίδα, 2009

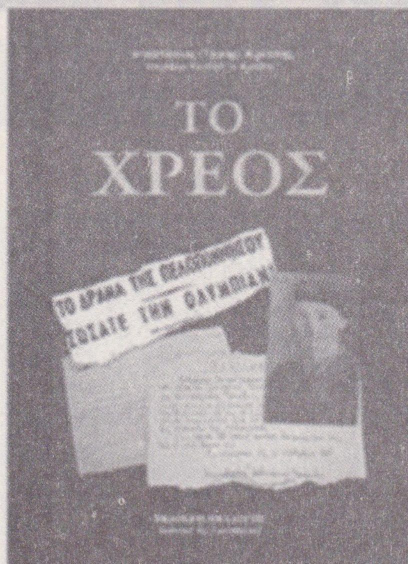
Ἐκδόσεις ΠΕΛΑΣΓΟΣ – 30 ΧΡΟΝΙΑ

Προσφορᾶς στό ΕΘΝΟΚΕΝΤΡΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ (1985 - 2015)

ΕΞΙ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΕΣ ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ γιά τήν ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΒΟΥΛΗ 1941-1944

Σελίδες συνολικά: 552
Τιμή: 37,28 € (προσφ. 25 Ε)

Σελίδες συνολικά: 144
Τιμή: 12,78 € (προσφ. 7 Ε)

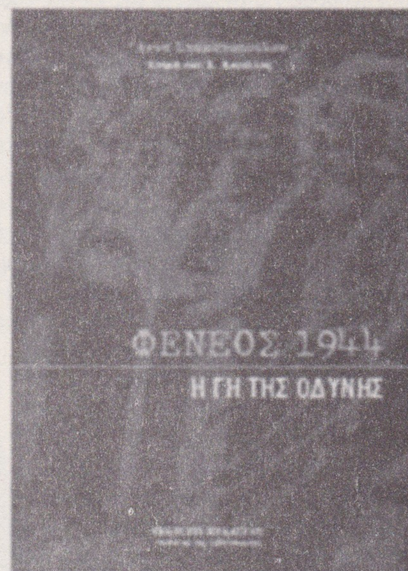

Σελίδες συνολικά: 164
Τιμή: 13,85 € (προσφ. 9 Ε)

Σελίδες συνολικά: 300
Τιμή: 19,17 € (προσφ. 14 Ε)

Σελίδες συνολικά: 264
Τιμή: 12,78 € (προσφ. 8 Ε)

Σελίδες συνολικά: 181
Τιμή: 12,78 € (προσφ. 8 Ε)

ΕΙΔΙΚΕΣ ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

(ΚΑΙ μέ ἀντικαταβολή μέσω ΕΛ.ΤΑ. σύν ΜΟΝΟ 5 € (ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΩΣ ΠΟΣΟΤΗΤΑΣ))

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΕΛΑΣΓΟΣ, Ἰωάννου Χρ. Γιαννάκενα

Βιβλιοπωλεῖο «Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ»

Χαρ. Τρικούπη 14, τ.κ. 106 79 ΑΘΗΝΑ * Τηλ. 210 3628976 - 210 6440021

www.hellasbooks.gr καί acroceramo@hellasbooks.gr

** fb: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΕΛΑΣΓΟΣ-ΟΜΑΔΑ ΦΙΛΩΝ**

ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΗΣ ΣΠΥΡΟΣ ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ "ΖΗΣΕ ΣΑΝ ΝΑ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΠΕΘΑΝΕΙΣ ΑΥΡΙΟ"

του Μιχάλη Γεωργιλά

Το βράδυ της 2ας Φεβρουαρίου 2012, με αφορμή την ημέρα μνήμης του Μίκη Μάντακα, ο Σπύρος Σταθόπουλος, λίγους μήνες πριν αποβιώσει στα 72 του χρόνια, μας μίλησε ζωντανά στην εκπομπή «Θυρωροί της Νύχτας» του Axis radio (το οποίο αποτέλεσε μια πρώτη προσπάθεια, μέχρι το σημερινό διαδικτυακό ραδιόφωνο του Ελεύθερου Κόσμου).

Με την νεανική προθυμία που είχε πάντα, συζητήσαμε για τα χρόνια της νιότης του, την αγωνιστικότητα εκείνης της εποχής στην Ιταλία και όλα τα γεγονότα που τον σημάδεψαν. Οι στιγμές που συγκινήθηκε ήταν πολλές, όπως πολλές ήταν και οι στιγμές όπου γελούσαμε μαζί, από τις ζωντανές διηγήσεις του και τα παραλειπόμενα πολιτικών και ιστορικών συμβάντων στα οποία έλαβε ενεργά μέρος. Από το ηχητικό αυτό αρχείο, διάρκειας πλέον των δύο ωρών, επιλέξαμε μεγάλο μέρος και το παρουσιάζουμε στην Ανάκτηση. Το παράδειγμα από τον **χαρακτήρα** και τους **αγώνες** του Σπύρου Σταθόπουλου, μένει πάντα καθοριστικό για όλους μας και ειδικά για τους νεώτερους Συναγωνιστές.

Ξεκίνησε αναθυμούμενος ο «camerata Stathopoulos», ως επιστέγασμα μιας ζωής γεμάτης αγωνιστικότητα, την γνωστή ρήση του Ezra Pound και πόσο σημαντικό είναι το να κάνει κάποιος στην πράξη «θυσίες για τις Ιδέες» του. Επισήμανε την ανάγκη να ενωθούν κάποτε οι Εθνικιστές, παρά τις διαφορές τους, όπως έγινε στην Ιταλία στα «χρόνια του μολυβιού», μπροστά στον κίνδυνο που ερχόταν. Έπειτα σχολίασε για τον εθνικιστικό χώρο: «Γιατί ο κάθε καιροσκόπος πολιτικός απευθύνεται σ' αυτόν τον χώρο για να ξεκινήσει; Για τον δυναμισμό

«Με γυρίσατε 37 χρόνια πίσω» μας είπε όταν ήρθε, όπως πάντα αργοπορημένος και με ένα τσιγάρο στο χέρι, στο studio του Axis

του, για την αγνότητα, για την θυσιαστικότητα που έχουν οι Εθνικιστές. Θυμάστε το πρώτο συνέδριο του ΛΑ.Ο.Σ.; Ποιοι το αποτελούσαν; Οι του Κόμματος της 4ης Αυγούστου, της Εθνικής Παράταξης, της Ε.Π.ΕΝ., της Χρυσής Αυγής...Όλοι αυτοί ήταν οι ιδρυτές...».

Αναμνήσεις από τα «χρόνια του μολυβιού»

Στην συνέχεια διηγήθηκε γεγονότα από τα νεανικά του χρόνια στην Ιταλία: «Σήμερα, μετά από τόσα χρόνια- που τα σκέφτομαι όσα πέρασαν και συγκινούμαι- είναι σαν να μην τα έζησα... Δεν μπορώ να πιστέψω ότι αυτά τα πράγματα έγιναν- δεν ήταν μόνο η δολοφονία του Μάντακα την περίοδο εκείνη "του μολύβου" (της σφαίρας δηλαδή, όπως την χαρακτήρισαν οι Ιταλοί), των Ερυθρών Ταξιαρχιών κλπ... Το πώς ζήσαμε, αντιδράσαμε, αγωνιστήκαμε, το πώς κυριαρχήσαμε...Ήταν η νεολαία που σπούδαζε στο εξωτερικό- όχι μόνο στην Ιταλία. Ο Ε.Σ.Ε.Σ.Ι. είχε φτάσει στα 6.000- 7.000 άτομα, στην Ιταλία μόνο. Εκείνο που με εξέπλητε ήταν το αυθόρμητο και το επικίνδυνο εκείνου του αγώνα! "Vivere pericolosamente" που λέμε, στην κυριολεξία!

Βέβαια ο Ε.Σ.Ε.Σ.Ι. δεν θα μπορούσε να δημιουργηθεί από το μηδέν. Προϋπήρξε η ΟΕΦΣΙ (Ομοσπονδία Ελληνικών Φοιτητικών Συλλόγων Ιταλίας). Από πίσω κρυβόταν η ΕΔΑ και κάποια στιγμή αποκαλύφθηκαν οι σκοποί τους. Με έβγαλαν αντιπρόεδρο στο συνέδριο, κάποια στιγμή τους ξεσκέπασα και διαλύθηκε ο ΟΕΦΣΙ.

Τα γραφεία του Ε.Σ.Ε.Σ.Ι. στη Νάπολη. Η πόλη αυτή ήταν η βάση για την ανάπτυξη των εθνικιστών φοιτητών.

ἀναγέννησις

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ ΕΘΝΙΚΩΝ ΣΥΝΔΕΣΜΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΠΟΥΔΑΣΤΩΝ ΙΤΑΛΙΑΣ

"RINASCITA" RIVISTA MENSILE ... DELLA FEDERAZIONE "LEGA NAZIONALE STUDENTI GRECI IN ITALIA"

ΕΤΟΣ Α' Ἀριθμὸς φύλλου 12 ANNO II° Numero 12	ΜΑΡΤΙΟΣ — ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1970 MARZO — APRILE 1970	Διεύθυνσις: LEGA NAZIONALE STUDENTI Indirizzo : GRECI IN ITALIA P.O.B. 64—80100 NAPOLI-ITALIA

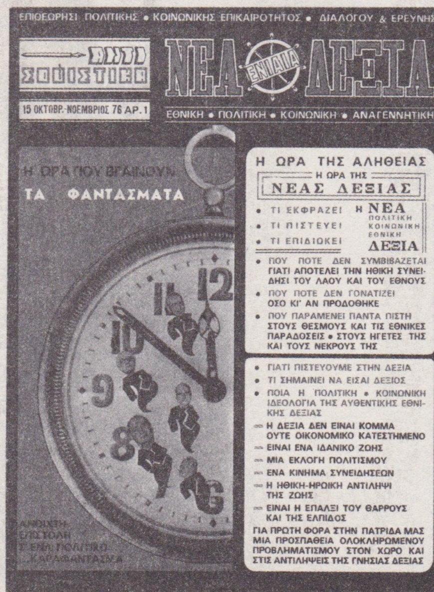
Ριζικὰ καὶ ὁλοκληρωτικὰ

ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙ

ΣΠΥΡΟΥ ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΥ Προέδρου τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τοῦ Ε.Σ.Ε.Σ.Ι.

επάνω: Η εφημερίδα «Αναγέννησις», το ιδεολογικό όργανο των Ελλήνων Εθνικιστών στην Ιταλία.

κάτω: Η «Νέα Δεξιά», το περιοδικό που εξέδωσε ο Σπύρος Σταθόπουλος τον Οκτώβριο του 1976, όταν πια είχε επιστρέψει στην Ελλάδα.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ • ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΟΣ • ΔΙΑΛΟΓΟΥ & ΕΡΕΥΝΗΣ

ΑΝΤΙ ΣΟΦΙΣΤΙΚΗ

15 ΟΚΤΩΒΡ.-ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 76 ΑΡ. 1

ΝΕΑ ΕΝΙΑΙΑ ΔΕΞΙΑ

ΕΘΝΙΚΗ • ΠΟΛΙΤΙΚΗ • ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ • ΑΝΑΓΕΝΝΗΤΙΚΗ

Η ΩΡΑ ΠΟΥ ΒΓΑΙΝΟΥΝ ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ
Η ΩΡΑ ΤΗΣ
ΝΕΑΣ ΔΕΞΙΑΣ

- ΤΙ ΕΚΦΡΑΖΕΙ
- ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΕΙ
- ΤΙ ΕΠΙΔΙΩΚΕΙ

Η ΝΕΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΘΝΙΚΗ ΔΕΞΙΑ

- ΠΟΥ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΣΥΜΒΙΒΑΖΕΤΑΙ ΓΙΑΤΙ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΤΗΝ ΗΘΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ
- ΠΟΥ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΓΟΝΑΤΙΖΕΙ ΟΣΟ ΚΙ' ΑΝ ΠΡΟΔΟΘΗΚΕ
- ΠΟΥ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ ΠΑΝΤΑ ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΥΣ ΘΕΣΜΟΥΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΕΘΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ • ΣΤΟΥΣ ΗΓΕΤΕΣ ΤΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ ΤΗΣ

- ΓΙΑΤΙ ΠΙΣΤΕΥΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΔΕΞΙΑ
- ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΔΕΞΙΟΣ
- ΠΟΙΑ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ • ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΑΥΘΕΝΤΙΚΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΔΕΞΙΑΣ

= Η ΔΕΞΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΟΜΜΑ ΟΥΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟ
= ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΙΔΑΝΙΚΟ ΖΩΗΣ
= ΜΙΑ ΕΚΛΟΓΗ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
= ΕΝΑ ΚΙΝΗΜΑ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΝ
= Η ΗΘΙΚΗ-ΗΡΩΙΚΗ ΑΝΤΙΛΗΨΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ
= ΕΙΝΑΙ Η ΕΠΑΛΞΙ ΤΟΥ ΘΑΡΡΟΥΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΛΠΙΔΟΣ

ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΑΣ ΜΙΑ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΥ ΣΤΟΝ ΧΩΡΟ ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ ΤΗΣ ΓΝΗΣΙΑΣ ΔΕΞΙΑΣ

Και φτάνουμε στον Ε.Σ.Ε.Σ.Ι. Διασπάστηκε ο ΟΕΦΣΙ και εμείς δημιουργήσαμε μια άλλη βάση. Είχαμε φτιάξει κάποιες υποδομές. Η Επανάσταση του '67 δεν είχε γίνει ακόμα, η Ελλάδα ήταν σε μια άθλια κατάσταση... **Εμείς, σε αντίδραση προς τους κομμουνιστές αρχίσαμε τον συντονισμό βάζοντας απ' την τσέπη μας στον Ε.Σ.Ε.Σ.Ι.** - που λέγανε ύστερα ότι μας πληρώνουνε κλπ... Εγώ ήμουν ο πρώτος ξένος που εξελέγη στην "ιταλική ΕΦΕΕ"».

«Υπήρχαν γύρω στις 20 ιταλικές εθνικιστικές οργανώσεις τότε... Το **MSI** (Ιταλικό Κοινωνικό Κίνημα) η **FUAN**(το φοιτητικό τους). Στα πανεπιστήμια είχαν μεγάλες πλειοψηφίες, παρότι ήταν σαν κόμμα φασιστικό και αντιπροσώπευαν "τους κακούς"... Ο Ε.Σ.Ε.Σ.Ι άρχισε να απλώνεται και φτάσαμε να έχουμε περίπου 35 τοπικούς συνδέσμους που συνήλθαν στο πρώτο συνέδριο στη Νάπολη. Κάναμε στο Ρίμινι τον μνημόσυνο των Ριμινιτών με 1.500 φοιτητές να δακρύζουν και να συγκινούνται, ένα κλίμα καθαρόαιμα ελληνικό που δεν ξέρω αν το χαμε ξαναζήσει ή θα το ξαναζήσουμε... Έτσι, όταν έγινε στην Ελλάδα η 21η Απριλίου, άρχισαν ο τύπος, τα πανεπιστήμια, οι αντιφασιστές Ιταλοί να ξεσκώνονται εναντίον την Ελλάδας.

Το '68 έγινε ο "Μάης". Εμείς ήμασταν οι "αντί-", λάβαμε μέρος ενεργά. Εμείς με αυτούς "σκοτωθήκαμε". **Τον Χαβιέ Σολάνα τον συνάντησα στο πεζοδρόμο. Με τον Κον Μπετίτ τα ίδια. Με τα παλούκια κι αυτοί κι εμείς....** Δεν ήταν το θέμα να κάτσουμε φρόνιμα, αλλά το να υπερασπίζεσαι την τιμή σου, να υπερασπίζεσαι ό, τι καλύτερο έχει δώσει η Ελλάδα... Αυτά γίνονταν στα πλαίσια του "Μάη"... Όλοι αυτοί τότε ήταν "αμερικανοφάγοι". Αν δεν ήξερα τα ονόματά τους, δεν θα περίμενα ποτέ ότι είναι αυτοί οι ίδιοι σημερινοί αστοί κύριοι, τα σκυλάκια των Αμερικάνων».

Ο Σπύρος Σταθόπουλος, εθνικιστής αγωνιστής και διανοούμενος, γεννήθηκε στις 29 Ιουνίου 1940 στο Αγρίνιο και πέθανε στις 2 Δεκεμβρίου 2012. Από τα εφηβικά του χρόνια, εντάχθηκε στο κόμμα «4η Αυγούστου». Εγκαταστάθηκε στην Ιταλία όπου φοίτησε στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου της Νάπολι. Το 1970 ανακηρύχθηκε διδάκτορας, στην έδρα των Πολιτικών Επιστημών. Εντάχθηκε ως στέλεχος στο M.S.I. (Ιταλικό Κοινωνικό Κίνημα) και έγινε το 1962 ο πρώτος μη Ιταλός που εκλέχθηκε με τους συνδυασμούς της F.U.A.N., στα Ιταλικά πανεπιστήμια. Συνδέθηκε με τον Gianfranco Fini και τον Giorgio Almirante, ενώ ανήκε ιδεολογικά στη Λαϊκή Εθνικοκοινωνική τάση του M.S.I. και την μετέπειτα ομάδα της «Ordine Nuovo», του Pino Rauti. Το 1967 ίδρυσε τον «LEGA-Ε.Σ.Ε.Σ.Ι.» (Εθνικός Σύνδεσμος Ελλήνων Σπουδαστών και Νέων Επιστημόνων Ιταλίας και Δυτικής Ευρώπης),

ΣΤΟ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ

Στο βήμα σε εκδήλωση του MSI (Ιταλικό Κοινωνικό Κίνημα), μετά από πρόσκληση του Τζόρτζιο Αλμιράντε. Το MSI ιδρύθηκε το 1946, σαν ένα επαναστατικό εθνικιστικό κίνημα και είχε αξιόλογη εκλογική και ακτιβιστική πορεία παρά τις διώξεις που υπέστησαν τα μέλη του. Σε αυτό συσπειρώθηκαν πολλοί ριζοσπάστες εθνικιστές μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Ο Αλμιράντε που ανέλαβε την ηγεσία το 1947, συνδέθηκε στενά με τον Σπύρο Σταθόπουλο.

Οι Αγώνες των Ελλήνων Εθνικιστών φοιτητών στην Ιταλία

«Για έναν χαρακτηρισμό νιώθω περήφανος και χαίρομαι. **Διότι έχω χαρακτηριστεί - από τότε που ήρθα στην Ελλάδα με τη Νέα Δεξιά και ό, τι ακολούθησε - ως ενωτικός.** Από ορισμένους λεγόταν και αρνητικά, μάλλον γιατί πείραζε κάποια από τα μαγαζάκια.

Και στον Ε.Σ.Ε.Σ.Ι. υπήρχαν χίλιες τάσεις. Εγώ προσπαθούσα να κρατάω τις ισορροπίες. Υπήρχαν κίνδυνοι και η αιτία ήταν η πρεσβεία μας. Δεν είχαμε πού να καλυφθούμε, μας κυνηγούσαν οι πάντες, και πιο πολύ οι Έλληνες πρόξενοι. Γιατί μας θεωρούσαν ανταγωνιστές. Βάζανε μέσα καιροσκόπους, δημιουργούσαν διάφορες καταστάσεις... Εγώ ήμουν ο "κακός". Δυστυχώς, αυτός που ηγείται, συγκεντρώνει τα πυρά».

«Ο **Βεντούρης** ήταν προχωρημένος για τα δεδομένα της εποχής, ήταν καθαρά εθνικοκοινωνικής τάσεως, ήταν ασυμβίβαστος. Εγώ τον χαιρόμουνα, μέσα μου ήθελα να είμαι Βεντούρης, αλλά δεν μου το επέτρεπαν οι ευθύνες. Ήταν εύκολο να μας τινάξουν, μας κατήγγειλαν συνέχεια στην κυβέρνηση, ότι κάναμε "επανάσταση στην επανάσταση", ότι ήμασταν ακραίοι, φασίστες. Αυτά τα δελτία έστελναν τα προξενεία. Να διαλύσω ένα πράγμα που είχε φτάσει σε όλη την Ευρώπη να έχει 18.000 μέλη; Έπρεπε κάπως να τα συμβιβάζουμε. Ερχόμασταν με πόλεμο με την πρεσβεία...

Ήθελαν να τον διαγράψω.. **Την εμπροσθοφυλακή του Ε.Σ.Ε.Σ.Ι; Τι μου ζητάτε; Γιατί όντως ο Βεντούρης κι η παρέα του ήταν η αιχμή του δόρατος...** Κι από κείνη την ώρα άρχισε η αντίστροφη μέτρηση για την διάλυση του Ε.Σ.Ε.Σ.Ι. Βέβαια, και στο βιβλίο "Πού πήγαν εκείνα τα παιδιά" το αναγνώρισαν οι Συναγωνιστές, πως δεν ήξεραν ανάμεσα σε τι πιέσεις βρισκόμουν εγώ. Ο Βεντούρης απογοητεύτηκε. Η διαφορά μας είναι ότι εγώ επιμένω, έστω κι αν πολλές φορές παρεξηγηθώ...»

Με τον Τζιανφράνκο Φίνι. Παρά την μετέπειτα πορεία που ακολούθησε ο τελευταίος, διατήρησε τις προσωπικές σχέσεις με τον παλιό του συναγωνιστή Σταθόπουλο.

17 Μαΐου 2011. Ίσως η τελευταία φωτογραφία του, στους χώρους των εκδόσεων «Λόγχη», όπου παραχώρησε συνέντευξη στην ιταλική τηλεόραση, RAI.

Έτσι ζούσαν οι Έλληνες Εθνικιστές στην Ιταλία... Μέσα στον κίνδυνο και τις μάχες

«Ο Ε.Σ.Ε.Σ.Ι. μέσα στα "μολυβένια χρόνια" έδρασε, είχαμε πάρα πολλά θύματα. Όχι μόνο μεταξύ Ελλήνων. Είχαμε επιθέσεις από παντού. Για να πάω σπίτι μου έκανα εκατό φορές το γύρο. Ή κοιμόμασταν μέσα στα γραφεία κλπ. Διότι μας στήναν καρτέρι, μου σπάσαν το κεφάλι στο δεύτερο συνέδριο... Ήμουν άυπνος, κατέβηκα σε ένα κουρείο για να ξυριστώ τουλάχιστον, να συνέλθω λιγάκι... Οι κομμουνισταί, τα συνδικάτα, είχαν δημιουργήσει ολόκληρη ιστορία εναντίον του "φασιστικού συνεδρίου" κλπ. Είχαν πλακώσει εκατοντάδες γύρω-γύρω... Κάποια στιγμή εγώ άκουσα φασαρία . Κοίταζαν προς το κτίριο του συνεδρίου. Πήγα στην τζαμαρία του κουρείου. Τότε, με βλέπει ένας τραμπούκος. "Να τος ο φασίστας!" και πλακώνουν όλοι μπροστά στο κουρείο. "Εβγα έξω ρε πούστη! Εβγα εξω φασίστα!"

Όπως ήμουν, πλακώνουν απάνω μου, ούτε ξέρω πόσοι ήταν, μπουνιές- κλωτσιές, έπεσα κάτω κι όπως ήμουν άρχισα να μπουσουλάω κάτω απ' τα πόδια τους. Τι έπεφτε στο κεφάλι μου δεν μπορώ να το περιγράψω. Οι καραμπινιέρηδες τίποτα, καμιά παρέμβαση... Και μόλις έφτασα απέναντι ήρθαν επάνω μου οι καραμπινιέρηδες. Στεκόμουν όρθιος απ' την υπερένταση. Μπαίνω μέσα στο κτίριο. Πάω στον τρίτο όροφο και μόλις φθάνω στην αίθουσα κατέρρευσα. **Ξύπνησα μετά εφτά μέρες στο νοσοκομείο...**

Το δικό μου δεν ήταν τίποτα μπροστά στον Μάντακα και σε άλλων. Τον Θόδωρο τον Καραμπέτσο τον πετσοκόψανε μια νύχτα. Άλλα παιδιά τρελάθηκαν. Έχουμε πολλά θύματα. Τα οποία δεν ξέρει κανείς. Είτε διακόψανε σπουδές, είτε κυνηγηθήκαν, είτε τραυματιστήκαν, είναι πάρα πολλά... Όλα αυτά τα τραύματα και οι ταλαιπωρίες αφήνουνε σημάδια... Όποιος τα έχει ζήσει..δεν μπορώ να σας μεταφέρω αυτό που νιώθω... όταν πλησιάζει αυτή η μέρα(της μνήμης δολοφονία του Μάντακα), έρχονται όλ' αυτά στο νου».

«Οι Ιδέες δεν πεθαίνουν ποτέ!»

«**Δεν υπάρχει πατριωτικός φιλελευθερισμός**. Μόνο η τάση προς την ελευθερία, άλλο αυτό. Αυτό είμαστε εμείς. Ορισμένοι το χρησιμοποιούν σαν μάσκα. Οι φιλελεύθεροι έχουν ξεβρακωθεί σήμερα ποιοι είναι στ' αλήθεια. Γι' αυτό κι εγώ έλεγα πάντα και έγραφα, ότι ο φιλελεύθερος είναι ένας δούλος. Εμείς είμαστε ελεύθεροι. Δεν χρειάζεται να βάζουμε μπροστά τίποτα».

«Το έχω πει κι άλλες φορές, για να πας μπροστά, για να προοδεύσεις, πρέπει να κάνεις ένα βήμα πίσω, όπως κάνουν οι δρομείς. Κι αυτό το πίσω, για μας τι σημαίνει; Είναι το ένδοξο παρελθόν»!

«Για να δώσω να καταλάβουν οι δικοί μας, μου έλεγε ο Αλμιράντε: **"Να είσαι περήφανος και να θυμάσαι πάντα ότι σου έχω πει: ζήσε σα να πρόκειται να πεθάνεις αύριο, σκέψου και δράσε όμως, σα να μην πρόκειται να πεθάνεις ποτέ..! Όπως και οι πρόγονοί σας. Όσο ζουν οι Ιδέες τους , ζουν και αυτοί. Όπως και ο Μάντακας, γιατί είχε διαχρονικές Ιδέες!"** Είδατε τι ωραία! Όταν σκέπτεσαι έτσι, οι Ιδέες σου δεν πεθαίνουν, αυτό μου είπε. Κι όταν μου το είπε πρώτη φορά, "τι με κοιτάς έτσι", μου λέει; "Κατάλαβα", λέω, "την διάσταση αυτού του πράγματος". Μου λέει "είναι απλό Σπύρο, αν διαβάσεις καλύτερα τον Πλάτωνα θα το βρεις εκεί αυτό"! Αλλά ο Πλάτωνας πέθανε; Ο Σωκράτης πέθανε; Ο Αριστοτέλης πέθανε; Οι Ιδέες δεν πεθαίνουν ποτέ»!

Λίγα λεπτά αργότερα, η συνέντευξη έκλεισε μέσα σε κλίμα συγκίνησης αλλά και αισιόδοξης διάθεσης, με την ενθύμηση του συνθήματος / χαιρετισμού, που χρησιμοποιούσαν οι Ιταλοί Εθνικιστές:

«Να σας ευχαριστήσουμε, για μας ήταν τιμή και συγκίνηση. "Camerata Stathopooulos, a noi!"». «Να πω και την συνέχεια; **"E il culo degli altri..!"**».

«Που σημαίνει;»

«Και στον πισινό των άλλων»! Έτσι βάζοντας όλοι μας τα γέλια αποχαιρετήσαμε τους ακροατές...

που έφτασε να αριθμεί 15.000 μέλη, κατακτώντας πανευρωπαϊκή φήμη και συγκαταλεγόμενος στην πρωτοπορία του επαναστατικού εθνικισμού της εποχής. Για την πολιτική του δράση διώχθηκε από το καθεστώς (Κράτος και αντιφασίστες). Το 1969 πήρε μέρος στην Α' Ευρωπαϊκή Συνδιάσκεψη για τη συγκρότηση της Ευρωδεξιάς στη Ρώμη και ήταν ένα από τα ιδρυτικά στελέχη της «Costituente Europea» στην οποία συμμετείχαν στελέχη από την Ιταλία, τη Γαλλία, την Ισπανία και την Ελλάδα, που αργότερα εκπροσωπήθηκε στο Ευρωκοινοβούλιο. Μετά την επιστροφή του στην Ελλάδα, εργάστηκε ως ανώτερο στέλεχος ασφαλιστικών εταιρειών. Το 1976 εξέδωσε το πολιτικό περιοδικό «Νέα Ενιαία Δεξιά». Πάντα ενωτικός και προκειμένου να υπηρετηθεί το εθνικό καλό, συντάχθηκε από το 1977 κι έπειτα με τα κόμματα, «Εθνική Παράταξις», με την ομάδα «Κίνημα», το ΕΝ.Ε.Κ. (Ενιαίο Εθνικιστικό Κίνημα»), το «Κ.Ε.ΜΕ.», («Κίνημα Ελλήνων Μεταρρυθμιστών»), την Ε.Π.ΕΝ., («Εθνική Πολιτική Ένωσις») το «Ελληνικό Μέτωπο» και τέλος το «ΛΑ.Ο.Σ.», απ' όπου τελικά αποχώρησε. Ποτέ δεν εξαργύρωσε τις διεθνείς γνωριμίες και την επιρροή του αλλά αντίθετα συνέβαλλε συστηματικά στην πρόοδο του Εθνικιστικού Κινήματος, χωρίς να ζητά ανταπόδοση.

η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ της ΜΗΤΡΙΑΡΧΙΑΣ στον ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΔΥΤΙΚΟ ΚΟΣΜΟ

του Νίκου Καρατουλιώτη

Ένα φαινόμενο που έχει παρατηρηθεί στο δυτικό κόσμο της νεωτερικότητας, είναι η επιστροφή της μητριαρχίας ή για να μην γινόμαστε τόσο απόλυτοι, θα λέγαμε καλύτερα ότι έχουν διαπιστωθεί έντονα μητριαρχικά χαρακτηριστικά. Ως γνωστόν στο παρελθόν οι λαοί που διέθεταν μητριαρχικά χαρακτηριστικά παρήκμασαν και ηττήθηκαν για λόγους που θα αναφερθούν παρακάτω. Εκτός από την επιστροφή των μητριαρχικών χαρακτηριστικών, η σύγχρονη δυτική γυναίκα ύστερα από την κοινωνική της απελευθέρωση έχει εκτροχιαστεί και εναντιωθεί με την πραγματική της φύση. Βέβαια, αυτή η πτώση και παρακμή έχει επιτραπεί από τον εκφυλισμό και την θηλυκοποίηση του άντρα, κάτι το οποίο έχει καταφέρει σε μεγάλο βαθμό η σύγχρονη κοινωνία προπαγανδίζοντας και δαιμονοποιώντας την αρρενωπότητα και την ανδροπρέπεια.

Η φύση των μητριαρχικών κοινωνιών μέσα ιστορικό χρόνο

Γυρίζοντας πίσω στους προελληνιστικούς χρόνους, βάσει των ερευνών και στοιχείων δεν μπορεί να γίνει λόγος ότι οι τότε κοινωνίες ήταν εξ ολοκλήρου μητριαρχικές αλλά υπήρχαν έντονα μητριαρχικά ή μητρογραμμικά στοιχεία. Μια πολύ καλή δουλειά σε αυτό το θέμα έχει γίνει από τον Παναγή Λεκατσά και Ερνστ Μπόρνεμαν στα βιβλία τους η **«Μητριαρχία»** και η **«Πατριαρχία»** αντίστοιχα. Αξίζει να σημειωθεί ότι και οι δύο ήταν γνωστοί για τις μαρξιστικές τους απόψεις και στα βιβλία γίνεται αντιληπτό ότι και οι δύο πήραν μια ξεκάθαρα μεροληπτική στάση απέναντι στις μητριαρχικές κοινωνίες, διότι σε αυτές παρατηρήθηκαν στοιχεία της κοινοκτημοσύνης των αγαθών και του πλούτου. Εν τούτοις, εξήγησαν τους λόγους που οι μητριαρχικοί λαοί οδηγήθηκαν στην παρακμή και όπως έδειξαν τα γεγονότα ήταν φυσικό να επικρατήσουν οι πατριαρχικοί.

Οι πατριαρχικά δομημένες κοινωνίες, παρουσίαζαν αντοχή μέσα στην ιστορία σε σχέση με τις μητριαρχικές. Η μεταμοντέρνα οπτική για τις διαφυλικές σχέσεις, αλλοτρίωσαν και τα δύο φύλα και συνέτειναν στην κοινωνική κατάπτωση

Πριν εξηγηθούν οι λόγοι, να αναφέρουμε ότι **δεν μιλάμε για ιστορία αλλά για προϊστορία**, μεταξύ παλαιολιθικής και νεολιθικής εποχής. Σύμφωνα με τον Μπόρνεμαν, ο κύριος λόγος που παρήκμασε η μητριαρχία οφείλεται στη εξάπλωση των Ινδοευρωπαίων κατά την νεολιθική εποχή. Οι Ινδοευρωπαίοι ήταν λαοί πατριαρχικοί, νομαδικοί, μυημένοι στις πολεμικές αρετές και στις σκληρές συνθήκες επιβίωσης. Αντίθετα, οι μητριαρχικοί λαοί ζούσαν σε μακροχρόνια ειρήνη, δεν είχαν μυηθεί στον πόλεμο και ζούσαν σε πόλεις με ανοχύρωτα τείχη. Αυτή η **θεωρία του Μπόρνεμαν** είχε να κάνει στο σύνολο μεταξύ των πατριαρχικών και μητριαρχικών λαών. Τρανό παράδειγμα πολιτισμού με έντονα μητρογραμμικά στοιχεία ήταν η Αίγυπτος. Η Αίγυπτος τότε άντεξε σθεναρά και απέκρουσε με αποτελεσματικότητα τις επιθέσεις των λαών της θάλασσας, που ήταν Ινδοευρωπαίοι και πατριαρχικοί.

Αργότερα όμως, είδαμε την Αίγυπτο να

ισοπεδώνεται από την ξεκάθαρα πατριαρχική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία.

Από την άλλη, αυτό που είπε ο **Παναγής Λεκατσάς** ήταν ότι η μητριαρχία ακμάζει στην παλαιολιθική εποχή όπου η κοινωνία ήταν τροφοσυλλεκτική, με τον άντρα να αναλαμβάνει αποκλειστικά το κυνήγι και η γυναίκα την καρποσυλλογή. Η γυναίκα εκτός από τον ρόλο της εργάτριας κατέχει και τον ρόλο της μητέρας αναλαμβάνοντας την φροντίδα, την ανατροφή και τη διαπαιδαγώγηση του παιδιού. Από την άλλη το παιδί αδυνατεί να γνωρίσει τον πατέρα του αφού το κυνήγι τον υποχρεώνει να λείπει για μεγάλο διάστημα από το σπίτι. Έτσι συντελούνται οι λόγοι που καθιστούν κυρίαρχο τον ρόλο της γυναίκας στην παλαιολιθική εποχή. Αργότερα, στις αρχές της νεολιθικής εποχής με την ανακάλυψη των εργαλείων και την εξημέρωση των ζώων τα πράγματα αλλάζουν ριζικά. Από την καρποσυλλογή και το κυνήγι πλέον περνάμε στην κτηνοτροφία και την γεωργία που γίνεται αποκλειστική δουλειά των αντρών. Σιγά- σιγά δημιουργούνται οικίες, οικογένειες και αγροτικές περιουσίες όπως επίσης δημιουργείται και η ανάγκη υπεράσπισης και ασφάλειας αυτών, κάτι που είναι στην αρμοδιότητα του άντρα. Έτσι **ο άντρας αποκτά τον σημαντικότερο ρόλο στην κοινωνία** και η γυναίκα αρχίζει να περιορίζει τις αρμοδιότητες της με αποτέλεσμα να εδραιωθεί η πατριαρχία.

Η διαφορετική εξέλιξη των πατριαρχικών κοινωνιών

Από τότε που πήραν την κατάσταση στα χέρια τους οι πατριαρχικοί λαοί, δηλαδή οι άντρες, πολιτισμοί δημιουργήθηκαν, αναδείχθηκαν και προόδευσαν. Οι άντρες ήταν αυτοί που πρωτοστάτησαν σε κάθε τομέα, οι άντρες ήταν αυτοί που κατέκτησαν, υπερασπίστηκαν και ανάκτησαν εδάφη και ενδιαφέρθηκαν για την επιβίωση της πατρίδας και του πολιτισμού. Αυτά διότι οι άντρες ήταν ανέκαθεν ανταγωνιστικοί και επιρρεπείς στον κίνδυνο και την περιπέτεια κα όλα αυτά λειτούργησαν εξελεγκτικά .

Από την άλλη πλευρά, εκ φύσεως οι γυναίκες δεν έδειξαν καμιά προθυμία για όλα αυτά . Από βιολογικής άποψης, αυτό που ενδιέφερε την γυναίκα ήταν η υλική επιβίωση και πώς να εγκλιματιστεί σε διάφορες καταστάσεις. Όσον αφορά για το τελευταίο, κατά την διάρκεια ενός πολέμου, όταν μια χώρα εισέβαλλε στην άλλη, οι γυναίκες δεν δίσταζαν να συμμαχήσουν με τον εχθρό. Αυτό παρατηρήθηκε ευρέως και κατά την διάρκεια του Β' Παγκοσμίου πολέμου. **Όταν οι Γερμανοί στρατιώτες εισέβαλλαν σε χώρες, οι γυναίκες δεν δίσταζαν να συμμαχήσουν μαζί τους δημιουργώντας ερωτικές σχέσεις.** Το ίδιο έγινε και με τον πόλεμο

Ο ρόλος της γυναίκας στην σύγχρονη κοινωνία

Σεβόμαστε την γυναίκα που σέβεται την φύση της και τον πραγματικό σκοπό τον για τον οποίο δημιουργήθηκε και αυτός δεν είναι άλλος από την διαιώνιση του ανθρώπινου είδους. Ομοίως, αυτό ισχύει και για τον άντρα. Επειδή είμαστε υποστηρικτές της πατριαρχίας αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει να επικροτούμε την οποιαδήποτε συμπεριφορά του άντρα. Όπως δεν ανεχόμαστε κάθε συμπεριφορά της γυναίκας που δεν υπόκειται στη φύση της, έτσι δεν ανεχόμαστε και την συμπεριφορά του άντρα. Και εδώ θα ταυτιστούμε με την άποψη του Ιούλιου Έβολα : «Δεν μπορούμε να αναρωτηθούμε εάν η "γυναίκα" είναι ανώτερη ή κατώτερη του "άντρα" περισσότερο από ό, τι μπορούμε να αναρωτηθούμε εάν το νερό είναι ανώτερο ή κατώτερο της φωτιάς. Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι μια γυναίκα που είναι τελείως γυναίκα, είναι ανώτερη από έναν άντρα που είναι ατελώς άνδρας, όπως ένας αγρότης που είναι πιστός στην γη του και κάνει το έργο του στην εντέλεια, είναι ανώτερος από έναν Βασιλέα που δεν μπορεί να κάνει τη δική του εργασία».

Αλλά όπως αναφέραμε παραπάνω, όταν σε ένα πολιτισμό ασκούσε μεγάλη επιρροή η γυναίκα, αργά ή γρήγορα αυτός πολιτισμός παρήκμαζε. Στο σύγχρονο δυτικό κόσμο δεν είναι μόνο ότι η γυναίκα ασκεί επιρροή σε πολλά σοβαρά θέματα και ότι βρίσκεται σε θέσεις ζωτικής σημασίας. Πλέον η δυτική γυναίκα σε μεγάλο βαθμό, έχει αποπροσανατολιστεί από το σκοπό της, κινείται αντίθετα στη φύση, έγινε βλάσφημη, προκλητική και ανήθικη. Απέκτησε πολιτικά δικαιώματα, χειραφετήθηκε και απελευθερώθηκε σεξουαλικά. Και όλες αυτές οι συμπεριφορές οδήγησαν όχι μόνο τον άντρα στον εκφυλισμό αλλά και την κοινωνία.

στον Βιετνάμ, όταν πολλές βιετναμέζες πήγαιναν με το μέρος των αμερικάνων στρατιωτών. Ο λόγος που συμμαχούσαν μαζί τους δεν ήταν ιδεολογικός, δηλαδή οι γυναίκες δεν έγιναν εθνικοσοσιαλίστριες ή φιλοαμερικάνες, αλλά ήθελαν με κάθε τρόπο να εξασφαλίσουν την επιβίωση τους και την ύπαρξη τους.

Η επίδραση της σεξουαλικής ηθικής μίας κοινωνίας

Αξίζει να επισημάνουμε ότι όλες οι γυναίκες δεν είναι ίδιες, αλλά υπάρχουν πολλαπλές και συνεχείς συμπεριφορές. Για αυτό το ζήτημα έγινε μια σπουδαία έρευνα από τον εθνολόγο και ανθρωπολόγο **Τζόσεφ Άνγουιν** στο βιβλίο «Φύλο και Πολιτισμός». Ο Άνγουιν πίστευε ότι ένας πολιτισμός προοδεύει ή παρακμάζει ανάλογα με το βαθμό της σεξουαλικής ηθικής και της γυναικείας αγνότητας. Για τον Άνγουιν, όταν πολιτισμοί ασπάζονταν τις φεμινιστικές αξίες, όταν υπήρχαν ομοφυλοφιλικές σχέσεις , όταν οι γυναίκες ήταν πιο πολύ χειραφετημένες και επικρατούσε ένας φιλελεύθερος χαρακτήρας όσον αφορά την σεξουαλική ηθική, αυτός ο πολιτισμός έχανε την συνοχή του και τον σκοπό της ύπαρξης του με αποτέλεσμα να καταστραφεί.

Αντίθετα, όταν επικρατούσε σεξουαλική ηθική και πειθαρχία και τα ετερόφυλα ζευγάρια διατηρούσαν μονογαμικές σχέσεις, μόνο τότε ο πολιτισμός πρόοδευε, δημιουργούσε σωστές οικογένειες, διοχέτευε ενέργεια για σπουδαία πολιτιστικά επιτεύγματα και κυρίως ήταν σε θέση να προστατευτεί από κάθε εχθρική απειλή. Μέσα σε όλα αυτά, ο Άνγουιν είπε το εξής σημαντικό: **όσο υπήρχε η σεξουαλική ηθική και η γυναικεία αγνότητα, πάντα υπήρχε η διάθεση «επεκτατικής ενέργειας», δηλαδή ένας τέτοιος πολιτισμός πάντα είχε αυτή την προδιάθεση να επιτίθεται σε άλλους πολιτισμούς, πιο αδύναμους και ανίσχυρους.**

Η θεωρία του Άνγουιν μας θυμίζει πολύ καλά την αντίθεση μεταξύ των λαών της Ευρώπης και των λαών του Ισλάμ. Μια Ευρώπη εκφυλισμένη, πασιφιστική, νωχελική, με ηττοπαθή και αμυντική στάση, που έχει διαστρεβλώσει κάθε φυσικό νόμο. Μια Ευρώπη που διαθέτει όλα τα χαρακτηριστικά που είχαν κάποτε οι μητριαρχικοί λαοί, απέναντι σε ένα πατριαρχικό Ισλάμ που έχει δείξει την διάθεση του για πόλεμο και επεκτατισμό .

Ένα πράγμα που μας έχει μάθει η φύση και η ιστορία είναι πως οι αδύναμοι πεθαίνουν. Όπως τότε οι «πολεμιστές» πατριαρχικοί λαοί νίκησαν τους εκφυλισμένους μητριαρχικούς, αργά η γρήγορα θα έρθει η ώρα που το Ισλάμ θα νικήσει την παρηκμασμένη Ευρώπη.

αιρετικές βιβλίο κριτικές

επιμέλεια Ιωάννης Λαζάρου

Σε κάθε τεύχος, θα παρουσιάζονται βιβλία, με μία σύντομη ή εκτενέστερη κριτική αποτίμηση, έτσι ώστε οι αναγνώστες του περιοδικού να ενισχύουν τις προσλαμβάνουσες που έχουν αναφορικά με νέες και παλαιότερες εκδόσεις και να διαμορφώνουν, ει δυνατόν, κριτήρια για μελλοντικές τους αναγνώσεις. Γι' αυτό και οι κριτικές δεν συνεπάγεται ότι θα περικλείουν πάντα θετικές προτάσεις, αλλά σίγουρα θα παρέχουν την δυνατότητα εξαγωγής χρήσιμων συμπερασμάτων προς αξιοποίησή τους.

Οι συγγραφείς και οι εκδοτικοί οίκοι που επιθυμούν να παρουσιαστεί στο βιβλίο τους στις σελίδες μας, μπορούν να αποστέλλουν στην διεύθυνση Πινδάρου 12, 2ος όροφος ΤΚ 10671 Αθήνα ή να επικοινωνούν στο info@anaktisi-mag.gr

Ο ΜΙΡΤΣΕΑ ΕΛΙΑΝΤΕ ΚΑΙ Η ΣΙΔΗΡΑ ΦΡΟΥΡΑ

Η διανόηση του Εθνικισμού στον Μεσοπόλεμο

- Claudio Mutti
- μετάφραση Κωνσταντίνος Ι. Τσοπάνης
- εκδόσεις Λόγχη
- 104 σελίδες
- ISBN 978-960-6804-41-0

Η νέα κυκλοφορία από τις εκδόσεις Λόγχη, αφορά στους εθνικιστές διανοουμένους του μεσοπολέμου εστιάζοντας στον ρουμανικό εθνικισμό και την σχέση, κυρίως, του Μίρτσεα Ελιάντε με την Σιδηρά Φρουρά. Ο μεταφραστής, στον πρόλογό του μας εξηγεί με γλαφυρότητα: «Η πρώτη μου γνωριμία με τα κείμενα και, κατ' επέκτασιν, τη σκέψη του Mircea Eliade έγινε κατά την περίοδο των φοιτητικών μου χρόνων, όταν ξεκίνησα να μελετώ το έργο του, το οποίο ομολογώ πως με σαγήνευσε. Ο Mircea Eliade δεν ήταν ένας από τους συνηθισμένους θρησκειολόγους της σειράς, που είχαν θέσει σκοπό της μίζερης καριέρας τους να αποδείξουν ότι το μεταφυσικό είναι ανύπαρκτο ή, σπανιότερα, να καταδείξουν την υπεροχή του Χριστιανισμού έναντι των υπολοίπων θρησκειών. Εκείνος εμβάθυνε στην ουσία κάθε θρησκεύματος αναζητώντας να αναδείξει ουσιώδη στοιχεία της πνευματικότητός του. Σε μια εποχή μάλιστα που οι αθεϊστικές προκαταλήψεις – σε συνδυασμό με την κραυγαλέα μετριότητα πολλών θρησκειολόγων -έκαναν θραύση, η μελέτη των έργων του Eliade αποτελούσε κυριολεκτικώς μια πνευματική όαση στην έρημο του πνεύματος της θρησκειολογικής κι ενίοτε της θεολογικής επιστήμης.

Βεβαίως τότε δεν είχα ανακαλύψει πως ο κορυφαίος αυτός θρησκειολόγος του περασμένου αιώνος είχε θητεύσει στη Σιδηρά Φρουρά του Capitan Codreanu. Έπρεπε να περάσουν κάποια χρόνια και το μονοπάτι της ζωής να οδηγήσει τα βήματα μου στο Βουκουρέστι όπου- μελετώντας την ιστορία του θρησκευτικού αυτού φαινομένου, της Λεγεωναρικής Κινήσεως που σφράγισε ανεξίτηλα την ιστορία και την πνευματικότητα της χώρας, αφού κέρδισε στον θρύλο ακόμα κι αν ηττήθηκε στην Ιστορία – ανακάλυψα πως όλη αυτή η γενιά των Ρουμάνων διανοουμένων τόσο στο εσωτερικό όσο και στην εξορία, είχαν θητεύσει στη Σιδηρά Φρουρά. Nae Ionescu, Mircea Eliade, Emil Cioran, Virgil Gheorgiu και πόσοι άλλοι ακόμα δεν πέρασαν από τις γραμμές της Λεγεώνας βιώνοντας τη φυγή από την έρημο του κόσμου στον χώρο του πνεύματος και του μεταφυσικού.

Όλοι αυτοί οι νέοι βλαστοί μιας άνοιξης που έσβησε πρόωρα, αναζήτησαν και εν πολλοίς επέτυχαν μια άμεση μέθεξη με το επέκεινα και το μεταφυσικό, πέρα από τους νόμους της φύσεως και τους κανόνες της Ιστορίας. Κι αυτή η μυστική αποκάλυψη που βίωσαν, ο καθένας στο μέτρο που το άντεχε, φαίνεται μέσα από τα κείμενα τους τα οποία διέπει μια κοινή γραμμή, η ευθύγραμμη πορεία του κόσμου προς έναν τελολογικό σκοπό, τη σωτηρία του κόσμου μέσω της μεθέξεως του ανθρώπου με το θείο. Του ανθρώπου που είναι ο ιερέας της κτίσεως και ο οποίος είναι ο μόνος από τα δημιουργήματα που μπορεί να αναφέρει όλη την κτίση στον Δημιουργό και να τη σώσει από τη φθορά και τον θάνατο, από τους δερμάτινους χιτώνες που ενεδύθη με την παρακοή και την πτώση. Αυτή η απόλυτη μεταφυσική πίστη ήταν που μεταμόρφωνε τα αγροτόπαιδα του κάμπου της Βλαχίας και της Μολδαβίας σε ατρόμητους πολεμιστές, έτοιμους να αγωνιστούν και να πεθάνουν για την πίστη τους.

Ο Λεγεωνάριος, που βίωσε στον ύψιστο βαθμό τον Ορθόδοξο μυστικισμό του υπερεθνικισμού, ήταν ένας κοσμικός ασκητής της κοινωνίας και της Ιστορίας. Ήταν αυτό ακριβώς που επιδίωξε να δημιουργήσει ο Capitan Codreanu, ο «Νέος Άνθρωπος»...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΖΕΡΒΑΣ

Και το έπος της εθνικής αντιστάσεως του Ε.Δ.Ε.Σ-Ε.Ο.Ε.Α

- Ιωάννης Β. Αθανασόπουλος
- εκδόσεις Πελασγός
- 600 σελίδες
- ISBN 978-960-5224-05-9 | 2015

Δεν είχαν περάσει πολλά χρόνια από την λήξη του συμμοριτοπολέμου όταν ξεκίνησε η προσπάθεια εξωραϊσμού των κομμουνιστών, μία προσπάθεια που εντάθηκε στα χρόνια της μεταπολίτευσης και κορυφώθηκε στις ημέρες μας.

Το αποτέλεσμα της προσπάθειας αυτής ήταν όχι μόνον να περιβληθούν με τον μανδύα του ηρωισμού και της αυταπάρνησης οι ανύπαρκτες αντιστασιακές πράξεις των κομμουνιστών, όχι μόνον να συγκαλυφθούν τα εγκλήματά τους έναντι των απλών πολιτών και των ένστολων Ελλήνων, αλλά και να δοθεί στον ανενημέρωτο κόσμο η εντύπωση ότι δεν υπήρχε, πλην αυτών, ουδείς άλλος που να πήρε όπλο για να υπερασπιστεί την πατρίδα μας.

Στο παρόν, εξακοσίων σελίδων, πόνημα του Ιωάννου Β. Αθανασόπουλου μπορούμε να αλιεύσουμε χρήσιμες πληροφορίες για την ιστορία και την δράση του Ε.Δ.Ε.Σ-Ε.Ο.Ε.Α και του ηγέτη του Ναπολέοντα Ζέρβα και για την προσφορά τους στην περίοδο της Κατοχής.

Στο βιβλίο περιέχονται χρήσιμες, για τον αναγνώστη-μελετητή, πληροφορίες βασισμένες σε εκθέσεις και αναφορές των συμμάχων και των κομμάτων της Ελληνικής Βουλής. Μελετώντας το θα διαπιστώσουμε όχι μόνον την προσφορά των Εθνικών Αντιστασιακών Ομάδων, αλλά και τον δόλιο τρόπο με τον οποίον οι κομμουνιστές και οι συνοδοιπόροι τους σπίλωναν όλους όσοι ήταν αντίθετοι με τους σκοπούς τους και ενδιαφέρονταν μόνον για την πατρίδα τους.

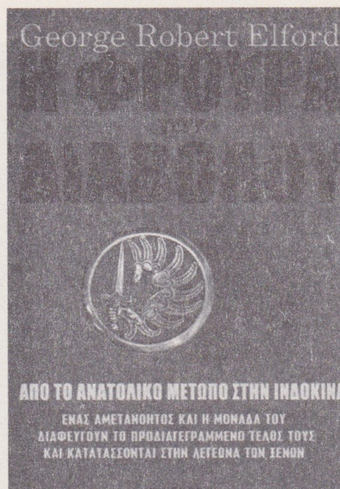
Αξίζει πραγματικά να διαβαστεί από κάθε Έλληνα που ενδιαφέρεται να μάθει την πραγματική μας Ιστορία και όχι αυτήν που θέλει να μας επιβάλλει το ελληνικό και διεθνές πολιτικό κατεστημένο.

Η ΦΡΟΥΡΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Από το Ανατολικό Μέτωπο στην Ινδοκίνα
Η ωμή και σοκαριστική ιστορία ενός Γερμανού μισθοφόρου

- George Robert Elford
- μετάφραση Δημήτρης Β. Σταυρόπουλος
- εκδόσεις Eurobooks
- 427 σελίδες
- ISBN 978-960-9431-22-4 | 2012

Η περιβόητη Λεγεώνα των Ξένων,

εξάπτει την φαντασία και γοητεύει εκατομμύρια ανθρώπους ανά τον κόσμο. Βιβλία έχουν γραφεί και ταινίες έχουν γυριστεί με θέμα τον ηρωισμό και τα κατορθώματα των φημισμένων Λεγεωνάριων. Το επίλεκτο σώμα του γαλλικού στρατού, δημιουργήθηκε στις 10 Μαρτίου 1831 από τον τότε υπουργό Στρατιωτικών Ζαν Σουλτ, ο οποίος είχε υπηρετήσει στον στρατό του Ναπολέοντα Βοναπάρτη με τον βαθμό του Στρατάρχη.

Οι Έλληνες αναγνώστες που ασχολούνται με το θέμα πρέπει να αισθάνονται τυχεροί γιατί μπορούν να διαβάσουν ένα μέρος της συναρπαστικής ιστορίας της Λεγεώνας των Ξένων από «πρώτο χέρι», από την γλαφυρή και συγκλονιστική αφήγηση του Χανς Γιόζεφ Βαγκεμύλερ ο οποίος πριν από την Λεγεώνα είχε υπηρετήσει σε ένα εξίσου σκληρό Στρατιωτικό Σώμα, αυτό των ΕΣ-ΕΣ.

Μετά την ήττα της Γερμανίας μαζί με άλλους συμπολεμιστές του, κατατάχθηκε στη Λεγεώνα των Ξένων. Τότε συγκροτήθηκε το «Γερμανικό Τάγμα των Καταραμένων» το οποίο στάλθηκε να πολεμήσει τους Βιετμίνχ στην Ινδοκίνα, το μετέπειτα Βιετνάμ.

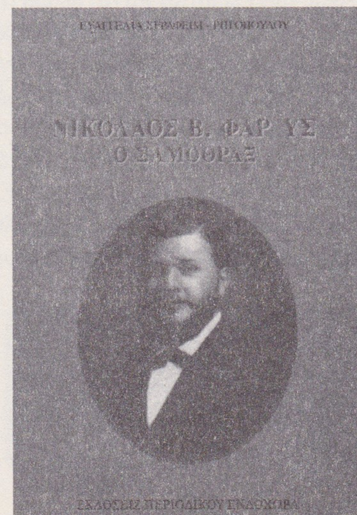
Το βιβλίο είναι προϊόν της διήγησης του Βαγκεμύλερ στον George Robert Elford, έναν ζωολόγο που συνάντησε στην πρωτεύουσα μίας ασιατικής χώρας την οποία δεν κατονομάζει, και κατέγραψε τις αναμνήσεις του Γερμανού Λεγεωνάριου. Σ' αυτές περιγράφεται ένας σκληρός πόλεμος με αντίποινα και από τις δύο αντιμαχόμενες πλευρές, στην πιο ωμή και άγρια μορφή του.

Η ανάγνωσή του θα ενθουσιάσει τον αναγνώστη-λάτρη των πολεμικών περιπετειών και θα τον καθηλώσει εμποδίζοντάς τον να αφήσει το βιβλίο μέχρι να «ρουφήξει» και την τελευταία του σελίδα.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Β. ΦΑΡΔΥΣ Ο ΣΑΜΟΘΡΑΞ

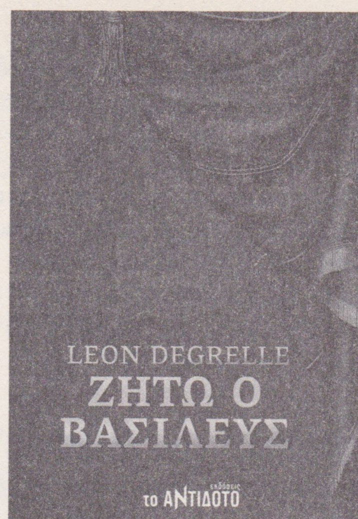
- Ευαγγελία Σεραφείμ- Ρηγοπούλου
- εκδόσεις Ενδοχώρα
- 64 σελίδες
- ISBN 978-960-8059-11-5 | 2016

Ο Νικόλαος Β. Φαρδύς αποτελεί γνήσιο εκπρόσωπο του επιστημονικού δυναμικού της Θράκης. Ήταν άνθρωπος υψηλής ευφυΐας, αλλά και υψηλού ήθους, που αγωνί-

στηκε μέσα σε αντίξοες συνθήκες, ανάμεσα σε ανθρώπους που δεν ήταν σε θέση να τον κατανοήσουν, καθώς το πνευματικό επίπεδό τους ήταν πολύ χαμηλό, ή ο ίδιος ήταν πιο μπροστά από την εποχή του. Στη σύντομη ζωή του κατόρθωσε πολλά, καθώς ήταν αφοσιωμένος επιστήμων και παθιασμένος ερευνητής. Πολλά στοιχεία της προσωπικότητάς του έρχονται στο φως από μελέτη του έργου του. Ο Φαρδύς προκαλεί το θαυμασμό και την αγάπη μας ακόμη και από τις επιλογές των βιβλίων του. Πραγματικά, συναισθήματα αγάπης και θαυμασμού προκαλούνται στο μελετητή του Νικολάου Β. Φαρδύ του Σαμόθρακος και ανοίγουν το δρόμο για την προβολή του προτύπου του στις νέες γενιές Σαμοθρακιτών, Θρακών, αλλά και όλων των Ελλήνων.

Η βιογραφία του ιατροφιλοσόφου Ν. Φαρδύ αποτελεί μοναδικό βιβλιογραφικό στοιχείο για το τέκνο αυτό της Σαμοθρακίτικης γής, που παρουσιάζεται επιστημονικά και με εκλαϊκευμένο τρόπο από την Ευαγγελία Σεραφείμ. Το μικρό αυτό βιβλίο αποτελεί μία μοναδική ευκαιρία να γνωρίσει κάποιος το σπουδαίο επιστημονικό και ερευνητικό έργο του. Ο Νικ. Φαρδύς ήταν αναμφισβήτητα ένας δάσκαλος του Γένους που έμεινε στην αφάνεια παραγνωρισμένος, με εξαίρεση την επαινετική αναφορά γι' αυτόν από τον Ίωνα Δραγούμη, στο έργο του «Σαμοθράκη».

ΖΗΤΩ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Léon Degrelle
εκδόσεις το Αντίδοτο
32 σελίδες
ISBN 978-618-81586-2-7 | 2015

Η διακήρυξη αυτή εκδόθηκε για πρώτη φορά στα ελληνικά το 1934 και αποτελεί τις θέσεις των Ρεξιστών για τον θεσμό της Βασιλείας σε σχέση με το επαναστατικό όραμα όπως το εκλάμβαναν οι Βέλγοι Εθνικιστές του Μεσοπολέμου. Ο Λεόν Ντεγκρέλ είναι μια ιστορική μορφή του Β' Παγκοσμίου Πολέμου που έλαβε τις διαστάσεις ενός θρύλου. Ήταν ο ηγέτης του Ρεξιστικού Κινήματος ενώ πολέμησε στο Ανατολικό Μέτωπο με την «Λεγεώνα των Βαλλόνων» ως διοικητής του 28ου Τάγματος S.S. Wallonien. Τραυματίστηκε επτά φορές και παρασημοφορήθηκε με τον Σταυρό των Ιπποτών, καθιστάμενος ο πρώτος μη Γερμανός που κατείχε αυτό το παράσημο. Οι Ρεξιστές ήταν Καθολικοί εθνικιστές επαναστάτες, που πίστευαν στην αναγέννηση του λαού μέσω της κοινωνικής διδασκαλίας της Καθολικής Εκκλησίας.

ΤΙ ΕΣΤΙ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΙΣΜΟΣ

Αριστείδης Ανδρόνικος
εκδόσεις Νέας Θέσις
174 σελίδες
2016

Ο Αριστείδης Ανδρόνικος (1862-1952) είναι μια ιστορική φυσιογνωμία του Ελληνικού Εθνικιστικού Κινήματος. Η ζωή του ήταν αρκετά περιπετειώδης, αλλά και η πνευματική του δραστηριότητα τον ανέδειξε ως έναν δυναμικό ερευνητή των ιδεολογικών πολιτικών τάσεων που καθορίζουν την ιστορία και γεννώνται από τα έθνη. Διετέλεσε αρχηγός της Ε.Σ.Π.Ο. ενώ συμμετείχε στην εξόριστη Κυβέρνηση της Βιέννης του Έκτορα Τσιρονίκου μαζί με άλλους Έλληνες Εθνικοσοσιαλιστές.

Στο βιβλίο αυτό περιέχεται μια ανάλυση του φαινομένου του μπολσεβικισμού. Η άποψη του Ανδρόνικου έχει σημασία ακόμα περισσότερο αν αναλογιστεί κανείς ότι ο συγγραφέας έζησε από πρώτο χέρι την σοβιετική πραγματικότητα και δεν περιορίζεται σε θεωρητικά συμπεράσματα. Διέμεινε για πάνω από είκοσι χρόνια στην Ρωσία και υπήρξε διευθυντής του Γενικού Προξενείου της Ελλάδος στην Πετρούπολη αμισθί. Οι μπολσεβίκοι τον συνέλαβαν και μετά από την διάσωσή του κατάφερε το 1924 να γυρίσει στην Ελλάδα.

ΣΧΕΔΟΝ ΑΓΙΟΙ

Πνευματικές αφηγήσεις από τη Ρωσία του χθες και του σήμερα

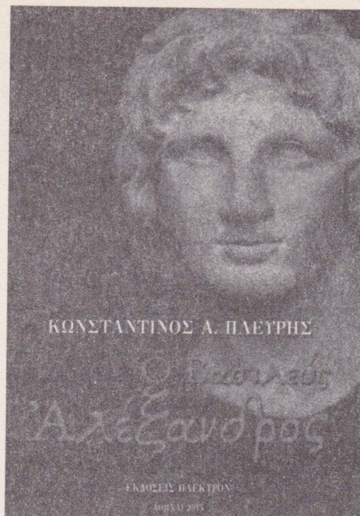
π. Τύχων Σεβκούνωφ
εκδόσεις Εν πλω
536 σελίδες
ISBN 978-960-9550-11-6 | 2012

Ο Αρχιμανδρίτης Τύχων Σεβκούνωφ είναι πολύ γνωστός στην Ρωσία (είναι μάλιστα ο πνευματικός του Πούτιν) και το «Σχεδόν Άγιοι» έγινε best –seller στην χώρα αυτή. Περιλαμβάνει πνευματικές εμπειρίες, διδαχές και βιώματα του πατρός Τύχωνα κατά την πορεία του μέσα στον χώρο της Ορθόδοξης Ρωσίας. Μέσα σε αυτά η παρουσία του Θεού είναι διαυγής και φωτίζει τις ζωές των ανθρώπων. Προτείνεται ένας τρόπος ζωής έξω από τα συνηθισμένα στις Δυτικές κοινωνίες. Οι διηγήσεις χαρακτηρίζονται από λεπτότητα, ειλικρίνεια και βαθιά νοήματα δοσμένα με απλότητα. Ας δούμε μια από τις ιστορίες που περιέχονται: «Στην Αίγυπτο, όπου υπήρχαν στη βαθιά χριστιανική αρχαιότητα πολλά μεγάλα μοναστήρια, ζούσε ένας μοναχός που ήταν φίλος με έναν αγράμματο απονήρευτο αγρότη-φελάχο. Μια μέρα ο φελάχος είπε στο μοναχό: "Κι εγώ λατρεύω το Θεό που δημιούργησε αυτό τον κόσμο! Κάθε απόγευμα χύνω σε μια γαβάθα κατσικίσιο γάλα και το βάζω κάτω από ένα φοίνικα. Το βράδυ ο Θεός έρχεται και πίνει το γαλατάκι μου. Του αρέσει πάρα πολύ! Ούτε μια φορά δεν έμεινε κάτι στη γαβάθα".

Όταν άκουσε αυτά τα λόγια ο μοναχός, δε μπόρεσε να μη γελάσει. Καλόψυχα και κατανοητά εξήγησε στο φίλο του ότι ο Θεός δε χρειάζεται κατσικίσιο γάλα. Όμως ο αγρότης επέμενε με πείσμα στο δικό του. Τότε ο μοναχός πρότεινε την επόμενη νύχτα να παρακολουθήσουν κρυφά τι συμβαίνει, όταν αφήσουν τη γαβάθα με το γάλα κάτω από τον φοίνικα.

Το είπαν και το έκαναν: τη νύχτα ο μοναχός κι ο αγρότης κρύφτηκαν κοντά και στο φως του φεγγαριού σύντομα είδαν ότι μια αλεπουδίτσα είχε πλησιάσει κρυφά τη γαβάθα κι έγλειψε όλο το γάλα ώσπου να την αφήσει πεντακάθαρη. Αυτή η αποκάλυψη χτύπησε τον αγρότη σαν κεραυνός! "Ναι", παραδέχτηκε συντετριμμένος, "τώρα το βλέπω, δεν ήταν ο Θεός!". Ο μοναχός προσπάθησε να καθησυχάσει τον αγρότη κι άρχισε να εξηγεί ότι ο Θεός είναι Πνεύμα, ότι είναι απόλυτα διαφορετικός σε σχέση με τον κόσμο μας, ότι οι άνθρωποι Τον γνωρίζουν με ιδιαίτερο τρόπο... Όμως ο αγρότης στεκόταν μπροστά του με το κεφάλι κάτω και μετά άρχισε να κλαίει κι έφυγε για την καλύβα του. Ο μοναχός πήγε κι αυτός στο κελί του. Όμως όταν πλησίασε είδε με κατάπληξη έναν άγγελο στην πόρτα να του φράζει το δρόμο. Ο μοναχός τρομαγμένος έπεσε στα γόνατα κι ο άγγελος είπε: "Αυτός ο απλός άνθρωπος δεν είχε ούτε παιδεία ούτε σοφία ούτε μόρφωση για να λατρέψει το Θεό διαφορετικά απ' ό, τι έκανε. Κι εσύ με τη σοφία και τη μόρφωσή σου του πήρες αυτή τη δυνατότητα. Θα πεις ότι χωρίς αμφιβολία έκρινες σωστά; Όμως ένα πράμα δεν ξέρεις, ω σοφέ: ο Θεός βλέποντας την ειλικρινή καρδιά αυτού του αγρότη, κάθε βράδυ έστελνε στο φοίνικα την αλεπουδίτσα για να τον καθησυχάσει και να δεχτεί τη θυσία του".

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Κωνσταντίνος Πλεύρης
εκδόσεις Ήλεκτρον
1086 σελίδες
ISBN 978-960-8358-80-5 | 2015

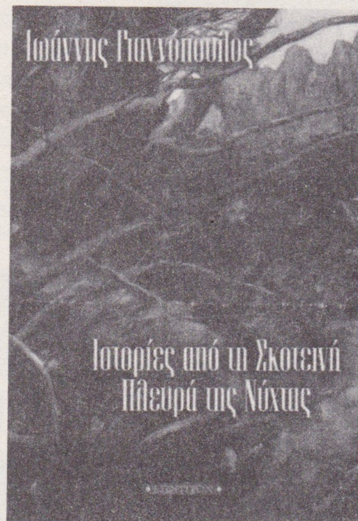
Η βιογραφία του Μεγάλου Αλεξάνδρου, δια χειρός Κωνσταντίνου Πλεύρη. Και έχει σημασία ο συγγραφέας του παρόντος βιβλίου, διότι πέρα από την ιστορική επισκόπηση της ζωής του μεγίστου των Ελλήνων που δίνεται εμπεριστατωμένα, η πολιτική κατεύθυνση και δραστηριοποίηση του κ. Πλεύρη παρέχει στον σημερινό αναγνώστη μια πολιτική ανάλυση, ελληνοκεντρική, αισιόδοξη, επαναστατική, μια πραγματεία για το μέλλον του Ελληνισμού.

Το παρελθόν ζωντανεύει. Δεν το παρατηρεί ο αναγνώστης μέσα από το κάτοπτρο των παρελθόντων μέχρι σήμερα αιώνων, αλλά με αμεσότητα και την γνωστή ζωντάνια του πνεύματος, της γλώσσας και της υφολογικής ταυτότητας του συγγραφέα, η εποχή εκείνη, η μυθική σήμερα, γίνεται παρούσα και διδακτική για το παρόν, για το αύριο των Ελλήνων, της νεολαίας.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΣΚΟΤΕΙΝΗ ΠΛΕΥΡΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Ιωάννης Γιαννόπουλος
εκδόσεις Έσοπτρον
240 σελίδες
ISBN 978-960-676-586-5 | 2015

Ο Ιωάννης Γιαννόπουλος είναι γνωστός από την διαδρομή του στον εθνικιστικό χώρο αλλά και από τα βιβλία του που πραγματεύτηκαν θέματα σχετικά με την έρευνα, σε μια σύζευξη ιστορικής και μεταφυσικής θεματολογίας (Μυστική Ακρόπολη, Μυστικά μονοπάτια και αλλοτινοί δρόμοι, Κοίλη Γη κ.α.). Σε αυτό το τελευταίο βιβλίο του, διακρίνεται περισσότερο η λογοτεχνική κλίση του συγγραφέα. Η μεταφυσική ενασχόληση όμως παραμένει και αυτήν την φορά δίνεται ένα βιβλίο με εκτενείς ιστορίες γύρω από τον άξονα του «σκοτεινού», κατά κυριολεξία αλλά και με ό, τι μπορεί να συμβολίζει η νύχτα. Ένα «ανορθόδοξο» βιβλίο από έναν συγγραφέα που μας έχει συνηθίσει στο αιρετικό και το περιπετειώδες.

ΕΠΟΜΕΝΕΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΛΟΓΧΗ

Joseph Goebbels
Η ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ

Gioacchino Volpe
ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΦΑΣΙΣΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Οι σελίδες της ΑΓ- ΑΝΑΚΤΗΣΗΣ παρεμβαίνουν, τρολάροντας την πολιτική ορθότητα και τον καθωσπρεπισμό των ταγών μας και των «διαμορφωτών της κοινής γνώμης».
Με δηλητηριώδες χιούμορ και πολλή... αγανάκτηση!

Τα πολυπολιτισμικά Χριστούγεννα της Νέας Εποχής

Δε θα λέμε καλά Χριστούγεννα, αλλά καλές γιορτές...
Αντί για προσευχή και εκκλησία,
ψώνια και καφεδάκι στην πλατεία...
Αντί για οικογενειακή συγκέντρωση, ταξίδι για δύο...
Αντί για τραπέζι Χριστουγέννων,
βόλτα στο καζίνο και ποτάκι...
Όχι βασιλόπιττα, αλλά κέικ με σταφίδες και φρούτα...
Όχι ποιοτικό χρόνο με τα παιδιά,
αλλά βόλτες στα μαγαζιά και αγορές σε ανούσια δώρα...
Όχι κάλαντα αλλά, pop τραγούδια του radio...
Όχι καραβάκι ή χριστουγεννιάτικο δέντρο,
αλλά κορεσμός σε κάθε είδους πολύχρωμα σκατολοΐδια...
Αντί για χρόνο με τον παππού και τη γιαγιά,
γλέντι σε φιλικά ζευγάρια και τα παιδιά στη νταντά...
Και του χρόνου... stin Poli...

«Έλα ναι, τώρα σε ακούω καθαρά.
Τι να κάνω;
Έχω πάλι διαπραγμάτευση με τον Τσακαλώτο.
Ναι ναι αυτόν που ξέρει καλά τα Αγγλικά, όχι τον άλλον ευτυχώς.
Άσε γιατί πολύ με έχουν κουράσει αυτοί οι τύποι.
Απροετοίμαστοι, με εκτιμήσεις αντί στοιχείων, με προχειρότητα και θέλουν να μας κάνουν να πιστέψουμε ότι γνωρίζουν από πολιτική.
Τι;
Βρε το ξέρω ότι είναι ανίκανοι αλλά αφού υπογράφουν ό,τι και να πούμε στο τέλος, γιατί να με ταλαιπωρούν έτσι;
Τι είναι αυτά που λες;
Θα μου πει εμένα ο κάθε υπουργός τι θα κάνει στο υπουργείο του;
Ποιοι νομίζουν ότι είναι;
Βρε δεν θυμάσαι που έβγαλαν στη φόρα τα mail μας και τελικά μόνο συγγνώμη που δεν ζήτησαν;
Δεν λέω ωραία η Αθήνα, αλλά τους έχω βαρεθεί αυτούς.
Λες να κανονίσουμε τίποτα εκλογές να μας έρθει κανένα νέο πρόσωπο να σπάσει η μονοτονία;
Τι πάει να πει χρυσό μου πως τα καταφέρνω;
Αφού τη ξέρεις τη συνταγή: Θα τους κάνω μια προσφορά την οποία δεν θα μπορούν να αρνηθούν...»

Κόκκινα Κάλαντα
Καλήν ημέρα εργατιά
Κι αν είναι ο ορισμός σας
Χρόνια πολλά αγωνιστικά
Να πω στο σπιτικό σας.

Μπόχα βρωμάει το σύστημα
ζαλίζουν τους εργάτες
για να κοιμούνται ήσυχοι
οι κεφαλαιοκράτες.

Χαράτσια στέλνουν στους φτωχούς
και τέλη η εφορία
μειώνουν κι άλλο τους μισθούς
για την πλουτοκρατία.

Διαλύουν Ασφαλιστικό,
Παιδεία και Υγεία
κι αν αρρωστήσεις τώρα πια
θες μια περιουσία

ΝΔ - ΠΑΣΟΚ και ΣΥΡΙΖΑ
άσχημα μας τρολάρουν
Φίδια πουλάνε στο λαό
την ψήφο να του πάρουν.

Στο ΚΚΕ να στηριχτείς
ελπίδα στον αγώνα
προσφέρει μόνο στο λαό
εδώ και έναν αιώνα.

Με συμμαχία λαϊκή
διέξοδο να δώσεις
με δυνατό το ΚΚΕ
μπορείς να τους σαρώσεις.

Ευχαριστούμε την χορωδία της ΚΝΕ για την πηγαία της γραφικότητα..!

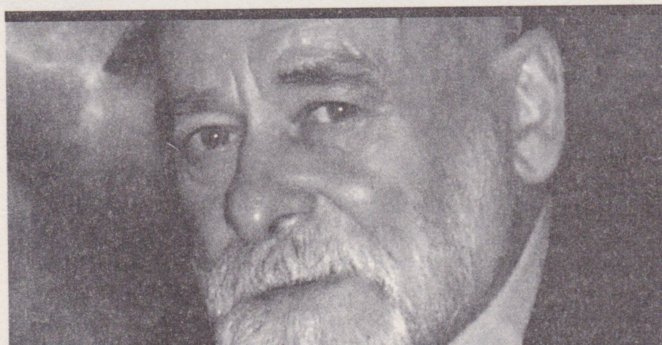

Γήινο όνομα	Κωδικό όνομα	Ικανότητες
Λυδία Κονιόρδου	Θεραπεύτρια	Θεραπεύει πάσα νόσο με τηλεπάθεια.
Πάνος Καμμένος	Μπόμπος	Μεταμορφώνεται σε κομάντο, στρατηγό, ΟΥΚά, πλοίαρχο, ιπτάμενο κ.ο.κ. Έλκει τις καρέκλες με ιδιαίτερη μαεστρία.
Ζουράρις (σκέτο)	Δάσκαλος	Παίζει με το μυαλό των άλλων έως ότου τους αποσυντονίσει και αποτρελαθούν. Μπλέκει το συνομιλητή του και τον κατα βάλει ψυχοπνευματικά. Άριστος στο πιάνο.
Παύλος Πολάκης	Γκούφυ	Σκληρό καρύδι, πολύγλωσσος, με μια ματιά κάνει επέμβαση αιμορροΐδων.
Έφη Αχτσιόγλου	Η Μικρά	Κατέχει κρυφές γνώσεις και «χαρίσματα» και το... «σπαθί» της κάνει ανίκητη...
Γιώργος Κατρούγκαλος	Ινστρούχτορας	Καθοδηγεί τους νέους κομμουνιστές - μεταλλαγμένους. Κινείται με απόλυτη μυστικοπάθεια και ενδυμασία -παραλλαγή, στα βρώμικα στενοσόκακα των βου που.
Νίκος Παππάς	Ρασπούτιν	Πραγματοποιεί χωροχρονικά ταξίδια. Φήμες θέλουν να έχει αποτελέσει σύμβουλος μεγάλων ανδρών: Ιουλίου Καίσαρα, Στάλιν κ.α.
Θεανώ Φωτίου	Νοικοκυρά	Μαγεύει τον ομοτράπεζο με τα γεμιστά της. Κατάφερε να γίνει καθηγήτρια στο Πολυτεχνείο, Αριστερή ούσα επί Χούντας.
Τέρενς Σπένσερ Κουίκ	Ο ξενιστής	Προσεγγίζει το συνομιλητή του και γραπώνεται πάνω του σα βδέλλα, ακολουθώντας τον παντού
Ευκλείδης Τσακαλώτος	Ο ξένος	Μιλάει σπαστά και ασυνάρτητα με σκοπό να καλύψει τα ίχνη του.
Όλγα Γεροβασίλη	Γυναίκα αράχνη	Προσεγγίζει τα θύματά της με εξωτικούς χορούς (ζεϊμπέκικο κλπ) ,τα υπνωτίζει.
Ιωάννης Μουζάλας	Γρίφος	Επιλύει δύσκολους γρίφους με μεγάλη ταχύτητα και σύνεση. Άγρυπνος φρουρός της φυλής.

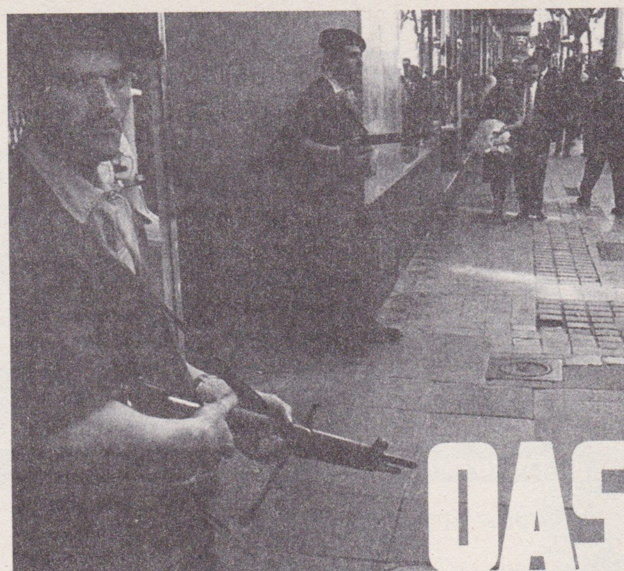
...για περισσότερη αγανάκτηση επισκεφθείτε το www. anaktisi-mag.gr
...με χρηστικές πληροφορίες για το περιοδικό!

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ

ΠΟΥ ΘΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕΙ ΤΟΝ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΕΝΑ ΜΗΝΑ ΜΕΤΑ ΣΤΗΝ ΥΠΟΛΟΙΠΗ ΕΛΛΑΔΑ

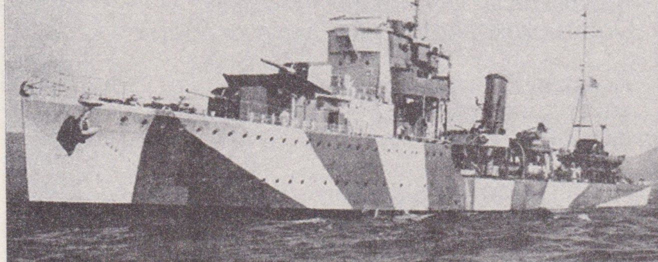
ΚΑΡΛ ΠΟΛΑΤΣΕΚ
ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΑΥΣΤΡΙΑΚΟΥ
ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΙΣΤΗ

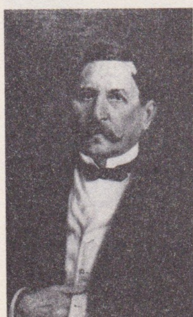

ΟΑS
Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ
ΤΩΝ ΓΑΛΛΩΝ
ΑΝΤΙΚΑΘΕΣΤΩΤΙΚΩΝ
ΠΟΥ ΠΟΛΕΜΗΣΕ
ΤΟΝ ΝΤΕ ΓΚΩΛ

ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ
ΓΕΡΜΑΝΩΝ ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ

1941 Η ΚΡΥΦΗ ΔΙΑΔΡΟΜΗ
ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΥΟ ΑΓΝΩΣΤΟΙ ΕΘΝΙΚΙΣΤΕΣ
ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΙ

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΛΕΒΕΝΤΗΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΦΡΕΑΡΙΤΗΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

λέμε δυνατά αυτό που οι άλλοι ψιθυρίζουν

ΝΕΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΔΕΥΤΕΡΑ

11:00 **«ΟΥΤΕ ΒΗΜΑ ΠΙΣΩ»** [Ε]
12:00 **«ΑΚΡΟΤΗΤΕΣ»**
με τον Νίκο Παπαγεωργίου
και τον Γιώργο Δασκαλάκη
17:00 **«ΤΡΙΤΗ ΘΕΣΗ»** [Ε]
18:00 **«Η ΒΟΡΕΙΟΣ ΗΠΕΙΡΟΣ ΣΗΜΕΡΑ»**
επιμέλεια ΕΣΒΗ 1914
20:00 **«ΑΚΡΟΤΗΤΕΣ»** [Ε]
22:00 **«ΟΙ ΘΥΡΩΡΟΙ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ»**
με τον Πέτρο και τον Μιχάλη

ΤΡΙΤΗ

11:00 **ΟΙ ΘΥΡΩΡΟΙ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ»** [Ε]
12:00 **«ΑΝΤΙΔΟΤΟ»** με τον Μιχάλη Τ
17:00 **«Η ΒΟΡΕΙΟΣ ΗΠΕΙΡΟΣ ΣΗΜΕΡΑ** [Ε]
18:00 **«ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΑΝΑΔΡΟΜΕΣ»**
με τον Άγγελο Μανσόλα
21:00 **«ΑΝΤΙΔΟΤΟ»** [Ε]
22:05 **«ΔΕΣΜΟΙ ΕΛΛΗΝΩΝ»**
με τον Γιάννη Κουριαννίδη

ΤΕΤΑΡΤΗ

11:00 **«ΔΕΣΜΟΙ ΕΛΛΗΝΩΝ»** [Ε]
12:00 **«ΑΚΡΟΤΗΤΕΣ»**
με τον Νίκο Παπαγεωργίου
και τον Γιώργο Δασκαλάκη
17:00 **«ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΑΝΑΔΡΟΜΕΣ»** [Ε]
18:00 **«ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ»**
με τον Γιώργο Καραμαδούκη
20:00 **«ΑΚΡΟΤΗΤΕΣ»** [Ε]
22:05 **«ΑΛΗΤΕΣ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ»**
με τον Άγγελο

ΠΕΜΠΤΗ

11:00 **«ΑΛΗΤΕΣ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ»** [Ε]
12:00 **«Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΧΟΡΗΓΟ»**
με τον Σπύρο Χατζάρα
17:00 **«ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ»** [Ε]
18:00 **«ΜΑΥΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ
ΣΕ ΛΕΥΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ»**
με τον Νίκο Παπαγεωργίου
21:00 **«Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΧΟΡΗΓΟ»** [Ε]
22:05 **«ΑΛΕΞΗΤΩΡ»**
με τον Δημήτρη Β.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

11:00 **«ΑΛΕΞΗΤΩΡ»** [Ε]
12:00 **«ΑΙΘΟΥΣΑ ΣΥΝΤΑΞΗΣ»**
με τον Ευριπίδη και τον Μιχάλη
17:00 **«ΜΑΥΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ
ΣΕ ΛΕΥΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ»** [Ε]
18:00 **«ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ ΦΡΟΥΡΑ»**
με τον Μάριο Σταύρου
21:00 **«ΑΙΘΟΥΣΑ ΣΥΝΤΑΞΗΣ»** [Ε]
22:00 **«ΕΘΝΟΠΑΘΕΙΑ»** με τον Νίκο Τζιόπα

ΣΑΒΒΑΤΟ

11:00 **«ΕΘΝΟΠΑΘΕΙΑ»** [Ε]
12:00 **«Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΔΟΣΗΣ»**
13:00 **«ΙΣΤΟΡΕΙΝ»**
17:00 **«METAL ON METAL»** [Ε]
21:00 **«ΟΥΤΕ ΒΗΜΑ ΠΙΣΩ»**
η εκπομπή του Ιερού Λόχου 2012
22:00 **«ΗΡΩΪΔΩΝ ΛΥΚΑΥΓΕΣ»**
με την Άννα Ορφανού

ΚΥΡΙΑΚΗ

11:00 **«ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ ΦΡΟΥΡΑ»** [Ε]
12:00 **«Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΔΟΣΗΣ»**
13:00 **«ΘΕΑΤΡΟ ΣΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ»**
17:00 **«ΗΡΩΪΔΩΝ ΛΥΚΑΥΓΕΣ»** [Ε]
21:00 **«ΤΡΙΤΗ ΘΕΣΗ»**
με τον Βασίλειο Δοργανά
22:00 **«METAL ON METAL»** με τον Άρη

www.elkosmos.gr